HARLEQUIN®

INTRIGUE

Patricia Rosemoore

CINEVA CARE SĂ MĂ APERE

cartea de weekend

CARTEA
DE
WEEKEND

PATRICIA ROSEMOORE

CINEVA CARE SĂ MĂ APERE

Traducere din limba engleză
MIHAI POPESCU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ROSEMOOR, PATRICIA
Cineva care să mă apere / Patricia Rosemoore ; trad.: Mihai Popescu. - București : Editura NV Press, 2007
ISBN 978-973-88270-9-7

I. Popescu, Mihai (trad.)

821.111-31=135.1

PATRICIA ROSEMOORE
RED CARPET CHRISTMAS
Copyright: © 2006 by Harlequin Books S.A.
All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises II B.V./S.ar.l..

All characters in this book are fictious. Any resemblance to actual persons, living or dead, is puerly coincidential.

® and TM are trademarks of Harlequin Enterprisis and/or its affiliated companies, used under license

© 2006, Harlequin Books SA pentru versiunea în limba română. Această ediție a fost publicată cu permisiunea Harlequin Books SA.

Coperta colecției: Nicolae Vasilescu
Fotografia copertei: Ștefan Ioniță
Fotomodele: Oana Bârdan și Marius Șofron
Agenția de fotomodele Sequoia Models, tel.: 021 307 20 28, **www.sequoiamodels.ro**
Redactor: Georgiana Becheru
Tehnoredactor: Vasile Ardeleanu

Tiparul executat de
CNI „CORESI" SA

ISBN 978-973-88270-9-7

Personajele

Gideon – Misteriosul proprietar al clubului Undercover și-a petrecut jumătate din viață pe fugă, dar acum trecutul și femeia pe care a iubit-o odată sunt pe cale să revină.

Simone Burke – Principala suspectă de uciderea partenerului în avocatură al defunctului ei soț, ea trebuie să apeleze la bărbatul pe care nu dorea să-l mai vadă niciodată pentru a o ajuta să se apere.

Al Cecchi – Ce a determinat uciderea lui?

Teresa Cecchi – A descoperit văduva lui Al că acesta o înșela?

Nikki Albright – A fost suspectă până când a murit.

Sam Albright – Era fostul soț al lui Nikki legătura secretă dintre cele două crime?

Michael DeNali – Încercase fratele lui Simone să îl determine pe Cecchi să-i plătească surorii sale banii pe care îi datora?

Ulf Nachtmann – De ce bodyguardul fratelui lui Simone se furișa peste tot pentru a o spiona?

Galen O'Neil – Avea motive președinta comisiei de licitație să-l reducă la tăcere pe Al Cecchi?

Josie Ralston – Ce știa amanta lui Al despre secretele lui?

Prolog

„Știu despre casetă. Vreau să aud varianta ta."

Acele cuvinte aproape că îl sufocaseră, se gândea David Burke îndreptându-se spre casă. Conducând cu viteză pe șoseaua Lake Shore, el își aprinse farurile pentru a răzbate prin ceața care se ridica de pe lac. Primăverile târzii aduceau de-a lungul lacului din Chicago ploi și ceață, iar condițiile de trafic din seara aceea erau deosebit de periculoase.

Miezul nopții nu fusese un moment propice pentru o confruntare, dar când ar fi fost? Nu trebuia să fi ascultat caseta. Ce aflase încă îl măcina.

Păcat că nu obținuse un răspuns sincer.

Ploaia cădea pe parbriz, iar el comută ștergătoarele de la intermitent la încet. Abia aștepta să ajungă acasă în brațele tandre ale lui Simone... nu că ar fi putut să-i spună ce se întâmplase.

Ca avocat, David era obișnuit cu clienți care eludau adevărul. În mod normal, el reușea să citească printre „rânduri". Recunoștea ocolișurile și jumătățile de adevăr când le auzea, dar ce ar fi trebuit să facă în această privință?

Nimic era răspunsul potrivit, dar, în acest caz, îi displăcea. Era prea aproape de casă.

Ajuns la jumătatea parcului Grant, observă niște faruri în oglinda retrovizoare. Un vehicul îl urma prea îndeaproape pentru condițiile de trafic. Drumul era alunecos din cauza ploii, iar ceața continua să se reverse în valuri asupra șoselei.

— Te-a făcut maică-ta idiot? mormăi el.

Nu prea mai era nimeni pe șosea la ora aceea din noapte. Șoferul „idiot" avea încă trei benzi libere, dar farurile mașinii lui rămâneau țintă în oglinda retrovizoare a lui David.

David înjură și trecu pe banda din dreapta.

Celălalt automobil îl urmă.

David reveni pe banda din stânga.

Farurile îl urmară.

— Ce naiba?!

Simți o apăsare în piept. Știa că aceasta nu era o coincidență. Confruntarea fusese o greșeală. Apropiindu-se de curba aflată înaintea Docului, apăsă pedala de accelerație și începu să calculeze cât mai avea până la următoarea ieșire de pe autostradă — circa doi kilometri — și încotro o putea lua. Poate ar reuși să dispară undeva înspre parcul Lincoln.

Dacă scapă întreg...

Deodată, cealaltă mașină îl lovi puternic din spate. Izbitura îl săltă, dar David se ținu bine, în vreme ce cauciucurile mașinii alunecară pe asfaltul umed.

Încă o lovitură.

Cuprins deja de panică, bărbatul călcă accelerația până la podea și se rugă să ajungă acasă la familie...

Încă o izbitură, de data aceasta mult mai puternică decât prima. Mașina alunecă și, din cauza unei

lovituri foarte rapide și puternice, derapă în lateral, îndoind grilajul de parcă ar fi fost din hârtie.

Pentru un moment, zburase. Apoi plonjă, mașina rotindu-se ca un carusel într-o ploaie de scântei către lac.

David închise ochii și se gândi la Simone și Drew înainte ca apa să-l înghită.

Capitolul I

Opt luni mai târziu

— Clubul Filantropic din Chicago este diferit de alte organizații caritabile, îi spuse Simone Burke reporterului în timpul unui interviu de la Crăciunul de Milioane, eveniment organizat anual pentru strângerea de fonduri.

— Fiecare expert în relații publice spune același lucru despre organizația sa, zise reportera.

Expertă? Imaginea unei femei mult mai mature se ivi în mintea lui Simone.

— Oferim bani pentru proiecte care merită, da, dar nu completăm efectiv un cec către organizație, plătim direct furnizorii, spuse Simone. În acest fel, banii nu pot fi redirecționați către un alt proiect. A, dar mai este și neînfricatul nostru lider, Lulu Hutton — femeia de lângă pomul de Crăciun.

Se mișcă pentru a atrage atenția doamnei cu păr cărunt ce își purta vârsta și averea cu eleganță.

— Sunt sigură că ar dori să vă vorbească.

Simone avu grijă să zâmbească până când reportera traversă nivelul superior al clubului Undercover, acolo unde erau așezate obiectele pentru licitație, majoritatea pe mese decorate cu vâsc, funde roșii mari și ramuri de brad. Deviza de anul acesta a licitației era: „Renunță la ceva drag pentru binefacere".

Petrecerea abia începuse, dar sala pricipală a clubului era deja plină cu oamenii bogaţi şi celebri din Chicago — cei care îşi permiteau să plătească taxa de intrare de 300 de dolari. Luminiţe strălucitoare decorau firma de neon roş-albastră a clubului, iar muzica avea ecou în spaţiul rezonant. Privind în spate pentru a o observa pe reportera angajată în conversaţie cu preşedinta Clubului Filantropic, Simone inspiră adânc şi lăsă garda jos.

Să facă tot ce putea pentru a reveni în mijlocul evenimentelor la opt luni de la moartea soţului ei se dovedea a fi la fel de dificil precum îşi imaginase. Reuşea să se detaşeze atâta vreme cât socializa cu cineva. Dar în clipa în care rămânea singură, grijile şi nedumeririle reveneau.

David spusese că va întârzia din pricina unui caz care necesita atenţia lui. Obişnuită cu programul încărcat al unui avocat criminalist de succes, Simone adormise singură. În zori însă, a fost trezită de un telefon care avea să-i schimbe viaţa. Cineva observase portbagajul maşinii lui David ieşind din lac. Blocat de centura de siguranţă şi de uşa maşinii zdrobite, soţul ei se înecase.

Conform autorităţilor, vremea fusese nefavorabilă, iar David circulase cu viteză. Maşina îi scăpase de sub control. Poliţia bănuia că ar fi avut loc o coliziune – urmele de vopsea neagră ale unui alt vehicul găsite pe maşina lui David puteau fi urmarea unei mici coliziuni în parcare ori pe stradă. Sau poate că avusese loc o ciocnire cu autor necunoscut pe auto-

stradă. Fără martori sau probe ale implicării unei alte mașini, autoritățile declaraseră tragedia drept accident.

În ceea ce privea compania de asigurări, verdictul nu era totuși dat încă.

Simone nu-și putea închipui cum soarta i-l luase de lângă ea pe cel mai bun prieten și cel mai bun tată posibil pentru fiul ei. Poate că se simțea vinovată că nu-l iubise mai mult, cel puțin nu în felul în care și-ar fi dorit el. Nu în modul romantic în care o iubise el în toți acești ani.

Ea avusese o astfel de relație pasională, dar totul se petrecuse cu mult timp în urmă.

— Ești tristă. Te pot ajuta cu ceva?

Simone se întoarse pentru a o privi pe uluitoarea femeie care părea să fi apărut de nicăieri. Înaltă și impunătoare, cu părul castaniu, până la umeri, ea purta o rochie roșu-aprins ce lăsa multe la vedere și pantofi asortați.

— Sunt bine, îi spuse Simone. Am doar prea multe pe cap.

— Da..., spuse femeia. Văd asta. Eu sunt gazda clubului, Cassandra Freed. Cass.

Întinse spre Simone o mână cu unghii stacojii:

— Dacă te pot ajuta cu ceva...

— Simone Burke, PR.

Când strânse mâna gazdei, Simone resimți o senzație mai veche. Ceva în modul atât de intim în care o privea Cass o stânjenea, astfel că își retrase rapid mâna.

— Dacă apare ceva, spuse Simone, te anunț.

Apoi rezonanța numelui ei îi aminti.

— Cassandra Freed... nu ești tu cea care a făcut posibilă desfășurarea evenimentului în clubul acesta? Am auzit că proprietarului nu-i surâdea deloc ideea.

Cass rânji:

— A fost nevoie de ceva muncă de lămurire, dar Gideon a fost de acord când a auzit că ai de gând să sprijini Umbrella House, spuse ea.

Umbrella House era un adăpost pentru femeile molestate și pentru copiii lor și era una dintre principalele organizații care avea de câștigat în urma strângerii de fonduri.

— Acest Gideon pare un om cu conștiință.

— Și inimă bună, spuse Cass, apoi schimbă subiectul. Nu ai venit să arunci o privire împreună cu restul comitetului.

— Am avut o problemă care a apărut în ultimul moment cu fiul meu Drew, minți Simone. Adolescenții pot fi greu de stăpânit uneori.

În nici un caz nu avea de gând să mărturisească faptul că fusese la un interviu pentru o slujbă pe care nu o obținuse.

— Drew, spuse gânditoare Cass.

Gazda clubului avea din nou acea privire ca și cum ar fi vrut să spună ceva despre el.

Stânjenită, Simone zise:

— Am auzit că au apărut câteva donații de ultim moment pentru licitația cu ofertă. M-am gândit să verific despre cine e vorba.

Zâmbind, femeia se depărtă, crezând că terminaseră.

Dar Cass i se alătură:

— Niște donatori foarte generoși.

Trecură pe lângă o masă pe care era așezat un coș cu vinuri scumpe din colecția personală a unui individ, o pereche de perle negre South Sea prezentate într-o cochilie din colecția de bijuterii moștenite ale unei femei, o broșură cu cea mai nouă stațiune de odihnă din Paradise Island — obiectul licitat era o vacanță pentru două persoane pe care un cuplu chiar intenționase s-o facă pe cont propriu.

Toate obiectele erau menite să reprezinte ceva personal pentru donator, exprimând adevăratul spirit al Crăciunului.

— Oo, ceva ce mi-aș dori și eu!

Cass arătă spre un colier Erte din aur cu diamante, deosebit prin faptul că partea centrală se putea detașa și purta ca broșă. Luă cartonașul și oftă:

— Prețul de pornire este de două mii. Puțin peste ce-mi pot permite.

Toate obiectele erau scumpe. Clubul pusese la dispoziție gărzi – doi bărbați îmbrăcați în costume verzi, de spiriduș, păzeau încăperea. Iar barmanul care servea la barul din apropiere arăta formidabil. Probabil de sorginte americană, cu ten arămiu și trăsături acviline, bărbatul avea părul negru, lung, dat pe spate și legat cu un șnur din piele. Nimeni nu avea de gând să fure ceva sub ochii lui, se gândi Simone.

Majoritatea obiectelor licitate erau mici, dar câteva piese nu se potriveau pe masă. Un lampadar Tiffany din camera de zi a cuiva făcea o lumină slabă

într-unul din colțurile balconului și un *secretaire* în stil victorian din biroul unei alte persoane era așezat în celălalt colț.

— Pe acesta nu l-am mai văzut până acum.

Simone se apropie de scrinul cu capac rabatabil din lemn de alun care fusese una dintre cele mai recente donații. Piesa de mobilier avea doar un metru lățime, iar ea gândise un loc perfect pentru el în camera de zi.

— Mi-aș dori să licitez pentru piesa aceasta.

Dacă și-l putea permite, desigur, ceea ce era puțin probabil având în vedere circumstanțele în care se afla.

Simone ridică tăblia și găsi o inserție din piele roșie ștanțată pe o rotiță cu plan înclinat. Se gândi că un declanșator ascuns ar deschide un compartiment secret — des întâlnit la acest tip de birou —, dar nu-l găsi imediat. Apoi verifică eticheta și înțelese că licitația începea de la 3 500 de dolari. Cu siguranță, peste ceea ce își putea permite ea.

Observă că Nikki Albright, o femeie recent divorțată, cu un partaj aparent mulțumitor, depusese deja prima ofertă.

Oftând, Simone închise capacul, apoi băgă de seamă că biroul fusese donat de Teresa Cecchi, soția celui care fusese partenerul lui David la firma de avocatură.

Simți unele resentimente, dar, dacă se gândea la Al Cecchi, nu făcea decât să-și strice seara, astfel că Simone și-l scoase din minte. Dacă avea noroc, n-o să-l întâlnească în seara aceea. O privi pe Cass, care

o fixa straniu, până când ceva de la nivelul de mai jos îi atrase atenţia.

— Hopa, şeful vrea să mă vadă! Mi-a părut bine să te cunosc, Simone, spuse Cass, îndreptându-se către scări. Nu uita, dacă ai nevoie de ceva, comunică angajaţilor sau barmanilor, iar dacă ei nu te pot ajuta, îmi vor spune mie.

— Am să ţin minte. Mersi.

Se întoarse pentru a privi mulţimea, când auzi o voce furioasă strigând:

— Unde naiba e Galen?!

Grozav! Al Cecchi. Şi părea furios.

Galen O'Neill, cea care conducea licitaţia, stătea înlemnită în mijlocul încăperii. La circa 40 de ani, Galen era o femeie minionă, drăguţă, cu părul roşcat închis, ochi verzi şi o piele care de obicei strălucea. În timp ce Al Cecchi străbătea mulţimea îndreptându-se către ea, Simone observă că femeia devenise palidă.

Al nu era un bărbat masiv — orgoliul era cel mai important lucru la el —, dar putea intimida.

— Ce este, Albert? întrebă Galen cu o voce gâtuită.

— Biroul.

Chipul i se întunecă, făcându-i trăsăturile ascuţite şi mai puţin atrăgătoare.

— E al meu!

— Păi, da, urmând tema de a renunţa la un obiect ce reprezintă ceva pentru tine. Astfel că generozitatea...

— Îl vreau înapoi!

Galen tresări.

— Păi, va trebui să vorbeşti cu soţia ta, de vreme ce ea l-a donat efectiv. Am văzut-o pe Teresa cu ceva timp în urmă...

Căuta cu privirea, părând disperată.

— Scoate naibii semnul de pe birou! strigă Al. Nu este de vânzare!

— Dar Teresa ni l-a *dat* nouă, spuse Galen.

— Pentru că era supărată pe mine. Şi pentru că delira! Biroul a fost al mamei mele. Teresa încearcă să se răzbune pe mine înstrăinându-l!

— Te rog, Albert, nu face scandal.

Într-adevăr, toată lumea din acea zonă părea să fie atentă la cearta lor.

— Nu mă interesează cine aude! Te voi considera răspunzătoare pe tine dacă nu-mi recuperez biroul!

Deşi tremura, Galen reuşi să îngaime:

— Mă, mă tem că va trebui să licitezi pentru el.

— Bine!

Al se repezi către birou, dând peste Simone. Ea se dădu la o parte, iar el luă repede un pix şi îşi scrise în grabă oferta.

— Ar trebui să fie de-ajuns până când o găsesc pe Teresa şi rezolv toată tevatura asta.

— Într-adevăr, nu există altă cale să-ţi recuperezi biroul decât să câştigi licitaţia, spuse Galen cu voce subţire, în timp ce el se retrăgea.

— Nu vei lăsa pe altcineva să pună mâna pe el dacă vrei să-ţi fie bine!

Simone nu avea nici o îndoială că Al va încerca să evite să plătească pentru birou. El era opusul gene-

rozității, după cum bine se știa. Refuza să-i vireze chiar și banii care i se cuveneau și care reprezentau partea lui David din firma de avocatură. Era sigură că Al va găsi o modalitate de a nega mica avere pe care David o adunase în afacere și o va exclude complet. Simone intuia că va trebui să-și angajeze un avocat pentru a obține ceea ce Al îi datora lui Drew.

Dacă ar fi fost un alt gen de persoană, i l-ar fi trimis pe cap pe fratele ei Michael. Pentru prima dată în viață, era tentată să folosească relațiile de familie.

Înainte ca Simone să poată pleca, o altă membră a Clubului Filantropic, Nikki Albright — platinată gen Marilyn Monroe și îmbrăcată cu o rochie din lamé auriu care lăsa să i se vadă silueta perfectă —, se apropie tacticos de birou și scrijeli o nouă ofertă.

— Dacă Cecchi crede că își va lua biroul înapoi, va avea o mare surpriză, spuse ea celor din jur. Nu mă interesează cât va trebui să licitez pentru a-l ține departe de el!

Tonul acid al lui Nikki o făcu pe Simone să se întrebe ce îi făcuse Al oare.

— Sunt sigură că totul se va termina cu bine, murmură ea.

— Ai face bine să ai grijă ce vorbești, draga mea, spuse un bărbat cu o voce groasă și distinsă.

Simone îl recunoscu pe fostul soț al lui Nikki. Sam Albright purta un costum gri cu o croială impecabilă, iar noua tunsoare îi dădea un aer distins.

— De ce? Ce ai de gând să faci pentru a mă împiedica să vorbesc, Sammy? îl întrebă Nikki, împingându-l la o parte.

— Nu mă dau în lături când trebuie să găsesc soluții situațiilor neplăcute, avertiză el. Ai simțit asta pe pielea ta.

Bărbatul o mai privi o clipă, apoi scutură din cap și merse mai departe. Nikki părea realmente înspăimântată.

Simone își frecă brațele. Ce brută! Coborî scările și încercă să evite reporterii. La nivelul principal oaspeții se strânseseră în mici grupuri, așezați la mese ori dansând pe ring.

Cel puțin jumătate dintre cei prezenți erau trecuți de prima tinerețe, astfel că DJ-ul punea melodii din anii '70. Lui Simone îi plăcea muzica asta, spre deosebire de hip-hop-ul enervant care se auzea din camera lui Drew la orice oră. Fiul ei o înnebunise cu acest gen de muzică. Însă reușiseră să facă un pact — băiatul trebuia să-și pună căștile atunci când mama lui era acasă.

La jumătatea scărilor, Simone se opri când o zări pe Cass discutând cu un bărbat care îi părea foarte cunoscut. Probabil era șeful despre care vorbiseră. Era înalt, musculos și arătos. Chiar și de la distanță ea îi putea zări trăsăturile bine conturate ale feței încadrate de părul brunet. Simți un nod în stomac.

Părea o variantă matură a lui...

Se chinui să-și continue drumul, dar nu-și putea lua ochii de la acel bărbat. Înainte ca Simone să ajungă jos — ca și cum ar fi știut că este privit — bărbatul își ridică fruntea și privirile li se întâlniră.

O amețeală puternică o cuprinse și aproape că-și pierdu echilibrul.

Cass, însoțită de brunetul cel misterios, se îndrepta către Simone care voia doar să scape de situația aceea.

Femeia vedea buzele lui Cass mișcându-se — gazda evident încerca să-i spună ceva. Dar sângele i se urcase la cap și Simone nu putu descifra decât un cuvânt.

GIDEON era înmărmurit.

Zgomotele și agitația din club se atenuară în timp ce el ajunse față în față cu femeia despre care crezuse că a dispărut pentru totdeauna din viața lui.

Nu-și putea lua ochii de la Simone. Se maturizase și avea o frumusețe distinsă. Părul ei brunet cădea în valuri peste rochia verde-închis — același verde viu ca al ochilor ei.

Îndreptându-se către el, Simone se ținea de balustradă ca și cum s-ar fi sprijinit. Era mai înaltă decât și-o amintea Gideon, poate un metru șaptezeci și cinci sau optzeci, iar formele ei se maturizaseră — sâni plini, talie subțire, șolduri voluptuoase.

Era într-adevăr Simone *a lui*. O cunoscuse ca Simone DeNali, nu Simone Burke.

— Doamnă Burke, spuse el, încercând să-și păstreze calmul, în vreme ce-i privea mâna stângă, strângând puternic balustrada.

Nici urmă de verighetă...

Deci și-o scosese.

— E ceva ce ar trebui să știu și eu? întrebă Cass, privindu-i pe rând pe amândoi.

— Îmi imaginez că, dacă ar fi ceva, ai ști deja, spuse el, relaxat.

Cass oftă:

— De câte ori trebuie să-ți spun că nu merge așa?

Simone clipi, părând derutată:

— Ce nu merge așa?

— Cass...

— ...și intuiția ei, termină gazda propoziția în locul lui, apoi se grăbi să adauge: Simone este PR-ul Clubului Filantropic Chicago.

— Și face o treabă foarte bună, din câte văd.

Bărbatul nu-și luase privirea de la Simone.

— Cum îți poți da cu părerea ținând cont de faptul că abia ne-am cunoscut? întrebă Simone.

Pielea i se făcu de găină la auzul acelei voci. Era vocea care îl incitase întotdeauna. Bărbatul observă că Simone îl provoca, încercând să-l facă să spună ceva prin care să recunoască faptul că se cunoșteau dinainte.

Sau nu asta făcea?

— A fost minunat să te cunosc, Gideon, spuse Simone, părând dintr-o dată distrasă. Felicitări pentru succesul Clubului Undercover.

Apoi zâmbi și spuse:

— Vă rog să mă scuzați, am puțină treabă.

Se pierdu în mulțime fără să arunce măcar o privire înapoi.

— Ce a fost asta? întrebă Cass.

— Dacă nu ai nimic de făcut, îți găsesc eu ceva.

— A, corect, am priceput aluzia. Dar dacă vrei să vorbești despre ea...

Gideon nu răspunse, iar Cass nu așteptă o altă invitație să plece. Imediat ce rămase singur, Gideon

încercă s-o găsească pe Simone în mulțime, dar se părea că femeia dispăruse.

Din nou...

Ea putea distruge toată munca lui. Ea îl putea distruge pe *el*.

Tot ce trebuia să facă era să-i spună fratelui ei, capul mafiei, Michael DeNali, că Gideon se întorsese în Chicago. Michael jurase să-l omoare cu mult timp înainte ca el să dispară.

Dar acum el nu mai avea să fugă... niciodată.

Capitolul II

Simone se repezi prin mulțime pentru a-l împiedica pe fratele ei să ajungă față în față cu patronul clubului. Deși Gideon era acum Joey Ruscetti, asta nu însemna că Michael nu l-ar recunoaște. Inima lui Simone bătea mai tare. Se ruga ca Gideon să nu o urmărească. Aruncă o privire în urmă, dar nu îl zări.

— Simone, aici erai?!

Michael o luă în brațe și o sărută pe obraz. Îmbrăcat într-un costum Armani, cu părul aranjat cu țepi, pentru a fi la modă, aproape că se pierdea în mulțime. Dar era ceva la el — felul în care se purta, felul în care ochii săi întunecați scrutau continuu clubul, ca și cum ar fi căutat dușmani —, acest lucru îl evidenția. Ca să nu mai vorbim de bodyguardul musculos care stătea la câțiva pași în urma sa. Blondul masiv, Ulf Nachtmann, atrăgea atenția câtorva femei interesate, dar ochii lui albastru-deschis erau concentrați asupra bărbatului de care fusese plătit ea să-l păzească.

— Nu bei ceva? întrebă el.

— Lucrez, ai uitat?

— Treaba ta aici s-a terminat. Petrecerea e un succes. Ar trebui să sărbătorești.

Nu mai e cazul, se gândi Simone.

Michael luă o cupă de şampanie de pe tava unui ospătar şi i-o oferi.

— Pentru succesul surioarei mele.

— Nu am organizat de una singură toată această acţiune caritabilă, ştii doar. Sunt numai o rotiţă într-un mecanism.

— Atunci, pentru succes în toate acţiunile! Cum a decurs interviul pentru angajare?

Simone îşi reprimă o replică tăioasă. Rolul de responsabil cu relaţii publice al unei societăţi caritabile din Chicago nu o fi mare lucru pentru el, dar pentru ea era.

— Se putea şi mai bine.

În ochii celui care o intervievase, munca voluntară în scopuri caritabile pe care o făcuse Simone an de an nu suplinea faptul că nu avusese vreo slujbă plătită.

Michael dădu peste cap băutura şi spuse:

— Nu ştiu de ce vrei dintr-odată să munceşti.

— Am un fiu de crescut, ai uitat? Cine ştie dacă văd vreun ban din asigurarea de viaţă a lui David.

David întocmise o poliţă de două milioane de dolari cu câteva luni înainte să moară. Detectivul de la asigurări era de părere că David se sinucisese. Ridicol! Şi apoi ce?

Simone voia să creadă că moartea soţului ei fusese un accident.

Deci de ce n-ar putea?

— Banii de la asigurări vor veni în cele din urmă, o asigură Michael.

— Între timp, ar fi bine dacă aș primi partea lui David de la firma Cecchi și Burke.

— Dacă Cecchi are nevoie de un stimulent...

— Nu. Și așa rămâne.

— În regulă. Nu te ambala.

Îi făcu semn unui ospătar căruia îi arătă paharul gol.

— Și nu-ți face griji în legătură cu banii. Îți dau eu oricât ai nevoie. Și mai bine vinde-ți casa și mută-te cu mine. De când cu divorțul, casa e mult prea mare pentru mine. Mă învârt singur pe-acolo.

El, stafful și bodyguardul lui, se gândi Simone, dar știa la ce se referă.

Conacul de pe bulevardul Prairie, construit la începutul secolului XX de un mare industriaș, fusese întotdeauna prea mare pentru familia lui. Era mai mult o casă aspectuoasă decât un cămin adevărat. După ce tatăl lor a fost închis la Centrul Corecțional Stateville din Joliet, mama lor plecase de acolo în casa lor din Florida. Și acolo a rămas. Michael refuzase să se mute. Se agățase de acel loc în ciuda celor trei divorțuri.

Susan și Michael fuseseră foarte apropiați în copilărie. El își găsea întotdeauna consolarea la sora lui când Papa era aspru cu el. Când acesta a fost pus sub acuzare, Michael și-a asumat responsabilitatea de cap al familiei. O ajutase la greu și avusese grijă ca lucrurile să fie mereu în regulă, la fel cum făcuse și ea pentru el.

— Tu și cu Drew puteți avea la dispoziție tot etajul trei, spuse Michael. Gândește-te. David nu mai e, iar Drew are nevoie de o prezență bărbătească.

Fiului ei aflat acum la vârsta adolescenței îi trebuia o influență masculină pozitivă. Michael însă nu era așa ceva.

Drew nu trecuse încă peste moartea lui David. Băiatul de 16 ani îi cerea din ce în ce mai des sfatul lui Michael.

De acest lucru se temea cel mai mult Simone.

Realizând că fratele ei așteaptă un răspuns, femeia spuse:

— Știi ce părere am legat de faptul de a lua bani de la tine, Michael.

— Sunt banii *familiei*.

— Întocmai.

Întunecându-se la față, Michael zise:

— Am afaceri legale, Simone.

Unele dintre ele poate că erau, dar femeia nu credea că fratele său renunțase la afacerile suspecte, dar profitabile cu dame de companie și o firmă de pază cu specialiști care păreau că au tras de fiare în spatele gratiilor.

— Trebuie să știu că pot avea grijă de mine și de Drew, Michael.

Papa se îngrijise de ea, apoi de Michael, apoi de David. Acum era rândul ei să se descurce.

— Am nevoie de un scop în viață, de ceva ce pot obține singură. Cu siguranță poți înțelege asta — nevoia de a avea ceva ce e numai al tău.

Privirea i se înseninâ și își scoase un pachet de țigări, scuturând una în afară.

— În regulă, în regulă, surioară. Mereu mă uimești, știi. Pentru moment facem cum spui tu.

Cu chibriturile în mâna stângă, aplecă un băţ şi atinse banda de cremene. Cu o mişcare rapidă a degetului mare, Michael aprinse chibritul.

— Dar dacă te răzgândeşti şi vrei să-l aranjez pe Cecchi, să-mi spui.

Susan nu i-ar fi spus niciodată lui Michael să acţioneze în numele ei şi, sperând să destindă atmosfera, femeia întrebă:

— Şi unde e partenera ta din seara asta?

După ce trase adânc din ţigară, Michael răspunse:

— Nu am parteneră. Damele de societate care se află aici sunt bogate. Tu eşti singura femeie care m-a iubit vreodată fără să aştepte ceva de la mine. La naiba, tu chiar nu vrei să accepţi ce-ţi ofer! Poate că aceasta este cheia pentru a găsi pe cineva care merită păstrat — o femeie care să nu vrea să stea cu mine doar pentru bani.

Simone zâmbi. Desigur, Michael nu se afla aici pentru că îl lovise spiritul sărbătorilor. El nu purta niciodată o crenguţă de vâsc sau vreo cravată cu motive specifice sărbătorilor... nici măcar când ea îi cumpăra una. Chiar şi atunci când erau copii, presupusa lui credinţă în Moş Crăciun era afişată doar pentru a primi cadourile râvnite. Voia, oare, ca Moşul să-i aducă o nouă soţie?

— Sunt destule femei disponibile în jur.

— Şi chiar acum văd una. Pe mai târziu, surioară.

Concentrat, Michael se apropie de o tânără pe care Simone nu o recunoştea. Avea părul şaten, coafat cu ţepi, şi, în ciuda frigului de-afară, purta o ţinută le-

jeră ce lăsa să i se vadă inelul din buric, ieșind astfel în evidență în mijlocul unei mulțimi conservatoare.

Nu era tocmai genul lui, însă Michael spera că fata îl va distra și îl va ține astfel departe de fantomele din trecut.

Gideon...

— Nenorocita aceea a făcut o altă ofertă?

Abia ajuns în zona de licitație, Gideon căută cu privirea pentru a vedea cine făcuse acest comentariu. Zări un bărbat slab, între două vârste, care adăugă o nouă ofertă pentru biroul în stil victorian.

— Am nevoie de o tărie, mormăi bărbatul și plecă să-și ia una.

Gideon îi făcu semn lui Blade, care se ocupa de bar în seara aceea, să stea cu ochii pe oaspetele furios.

Apoi o căută cu privirea pe Simone. Femeia îi dăduse cu flit și se ferise de el toată seara. Cu siguranță nu plecase, fiind una dintre organizatoare.

Îl văzuse totuși pe Michael, își aminti Gideon îngrijorat, mulțumit că reușise să se ferească din calea lui. Nu voia scandal, nu în seara aceea. Evenimentul caritabil era prea important — printre beneficiarii fondurilor se afla și un adăpost local pentru femeile și copiii agresați.

După seara aceasta... ei bine, Gideon nu-și dorea vreun scandal cu Michael DeNali nicicând, dar cel puțin avea oameni care să-i țină spatele.

— Cred că ai multe pe cap.

Gideon observă că Gabe Connor, șeful gărzilor, stătea chiar în fața sa. Ochii lui verzi, ușor mijiți, și

fălcile proeminente contrastau cu căciula de Moș Crăciun ce-i acoperea părul brunet.

— S-a dovedit a fi un eveniment deosebit, într-adevăr, admise Gideon. Tocmai am văzut câteva stafii din trecut.

— Vrei să fac ceva?

Gideon observă o blondă oprindu-se în dreptul biroului în stil victorian și adăugând încă o ofertă pe listă. Ea era cea care se „duela" pentru obiect cu bărbatul de la bar?

Realizând că Gabe aștepta, își concentră brusc atenția către acesta.

— Ai auzit vreodată de Michael DeNali?

— Cine n-a auzit? Este *aici* în seara asta?

Gideon dădu din cap și îl duse pe Gabe lângă balustrada balconului, de unde i-l arătă pe Michael.

— El aduce scandal și nu vreau așa ceva la mine în club.

— Mă ocup imediat de el.

Deși Gabe era îmbrăcat la fel de bine ca oricare dintre oaspeți, casca din ureche ce se zărea de sub căciula de Moș Crăciun, și care îl ținea în legătură cu echipa lui, îi trăda adevărata identitate — agent de pază. Se folosi acum de echipament pentru a vorbi cu unul dintre oamenii săi de la nivelul principal, căruia îi ordonă să stea cu ochii pe Michael.

— E ceva despre care ar trebui să discutăm? întrebă Gabe.

— Poate cu altă ocazie.

Gideon era conștient de curiozitatea pe care o stârnea echipei Undercover, cum îi plăcea să le spună

oamenilor săi. Ei nu știau nimic despre trecutul lui, dar se părea că trecutul îl ajunsese din urmă.

Nu de aceea se întorsese în Chicago?

Chiar dacă-și petrecuse jumătate din viață fugind și, în ciuda amenințărilor lui Michael, el știuse întotdeauna că va trebui să se întoarcă și să înfrunte ceea ce lăsase în urmă. Era o chestiune de onoare. Nu reușise să și-o scoată din minte pe Simone, dar, pentru a putea face acest lucru, el știa că trebuie să o confrunte într-o bună zi.

Dar, după ce s-a întors din nou în oraș și a angajat un detectiv particular s-o urmărească pe Simone și să-i cerceteze noua ei viață, stătea în banca lui și aștepta momentul potrivit, oportunitatea pentru...

Pentru ce?

Nu reușise să înțeleagă pentru ce anume. Simone avusese o căsnicie fericită și avea un fiu, astfel că el fusese tentat să plece până când și-a găsit vocația, rațiunea de a trăi. Un motiv pentru a se stabili într-un loc și a nu se muta într-un alt oraș, pentru o altă viață fără sens, așa cum făcuse de multe ori, de-a lungul anilor.

Echipa Undercover — cu toții lucraseră împreună în mai multe rânduri ajutând oameni aflați la ananghie. Atunci când cei disperați nu mai aveau la cine apela, puteau apela la el și la asociația lui. Era motivul pentru care în cele din urmă fusese de acord să aibă loc evenimentul caritabil la Clubul Undercover. A ajuta femeile maltratate și copiii acestora se potrivea perfect cu misiunea lui și a oamenilor săi.

Dar nimeni din echipă nu cunoștea adevărata identitate a lui Gideon. Poate că era timpul să rupă tăcerea.

Atunci când cei disperați nu au la cine să mai apeleze...

El putea spera doar că nu va sfârși prin a fi el acela.

„Mai aveți cinci minute pentru a face ultimele oferte", se auzi anunțul în boxe. „Acesta este avertismentul de cinci minute."

Simone intră în licitația de-acum aglomerată. Oamenii se îmbulzeau să facă ultimele oferte. Femeia cercetă mulțimea căutând un cap brunet care să iasă în evidență. Nici urmă de Gideon. Nu știa dacă să se simtă dezamăgită sau ușurată.

Un „hopa" zgomotos o făcu să se întoarcă înspre Galen O'Neill, care scăpase pe jos ceva ce se rostogolea către Simone.

— Îl iau eu.

Simone își făcu loc printre doi bărbați și ridică pumnalul curbat fistichiu. Îi admiră pentru o clipă mânerul cu decorațiuni de aur, cu o piatră încrustată la bază, înainte de a-l pune la loc pe masă.

— Uau, ce armă!

— William are o colecție de arme vechi, spuse directoarea licitației despre soțul ei. Sper să i-l dau pe acesta cadou de Crăciun. Este un pumnal pentru ritualuri. Lama are chiar și un șanț pentru sânge.

Prea multe informații. Nu observase până acum latura însetată de sânge a lui Galen. În mod normal, directoarea licitației părea, ei bine, timidă. În mo-

mentul acesta însă, cu ochii sclipitori şi obrajii roşii, Galen nu părea nicidecum astfel.

— Sper să câştigi licitaţia, spuse Simone.

Zărindu-l pe Al Cecchi în partea opusă a încăperii, observă că acesta se întâlnise cu soţia lui. Teresa Cecchi părea înlemnită de furie, îndreptându-şi fusta costumului ei roşu de Crăciun. Simone se gândi că ar fi mai bine să dreagă lucrurile între cei doi înainte să ia proporţii cearta. Nu dorea ca astfel de incidente să-i strice succesul seratei.

— Delirezi! spuse Al suficient de tare încât Simone să poată auzi în timp ce se apropia.

— Ştiu ce vorbesc, Albert. Sacoul tău mirosea a parfum.

— Parfum pe care ţi-l cumpărasem ţie de Crăciun. Dar tu ai hotărât că am o amantă şi mi-ai dat biroul mamei. Trebuie să fac ultima ofertă pentru a-l recupera.

Teresa plecă furtunos. Al se întoarse şi dădu pur şi simplu peste Simone.

— Ce naiba vrei? întrebă el.

— Doar ceea ce mi se cuvine.

Simone nu intenţionase să-i vorbească despre bani în public, pentru numele lui Dumnezeu! Cuvintele pur şi simplu îi scăpaseră. Stânjenită, ea coborî tonul:

— Trebuie să discutăm despre afacere, Al. Nu aici, dar în curând. Am un fiu de întreţinut.

— Ţi-am spus să ai răbdare până se termină anul fiscal.

— De ce tragi de timp?

Făcea deja acest lucru de opt luni.

— Nu am timp pentru asta!

Înainte ca Al să poată trece de Susan, o voce anunță la amplificator: „Toate licitațiile s-au încheiat!"

— Ce?

Fața i se întunecă întorcându-se către Simone.

— Am pierdut biroul mamei din cauza ta!

Al o îmbrânci pe femeie, astfel încât aceasta se duse în spate.

Regăsindu-și echilibrul, ea spuse într-o răsuflare:

— Cum îndrăznești!?

O îmbrânci a doua oară.

Pierzându-și cumpătul, Susan îi zise:

— Atinge-mă încă o dată și vei regreta!

Realizând dintr-o dată că mai mulți ochi sunt ațintiți asupra lor și stânjenită de ieșirea ei publică, Simone se retrase, iar avocatul furios se întoarse către bar și comandă un scotch dublu. Deși i-ar fi prins bine și ei o tărie, Simone știa că nu ar fi un lucru înțelept să bea ceva. Fiind genul de persoană mai retrasă, ea nu-și spăla niciodată rufele în public. Fără îndoială că șampania i-ar fi dezlegat limba.

Fără să aștepte ca privirile curioase să se îndrepte către ea, Simone se duse către toaletă pentru a se calma. Simțea cum privirile o urmăreau până la capătul barului. Fără îndoială că Al o fixa cu mânie. Privi înapoi, dar el dispăruse. Într-un moment de neatenție, dădu peste cineva într-un costum roșu.

— Ho! Ho! Ho!

— Scuze, Moșule, mormăi ea, plecând capul și repezindu-se către coridor.

O femeie ieșea din toaleta doamnelor, un spațiu drăguț decorat în culorile albastru și roșu ale clubului. Din fericire, toaleta era goală. După ce se aranjă, Simone se așeză pe un scaun capitonat din fața oglinzii, unde petrecu un timp neobișnuit de lung aranjându-și părul ei lung și refăcându-și conturul auriu care îi evidenția verdele strălucitor al ochilor. Orice pentru a amâna întoarcerea în club. Dacă ar avea noroc, Al va dispărea până când ea se va întoarce la petrecere.

Nu că s-ar mai simți ca la o petrecere. Zărind fantoma trecutului ei și confruntându-se cu problemele prezentului, tot ceea ce simțea acum era doar stres.

Închizând ochii pentru o clipă, Simone respiră adânc și încet, încercând să folosească tehnica de meditație pe care o învățase pentru a putea trece peste moartea soțului. Dar, departe de a o calma, această tehnică îi aduse în minte o imagine ce-i făcu pulsul să accelereze — o față frumoasă, încadrată de un păr negru.

Fața bărbatului care îi frânsese inima.

Dacă nu făcea nimic, dacă pleca din club și nu se mai întorcea niciodată, atunci s-ar fi sfârșit?

Trebuia să se sfârșească. Nu se putea întoarce în trecut. Nu voia să facă acest lucru.

Dar ce căuta el totuși în Chicago?

Chiar voia să fie omorât?

Pe măsură ce întrebările îi inundau gândurile, Simone realiză că toate acestea nu o făceau să se simtă mai bine. Avea nevoie să nu se mai ascundă și să-și găsească o companie plăcută până la sfârșitul serii.

Deschise ușa și făcu un pas în afară, dar i se prinse piciorul în ceva. Se întoarse și privi în jos. Realizând ceea ce văzuse, inima începu să-i bată cu putere.

Înainte să poată spune ceva sau să cheme pe cineva, țipătul unei femei o făcu să înghețe. Nikki Albright stătea în intrarea către coridor, fixând-o cu ochii larg deschiși. În spatele ei, câțiva oameni se adunară în grabă.

— E mort? întrebă cineva.

— Sunt doctor, spuse un bărbat care-și făcu loc prin mulțime.

Îngenunche la capul lui Al Cecchi și îi verifică pulsul. Un pumnal încrustat cu pietre prețioase era înfipt în pieptul bărbatului.

Capitolul III

— Ea l-a omorât! spuse gâfâind Nikki Albright când doctorul confirmă moartea avocatului.

Întorcându-se către cei din spatele ei, strigă:

— Simone Burke l-a omorât pe Al Cecchi!

— Ce?

Simone simţea cum inima îi bătea cu putere:

— Nu! Nu am omorât pe nimeni!

Oaspeţii se înghesuiau la intrare. Toate privirile erau fie acuzatoare, fie bănuitoare. Spaţiul şi aşa îngust deveni de nesuportat, făcând-o pe Simone să se simtă ca într-o celulă, care — dacă poliţia ar asculta-o pe Nikki — ar putea fi următoarea ei destinaţie.

— Gata, toată lumea înapoi! Nimeni nu are voie să plece până când nu vine poliţia! Gabe, asigură zona! Pune-ţi oamenii să păzească ieşirile.

Cuprinsă de teamă, Simone auzi acea voce familiară dând ordine.

Nu putea să i se întâmple tocmai ei asta; pur şi simplu nu se putea. Ea era prima DeNali care se rupsese de „tradiţie", prima DeNali din patru generaţii care se îndepărtase de afacerile familiei. Tatăl ei încă plătea pentru fărădelegile comise, deşi fusese închis pentru o crimă pe care nu el o comisese.

Dar cine ar crede-o pe ea?

— Haide, să mergem la mine în birou.

Gideon îi întinse mâna.

Cu gâtul încordat, ea ignoră propunerea și, cu spatele țeapăn, trecu pe lângă el. Bărbatul era chiar în spatele ei și cu o voce joasă spuse ca să audă doar ea:

— Du-te înspre scări, Simone. Coboară și apoi traversează clubul până la intrarea principală. Biroul meu este în partea cealaltă a foaierului.

Simone privi drept înainte. Se uita ca într-un tunel. Avea urechile înfundate de murmurul vocilor din jur. Ignoră întrebările reporterului. Gideon bloca drumul pentru a o împiedica pe femeie să se apropie prea mult.

Trecuseră aproape două decenii de când nu se mai simțise atât de vulnerabilă, de pe când reporterii o bombardau cu întrebări despre tatăl ei care tocmai fusese condamnat pentru o crimă pe care se jura că nu o comisese.

Îl atacase pe unul dintre reporteri într-un exces de furie, îi smulsese microfonul din mâini și îl lovise cu echipamentul în cap. Fratele ei, Michael, o salvase în ziua aceea. O scosese din mulțime înainte ca ea să mai poată comite și alte rele. Ulterior, el făcuse niște înțelegeri financiare care au dus la retragerea acuzațiilor de vătămare corporală.

Michael... el unde era?

Coborând scările, Simone își căuta din priviri fratele, dar nu-l putu zări în mulțime.

Reglase, oare, Michael conturile cu Cecchi așa cum amenințase că va face?

Doamne Dumnezeule, cu siguranță că nu!

Privind în urmă pentru a-l căuta pe fratele ei la etajul superior, aproape se împiedică de trepte. O mână uriașă o prinse de braț.

— Atenție!

Atenție. Dar fusese atentă!

În toți acești ani, trăise o viață sufocată de precauție. Fără pete pe reputația ei. De ce ar fi crezut-o cineva capabilă să comită o crimă?

Dacă Nikki încerca să se acopere pe ea însăși?

Când păși la nivelul principal al clubului, Simone observă că Gideon era lipit de ea, încercând să o ajute să străbată mulțimea. Împotriva dorinței ei... a determinării ei... a anilor petrecuți departe de el... ea simți cum sentimente demult reprimate ies la suprafață. Încercă să nu intre în panică, dar se simți prinsă —nu avea cum să scape de el, nu avea cum să iasă din această situație.

Oare la fel se simțise și Papa când fusese condamnat pentru uciderea tatălui lui Gideon?

Mâna lui Gideon ardea. *El* ardea. După tot acest timp în care fuseseră despărțiți, încă mai era atras de Simone.

Când ajunseră în birou, femeia își eliberă brațul, cu toată demnitatea de care era capabilă în acel moment.

— Ia loc, spuse Ghideon, ridicând receptorul și sunându-l pe Logan.

Trebuia să vorbească imediat cu acest membru al echipei lui, care era de asemenea detectiv la poliția din Chicago. Mesageria vocală. „Am nevoie de tine aici", a fost tot ce a reușit să-i spună.

Simone încă stătea în picioare. Privirea îi era pierdută, iar gândurile fără șir. Se gândea la el... sau încerca să găsească un alibi?

— De ce m-ai adus aici?

— Am crezut că ți-ar prinde bine să scapi de mulțime până la sosirea poliției.

Albindu-se la față, ea nu putu să îngâime decât:

— Ar trebui să-ți mulțumesc.

Ca și cum nu ar fi simțit acest lucru. Valuri de sfidare zvâcneau în ea când întrebă:

— Și... cum spuneai că te numești?

— Gideon ajunge.

— Gideon... nu prea seamănă cu Joseph Ruscetti.

Ochii ei verzi sclipeau, provocându-l să nege. Ceea ce, bineînțeles, el nu putea să facă.

Avusese multe identități în ultimii șaptesprezece ani, dar nu reușise niciodată să uite cine era de fapt. Joseph Ruscetti, unicul fiu al mafiotului Frank Ruscetti, care fusese împușcat de rivalul său Richard DeNali. Tatăl ei.

El fusese martor la crimă.

Mărturia lui îl băgase la închisoare pe tatăl lui Simone, iar ea refuzase să-l mai vadă sau să-i mai vorbească. Apoi, după proces, el, mama lui și sora mai mică Angela, intraseră în programul de protecție a martorilor și primiseră noi identități și o nouă casă, departe de Chicago.

Dar, cumva, oamenii lui Michael îi urmăriseră și aici și, deși mafioții fuseseră arestați — și el, și familia lui fuseseră mutați din nou —, el știa că nu era sigur

să rămână într-un loc. Nu-şi putea pune în pericol mama şi sora.

La vârsta de 18 ani, plecase de unul singur.

Îşi schimbase numele, ocupaţiile şi oraşele atât de des încât, uneori, era nevoit să se gândească cine şi ce trebuia să fie într-o anumită zi.

Dar acum ştia exact cine era. Şi nu mai avea de gând să fugă.

Simone era semnul de întrebare. Cu numai opt luni în urmă, soţul ei murise în circumstanţe misterioase. Iar acum, partenerul în avocatură al soţului ei fusese omorât.

— Tu ai făcut-o? întrebă Gideon.

Privindu-l intens pentru o clipă, Simone îşi amintea de adolescentul care îi furase inima. Sfidarea ei păli, iar ochii i se umeziră. Scuturând din cap, pipăi după un scaun în spatele ei şi aproape căzu pe unul.

— Nu-l plăceam pe Al Cecchi, recunoscu, dar bineînţeles că nu l-am omorât.

Părea atât de nelalocul ei în acel birou! Feminitatea ei suavă în masculinitatea brută a cromului, a mobilei negre şi a pereţilor albastru-închis. Locul ei era într-o încăpere în culori pastelate şi retuşuri suave.

— Un *bineînţeles* nu e deloc de acceptat, spuse el întrerupându-şi gândurile. Nu şi pentru autorităţi.

— Pentru că sunt o DeNali.

— Pentru asta... şi pentru că l-ai ameninţat.

Simone îşi ridică sprâncenele ca şi cum n-ar fi ştiut la ce se referea bărbatul. Apoi deveni surprinsă, ca şi cum, în cele din urmă, ar fi înţeles ce voia el să spună.

— M-a îmbrâncit. De două ori. Pur și simplu l-am avertizat să nu mai pună mâna pe mine.

— Am auzit pe cineva spunând că i-ai zis că va regreta dacă te va mai atinge o dată.

— Mi-am pierdut cumpătul.

— Te-a *mai* atins o dată?

— Nu!

— Dar ce s-a întâmplat?

Gideon o urmărea atent pe Simone în vreme ce ea îi povestea cum se retrăsese la toaleta doamnelor pentru a se liniști și că atunci când a deschis ușa s-a împiedicat de cadavrul avocatului.

Instinctul lui îi spunea că Simone nu minte. Încordarea ce-l cuprinsese parcă se mai domoli. Știa că Simone nu este asemenea fratelui sau tatălui ei. Poate că era sentimental ori nesăbuit, dar încă mai credea că este aceeași Simone pe care o iubise odată.

— Cât timp ai stat în toaleta doamnelor ai auzit ceva?

— Nu... nu eram atentă la ce se întâmplă afară.

— Cineva a fost omorât exact lângă ușă. Trebuie să fi avut loc o luptă. Dar tu nu ai auzit nimic.

Clipea des, iar vocea îi tremură când spuse:

— Tu nu... mă crezi?

— Întrebarea e dacă poliția te va crede.

— Este posibil să nu mă creadă?

— Aveai vreun motiv să-l ucizi? o presă el.

— Nu!

— Spuneai că nu-l placi pe Cecchi. De ce? Fusese partenerul soțului tău.

Simone căscă ochii, iar Gideon înțelese că era șocată. Mintea ei făcea conexiuni, punând totul cap la cap.

— Știai? întrebă femeia în cele din urmă.

— Eu știu multe lucruri, spuse el vag.

Gideon știa că Simone nu așteptase mult până să se îndrepte către un alt bărbat și să-și refacă viața.

Știa că avusese o căsnicie fericită și că se dedicase soțului și fiului ei.

Știa că avusese dificultăți financiare de când David Burke murise în accidentul de mașină.

— Știi multe despre mine? întrebă Simone.

— N-ar trebui să știu?

— De când?

— De când m-am întors în Chicago.

Femeia nu spuse nimic, iar Gideon completă:

— De mai bine de un an.

— De ce?

Bărbatul ridică din umeri:

— Din curiozitate, bănuiesc.

Înainte ca Simone să-l mai poată întreba ceva, el spuse:

— Să revenim la Cecchi. Care e povestea?

— Îmi datorează bani.

— Cât?

Simone ridică din umeri:

— Întrebarea secolului. Jumătate din afacere. Cel puțin un milion, îmi imaginez, dacă reușește odată contabilul lui să facă un bilanț.

Gideon fluieră:

— Un milion! Cel puțin. Și acesta nu este un motiv bun?

Simone se ridică brusc de pe scaunul din piele.

— Eu nu omor oameni!

— Ai amenințat...

— Că-l voi face pe Al să regrete că m-a atins, da.

Femeia se înroși toată, iar spatele-i părea țeapăn.

— Nu l-am amenințat niciodată că-l voi omorî!

Aceasta era Simone... cea pe care și-o amintea el.

Luptându-se cu dorința de a o lua în brațe, de a o strânge cu putere și de a afla dacă buzele ei mai aveau încă puterea de a-l face să uite de toate, el spuse:

— Te cred.

— Că nu am spus acele cuvinte sau că nu am vorbit serios?

— Tu întotdeauna vorbești serios?

Nu se putea abține. Deși trecuse peste asta, amintirile nu dispăreau. Ea dispăruse înainte de a asculta varianta lui.

— Stai să mă gândesc. Mmm, nu.

Chipul ei împietri parcă. Era evident că Gideon se referă la trecutul lor.

— Nu pari să mă crezi că sunt nevinovată, spuse Simone strângând din buze.

— Fac pe avocatul diavolului. Crezi că polițiștii vor fi mai îngăduitori?

Femeia avu un moment de slăbiciune, iar el se mai înmuie puțin. Își putea imagina doar ce teroare simte Simone la gândul că ar putea fi arestată.

Judecată.

Condamnată.

Poate că era nesăbuit, dar credea în varianta ei. În ciuda anilor care trecuseră și a modului în care

ea îl trădase, Gideon nu o putea lăsa să plătească pentru ceva ce nu făcuse.

Cel puțin poliția nu o arestase.

O interogaseră la club împreună cu toți ceilalți. O avertizaseră, de asemenea, că o pot reține pentru douăzeci și patru de ore până când va putea cere să sune un avocat. Acest lucru nu fusese însă necesar; cel puțin nu deocamdată.

Slavă Domnului pentru micile milostenii! își spuse Simone, parcând mașina în garaj aproape de miezul nopții. Spera ca Drew să doarmă deja. El știa că mama lui va întârzia, dar nu știa cât de mult. Dacă o auzea intrând, fiul ei cu siguranță ar fi luat-o la întrebări. Nu că ar fi putut să-i ascundă toate aceste lucruri.

Situația era serioasă — i se ceruse să nu părăsească orașul.

Până să plece ea de la Clubul Undercover, presa deja se instalase afară. Clubul se afla într-o zonă selectă a orașului, unde lucruri cum ar fi, de pildă, locurile de parcare erau inexistente. Nu părăsise clubul singură — comitetul organizației caritabile, toți interogați în aceeași manieră ca și ea, plecaseră în grup —, deci ea nu fusese tratată special. Galen O'Neill fusese un sprijin real, asigurând-o pe Simone că ea crede în nevinovăția ei. Nikki Albright nu fusese atât de amabilă, dar cel puțin își ținuse gura așa cum îi spusese detectivul care conducea investigația.

Simone fusese lăsată liberă și, în timp ce se grăbea să ajungă acasă, încercase să se relaxeze ascultând

la casetofon Mozart, dar nu putu să uite că atinsese pumnalul. Dacă îi verificau amprentele...

Apoi mai era și presa, care avea să publice povestea și să-i dezgroape trecutul.

Tremurând, Simone traversă curtea din spate. Casa ei era din granit, pe două niveluri, având alte clădiri lipite în lateral de a ei. Curtea era micuță, dar se întindea către lac, parcul Lincoln era la doar un cvartal distanță. Locuia într-un cartier de case din secolul al XIX-lea, renovate, de peste un milion de dolari fiecare — o mulțime de cărămizi și granit —, așezat între parcul aglomerat și animata stradă Clark. Piața principală a cartierului era plină de restaurante și magazine cu specialități.

Nu-și putea imagina cum ar fi să trăiască în altă parte.

Cu atât mai puțin într-o celulă.

Intrând în casă prin bucătărie — visul oricărui bucătar, cu o zonă-insulă pentru prepararea mâncării, două chiuvete și suficiente dulapuri pentru mai multe seturi de veselă —, Simone auzi voci și înțepeni, dar înțelesese că televizorul din camera de zi era pornit.

— Drew, iubitule, de ce nu dormi? întrebă ea, traversând zona unde luau masa de obicei până în capătul încăperii luminate de televizor și de beculețele din pomul de Crăciun pe care îl aduseseră cu greu în casă cu doar câteva zile în urmă.

Nici măcar nu apucaseră să-l împodobească, puseseră doar câteva beculețe printre ramuri.

— E târziu.

Drew se urni din culcușul său de pe canapea.

— Am încercat să te aștept, dar am adormit.

Avea ochii cârpiți de somn și părul ciufulit. Când îl văzu, Simone simți o căldură în suflet, dar și o strângere de inimă.

— Iubitule, nu trebuie să mă aștepți. E treaba mea să-mi fac griji.

— Tata ar fi făcut la fel.

— Trebuie să ajungi la muncă la șase dimineața.

Simone era mândră de băiatul ei, care insistase să-și ia o slujbă pentru a ajuta la plata facturilor. Și-ar fi dorit să nu-l lase să facă acest lucru, dar a înțeles că el creștea, iar asumarea responsabilității îi va prinde bine. Era picol la o braserie de pe strada Clark. Lucra două ture de dimineață în weekend și două ture de noapte în cursul săptămânii și tot își mai găsea timp să-și facă temele și să iasă cu prietenii. Mama primea jumătate din câștigul băiatului — care a vrut inițial să-i dea ei toți banii — pe care îi pusese într-un cont pentru el. Simone îșI sfătui fiul să cheltuiască restul de bani pentru el, dar știa că acesta îi strânge.

Drew semăna atât de mult cu David!

Cu toate că era fiul lui Gideon.

— Ce legături ai cu Simone Burke?

— Cine spune că am vreo legătură cu ea?

Chiar și acum, Gideon nu se simțea bine dezvăluindu-și identitatea și expunându-se, nici măcar în fața unui membru al echipei Undercover.

— Altfel de ce ai vrea s-o ajuți? întrebă Blade, care se sprijinea de un zid, cu brațele încrucișate pe pieptul său lat.

— Poate că doar cred pur și simplu că Simone e nevinovată.

Echipa Undercover se strânsese în biroul lui la puțin timp după ce sosise detectivul John Logan. Prezența lui Logan, fost angajat al lui Gideon, îi ridicase niște semne de întrebare detectivului care răspundea de caz, dar Logan se acoperise spunând că patronul îi era prieten, iar el se afla acolo doar în calitate de observator.

Doar câțiva știau de existența echipei.

— Haide, Gideon, spuse Cass. Toți am avut încredere în tine să-ți dezvăluim trecuturile noastre. Când ai de gând să ni-l prezinți și tu pe-al tău? Am simțit legătura.

Gideon ridică din umeri, nefiind dispus să spună totul:

— Tu mereu simți legături.

— Doar atunci când acestea există. De când o cunoști pe Simone Burke? Când te-am prezentat, tensiunea dintre voi era atât de intensă, încât o puteai tăia cu cuțitul.

— Simplă atracție.

— Nu chiar atât de simplă, îl contrazise Cass.

— Să spunem că este.

Gideon își dădea seama că femeia voia să se certe cu el, dar de data aceasta Cass dădu înapoi.

Ea oftă și spuse:

— În regulă. Simone Burke nu este o criminală — atât știu și eu.

— Și asta e tot ce trebuie să știm.

— Atunci cine l-a omorât pe Cecchi? întrebă Gabe.

— Este o întrebare la care va răspunde echipa Undercover, spuse Gideon.

Dar ei nu puteau face mare lucru până când el nu primea aprobarea lui Simone.

O pătură de nea s-a așternut sub cerul nopții. Simone îi umplea gândurile, el conducea către casă venind de la un meci de baschet. Își dorise să fie cu ea, dar își zise că nu în seara aceea. Ea se purtase ca și cum ar fi avut ceva important în gând. Simone chiar spusese că trebuia să-i vorbească între patru ochi, dar în cele din urmă ezitase. Nu era suficient timp, îi mărturisise fata după ce își verificase ceasul de la mână. Îl sărutase apăsat și scurt și ieșise din mașină înainte ca el s-o poată prinde.

Astfel că el se întrebase tot drumul către casă: avea de gând Simone să-i spună, în cele din urmă, că este pregătită pentru o relație permanentă?

Dacă amicii lui ar fi știut cât de mult își dorea să audă acele cuvinte din gura ei! Obține ce vrei și treci la următoarea fată. *Asta ar fi spus ei.*

Scutură din cap. El nu voia altă fată. Simone era singura care exista pentru el.

Dar dacă nu era asta? Dacă ea voia să-i spună ceva ce el nu dorea să audă? De pildă, că nu mai pot continua să se vadă?

Cu o apăsare în piept, cu un nod în stomac, el se temea că Simone ar putea să se despartă pentru a încerca să facă un lucru nobil. În acțiunea de a candida la colegii, el tărăgăna, iar ea știa asta. El nu voia să

plece din Chicago, nu şi dacă asta însemna să se despartă de cea pe care o iubea.

Intră pe strada pe care locuia, blocată de maşini ninse şi de zăpada care se aşezase. Nici un loc de parcare pe Gold Coast. Mare surpriză! Noroc că familia lui avea un garaj vechi, suficient cât să încapă trei maşini.

Zări o maşină – una pe care nu o recunoştea — în faţa garajului. Motorul era pornit, dar maşina stătea pe loc.

Rămase la capătul aleii, aşteptând. Dacă şi cealaltă maşină era blocată, asta era. Trebuia să dea cu spatele şi să găsească un alt loc de parcare.

În timp ce se gândea, zări o mişcare. Şterse automobilul, de fapt, parbrizul aburit pentru a putea vedea mai bine şi observă că tatăl lui stătea în faţa garajului cu un bărbat în pardesiu şi cu o pălărie cu bor lat. Acesta îşi întoarse puţin capul, iar ochelarii cu ramă de culoare închisă străluciră în lumină.

Richard DeNali! Ce căuta aici tatăl lui Simone?

Joey strânse volanul şi se întrebă dacă nu e mai bine să iasă de pe alee. Dacă aveau afaceri? Bătrânul nu amesteca afacerile cu familia. Fără bodyguarzi, totuşi. Poate că afacerile erau personale. Despre el şi Simone.

Dacă asta încercase ea să-i spună — că tatăl ei se străduia să-i împiedice să se mai întâlnească? Taţii lor erau rivali de ani de zile.

Începu să transpire, dar se hotărî să nu fugă ca un copil. La 17 ani era deja bărbat şi îşi asuma responsabilitatea pentru acţiunile sale. Şi pentru viitorul lui.

Înainte să apuce să iasă din maşină, o flamă albastră îl făcu să tresară şi să înlemnească pe scaun. Încă o flamă. Nici un zgomot. Tatăl lui se clătină în faţă şi căzu în zăpadă. Ţinând în continuare arma în mână, DeNali îşi aprinse o ţigară înainte de a se urca în maşina sedan de culoare închisă.

Cu inima bătându-i puternic, Joey deschise brusc portiera şi sări afară.

— Tată! strigă el, picioarele afundându-i-se în zăpadă, apoi alunecând pe gheaţa de sub stratul de nea abia aşternut.

Maşina de culoare închisă trase pe alee.

Strânse din ochi pentru a observa plăcuţa de înmatriculare — RDN 1 —, apoi căzu pe trotuar lângă tatăl său care stătea nemişcat într-o baltă de sânge.

— Tată! strigă el în timp ce-şi întorcea părintele pe spate.

Tatăl lui fusese împuşcat în burtă şi în piept.

— Mă auzi? Te rog, spune-mi că mă auzi.

Tatăl lui deschise ochii şi îşi îndreptă încet privirea:

— Joey...

— Aduc ajutoare, tată, aduc pe cineva.

Dar tatăl lui îl apucă de încheietură pentru a-l opri. În loc să se ridice în picioare, Joey îşi vârî braţul sub spatele lat şi îl ridică. Tatăl lui tuşi. Un lichid închis la culoare îi ieşea bolborosind printre buzele îngheţate.

Îl legănă pe tatăl său către el, plângând:

— Ce, tată? Ce este?

— DeNali...

Apoi tatăl lui icni şi se înmuie.

— Tată, nu! strigă el. Ajutor! Mario! Dominick! Am nevoie de ajutor!

Sunetele îl asaltară — o uşă deschizându-se, voci, un ţipăt — în timp ce continua să-şi legene tatăl, ştiind că era prea târziu.

Gideon se trezi transpirat şi înjură.

Nu mai avusese acest coşmar de ani de zile. Întâlnirea cu Simone fusese suficientă pentru a-l stârni.

Ridicându-se gol din pat, se duse către fereastră şi privi afară. Zăpada proaspătă acoperea zona. Noaptea aceasta semăna atât de mult cu aceea de demult!

Ce intenţionase Simone să-i spună înainte de a ieşi din maşină? Ştiuse că tatăl ei urma să-l omoare pe-al lui?

El nu apucase niciodată s-o întrebe. Ea refuzase să-l mai vadă, apoi, pur şi simplu, dispăruse.

Dar dacă ea ar fi ştiut...

Gideon simţi o apăsare în piept.

Altă întrebare la care trebuia să găsească un răspuns.

Capitolul IV

Leul răgea stând pe una dintre pietrele din curtea cuștii.

Simone se întreba dacă astfel își exprima aprobarea față de milioanele de lumini care străluceau de sărbători în grădina zoologică sau dacă protesta față de ora târzie și mulțimea adunată. Vreme de câteva săptămâni, între Ziua Recunoștinței și Anul Nou, Grădina Zoologică din parcul Lincoln era deschisă și noaptea, oferind programe speciale de sărbători. Distracția serii abia începea. În difuzoare se auzea muzică de Crăciun, întreruptă din când în când de anunțuri intermitente despre diferite activități de familie.

Scuturându-și zăpada de pe haina sa verde-închis, Simone își verifică ceasul și se întrebă din nou de ce oare insistase Gideon să se întâlnească astăzi. Cât mai curând posibil. Încercând să-și scoată din minte ce se întâmplase seara trecută — inclusiv întâlnirea cu bărbatul pe care credea că nu-l va mai vedea vreodată —, ea își petrecuse ziua cât de normal cu putință, ceea ce însemna întâlnirea stabilită după-amiaza cu femeile din consiliul de conducere al Clubului Filantropic din Chicago. Încercase să se folosească de

acest lucru ca pretext pentru a nu se întâlni cu Gideon. El o convinsese, spunându-i că o va vizita pur și simplu.

În ciuda vizitatorilor vioi și a melodiilor specifice Crăciunului, Simone era încordată, nesigură și nerăbdătoare să plece. Drew lucra în seara aceasta, dându-i ocazia să facă niște cumpărături de Crăciun. Nu că ar fi avut neapărat dispoziția necesară, dar ar fi făcut orice pentru a-și ocupa mintea cu ceva.

Ce naiba voia Gideon? Tocmai se hotărâse să plece când îi auzi vocea în spatele ei.

— Nu eram sigur că ai să fii aici, spuse Gideon.

Inima îi tresări când simți prin paltonul ei de lână căldura corpului lui lipindu-se de spatele ei. Simți un gol în stomac și o apăsare în piept; se lupta cu reacțiile pe care el i le stârnea întotdeauna.

— Nu știu de ce mă aflu încă aici, recunoscu Simone.

— Poate pentru că nu m-ai uitat complet niciodată.

Această remarcă o făcu să se întoarcă brusc și să-l privească intens în ochi pe Gideon.

— Poate că ai capul prea mare pentru o pălărie și de aceea nu porți una!

El purta un pardesiu din lână, negru, lung, cu o dungă roșie la guler, dar avea capul descoperit. Fulgii de zăpadă alunecau prin jocul de lumini așezându-i-se ca o aură pe părul lui negru. În ciuda zâmbetului de pe buze, era evidentă intensitatea ce radia dinspre el, făcând-o să se dea cu un pas în spate.

— Cel puțin nu negi asta, spuse bărbatul.

— Ce este, Gideon? se răsti ea. Ce vrei de la mine?

Liniștea se așternu între ei pentru câteva secunde. Simone își ținu respirația, așteptând.

Apoi el spuse:

— Să te ajut.

— Să mă ajuți cu ce?

— Să-ți dovedești nevinovăția.

— În țara asta, oricine este nevinovat până la proba contrarie.

Deși nedreptăți se mai puteau face, după cum ea bine își amintea.

— Acest lucru nu-l împiedică pe procuror să construiască un caz împotriva ta.

— Doar pentru că am fost supărată pe Al Cecchi fiindcă-mi datora bani...

— Îți datora o avere, vrei să spui. Te-ai certat cu el exact înainte să fie ucis. Dar pumnalul, Simone? Dacă îți verifică amprentele, se vor potrivi?

Pumnalul... la naiba! Aproape că uitase.

Dacă n-ar fi ridicat pumnalul de jos când acesta căzuse de pe masa de licitație! Strânse din dinți. De unde știa Gideon despre asta? Sau miza pe intuiție? Seara trecută, când îi mărturisise că nu ea l-a omorât pe Al, bărbatul îi spusese că o crede. Dar era oare adevărat?

— Nu am timp pentru așa ceva.

Încercă să-l ocolească, dar el întinse brațul și o opri.

— Fă-ți timp. Ai un avocat?

Cel mai bun avocat criminalist pe care îl cunoștea — singurul în care avusese încredere — fusese răposatul ei soț, David.

— Nu am nevoie de avocat.

Cel puțin ea spera că nu va avea nevoie.

— Ia-ți unul, spuse Gideon, apropiindu-se și mai mult.

Prea aproape pentru liniștea ei sufletească.

Simone nu răspunse. Se îndepărtă. Trecu de zona cu sculpturi de gheață. De individul în costum de pinguin uriaș. Și de trenulețul care îi plimba pe copii prin grădina zoologică. În tot acest timp, Gideon rămase cu un pas în urma ei. Oare avea de gând s-o urmărească până la casa ei aflată la câteva cvartale distanță?

În mod bizar, părea că sunt la o întâlnire nereușită. Ea nu putea scăpa de sentimentul acela, senzația absurdă a unei legături care nu mai exista.

Cu excepția lui Drew.

Dintr-o dată, Simone își dădu seama că, dacă Gideon știa totul despre viața ei, ar putea ști de asemenea și faptul că este tatăl biologic al lui Drew.

Înlemni în fața unui perete de sticlă, unde câțiva oameni priveau niște urși polari jucându-se în apa înghețată. Îl zări în geam pe Gideon și încercă să-l citească.

Știa oare? Acesta era motivul pentru care intervenea astfel în viața ei?

Când ceilalți spectatori se îndepărtară, Simone spuse:

— Ai mult tupeu să intri din nou în viața mea și să-mi spui ce să fac.

— Mă respingi pentru că nu vreau să văd cum intri la închisoare pentru o crimă pe care nu ai comis-o?

— Ne simțim vinovați, nu? Te gândești la tatăl meu și la modul în care ai mințit în instanță pentru a-l băga la închisoare?

— Nu am mințit și nu am nici un motiv să mă simt vinovat.

Ea voia să-l creadă... și voia, de asemenea, să îl creadă și pe tatăl ei. Doar unul dintre ei spusese adevărul în timpul procesului.

Și lui Simone...

Așadar, dacă el nu se simțea vinovat...

— Atunci de ce?

— Pentru că te-am iubit odată, Simone.

Respiră adânc, iar inima îi bătea atât de puternic, încât sunetul îi bubuia în urechi. Nu se așteptase la asta.

Te-am iubit odată...

Cum putea spune acest lucru după ce o trădase, trimițându-i tatăl să putrezească în închisoare pentru tot restul vieții?

Îl privi în ochi și-l întrebă:

— Ești sigur că nu ai nici un alt motiv pentru care vrei să mă ajuți? Poate că tu crezi că nu-i voi spune lui Michael unde să te găsească.

Felul în care o privea Gideon o făcu pe Simone să simtă un gol în stomac. Expresia lui era o combinație de mânie, dezamăgire și ceva nedefinit.

— Chiar l-ai asmuți pe fratele tău asupra mea?

Sigur că n-ar fi făcut asta, dar Simone nu spuse nimic. Îl lăsă să creadă ce voia despre ea. Deși știa că este greșit — chiar dacă el merita să transpire — ea

era conştientă că acest lucru o ajuta să se protejeze puţin de el.

— Pentru a fi totul clar, spuse Gideon apropiindu-se de ea şi invadându-i spaţiul, nu mi-e frică de Michael. Detest ceea ce reprezintă el. Ştiu că poate fi periculos, *dar la fel pot fi şi eu*.

Convinsă de asta, Simone făcu din nou un pas în spate.

Periculos. La ce se referea?

Se alăturase forţelor malefice care conduceau lucrurile de sub aparenţa de civilizaţie a oraşului? Dar spusese că urăşte ceea ce reprezintă Michael....

— Chiar crezi că poţi dovedi că *sunt* nevinovată? întrebă ea. Cum?

— Găsindu-l pe adevăratul criminal, Simone.

— Ce? Eşti detectiv particular când nu conduci clubul?

— E un fel de a spune. Am relaţii.

— Relaţii!

Îşi imagina că are. Îşi imagina tot felul de lucruri despre acest bărbat pe nume Gideon, care se vârâse chiar sub nasul lui Michael.

— Ce înseamnă asta? Ce fel de relaţii? Cine...

— Părţi interesate care vor să se facă dreptate.

Justiţiari?

Simone se gândi mai bine pentru o clipă şi hotărî că descrierea i se potrivea într-un mod ciudat. Cu ani în urmă, el avusese nevoie să plătească pe cineva pentru uciderea tatălui său şi îl alesese pe tatăl ei, rivalul lui Frank Ruscetti. Făcuse ceea ce era nevoie pentru a înfăptui „dreptatea".

— De ce mi se pare că au mai fost și alții înaintea mea? întrebă Simone.

— Pentru că au fost. Câțiva.

— Crimă?

— Îți amintești de cazul Elise Mitchell?

— Am citit despre el. Femeia a fost trimisă la închisoare pentru uciderea soțului ei. A scăpat pentru a-și proteja copilul și a reușit să-l scoată la iveală pe adevăratul criminal.

— Cu ajutorul nostru. Actualul ei soț este detectiv, membru neoficial al echipei noastre. Și, recent, unui fost preot pe nume Dermot O'Rourke i s-a înscenat o crimă, iar noi de asemenea l-am ajutat să se apere.

— Rezultatele tale sunt mereu atât de bune?

— Bilanț perfect.

În vreme ce curiozitatea lui Simone creștea, se lupta cu ea însăși. Nu că ar fi îndrăgit prea mult sistemul juridic, nu după ce tatăl ei fusese închis pentru ceva ce spunea că nu a făcut. Toate din vina lui Gideon. Nu ar fi o mutare inteligentă să-l lase să se apropie prea mult. Nu ar fi prea bine nici pentru ea, nici pentru Drew. Fiul ei nu avea nici un motiv să se îndoiască de faptul că David era tatăl lui. Dacă Gideon își dădea seama și îi spunea adevărul lui Drew? Că David nu-i era părinte? I-ar fi frânt inima. Nu-i putea face una ca asta.

— Dacă nu accepți pentru tine, fă-o pentru fiul tău, spuse el.

— Ce?

Era ca și cum Gideon îi pătrunsese în minte și îi citea gândurile. Inima aproape că îi sărea din piept. Sigur nu aflase de Drew!

— Dacă ajungi la închisoare, ce se va întâmpla cu el?

— Michael...

— Mda, Michael, spuse Gideon. Asta e ceea ce vrei?

— Michael îl iubește pe Drew...

— Și va fi fericit să-l corupă pe copil și să-l transforme într-o sosie a lui. Știi bine că am dreptate.

Faptul că Gideon *avea* dreptate o rodea pe Simone. Influența lui Michael asupra lui Drew era lucrul de care se temea cel mai mult. Era prinsă într-o situație fără ieșire. Nu dorea ajutorul lui Gideon, deoarece l-ar putea răni pe fiul ei; dacă nu ar accepta ajutorul lui, l-ar putea răni pe Drew și mai mult.

— Bine.

Tonul ei fuse la fel de rece ca și gândurile. Era prinsă. Era prinsă într-o capcană și nici măcar nu se afla încă într-o celulă de închisoare.

— Ajută-mă să mă dezvinovățesc.

Și apoi dispari din viața mea înainte de a o distruge din nou.

Gideon îi oferise cu generozitate ajutorul și apoi o convinsese să-l accepte. Cât de absurd! se gândi el.

De ce i-ar păsa lui dacă Simone Burke voia ajutorul lui?

Dacă îl voia pe el?

Asimila ea, oare, cele două lucruri?

Dar el?

Oprindu-se în fața coliviilor cu păsări de pradă, luminițele din jurul lui Simone o făceau să pară o zână de Crăciun îmbrăcată în verde. Aproape că-l durea fizic să privească fața ei angelică, să-și amintească tot ce fusese odată între ei... ce ar fi putut fi.

— Trebuie să ne întâlnim cu oamenii mei, spuse el, adăugând apoi: *acum*.

Ochii ei se deschiseră larg, iar gura i se strânse de supărare:

— Și dacă am alte planuri în seara asta?

— Ai lucruri mai importante de făcut decât să scapi de acuzația de crimă?

Remarca o desumflă, apoi ceva în sufletul lui Gideon se înmuie. Dintr-o dată, Simone părea vulnerabilă... precum fata speriată pe care și-o amintea înainte de proces. Pe atunci, el dorise să o ia în brațe și să-i spună cât de mult o iubea, cât de oribil se simțea știind că uciderea tatălui său îi despărțea.

Pe atunci, Michael se băgase între ei și o ținuse pe Simone departe de proces, îl împiedicase să-i mai vadă vreodată.

Dar Michael nu mai era acum aici.

Gideon o atinse pe obraz. Deși Simone deschise larg ochii, nu se feri. Vârful degetelor îi ardeau acolo unde atinseseră pielea ei fină și Gideon o luă de după gât și o trase mai aproape. Ea se apropie de el, iar acesta o strânse în brațe. O ținu așa și se gândi cum de-a trăit fără acest lucru... acest sentiment de bine, atâta vreme. Nu se simțise cu nici o altă femeie cum se simțea acum cu Simone în brațele lui.

El avea nevoie să fie obiectiv, să se poată detaşa şi să nu o lase pe Simone să-i intre în suflet. Dorindu-şi să facă mai mult decât s-o ţină doar în braţe, Gideon, în loc de asta, nu făcu nimic.

Cel mai dificil nimic *din viaţa lui.*

Simone se trezi împingându-l brusc. Deci şi ea a simţit la fel, se gândi Gideon, zâmbind în timp ce-i dădea drumul.

— Nu vom mai face asta, spuse ea.

— Ce nu vom mai face?

— Îmbrăţişări? Consolări?

— Nu, adică da!

— Atingeri?

— Vrei să ai mâna ruptă?

— Am prins ideea, Simone, spuse el, rânjind. Şi tu la fel.

— Ţi se umflă orgoliul din nou?

— Mă tem că nu orgoliul se umflă, clarifică el.

Gideon aproape râse de expresia ei de revoltă când înţelese ce a vrut el să spună. Temându-se că ea ar putea renunţa la înţelegerea făcută dacă nu se retrăgea repede, îi pieri zâmbetul şi îi făcu semn să se întoarcă de unde veniseră.

— Parcarea e în direcţia aceea, spuse el.

— Ştiu unde este parcarea. Eu am venit pe jos.

— Eu nu. Şi, de vreme ce mergem către Clubul Undercover, o maşină ar fi necesară. Asta dacă nu vrei să-ţi uzi ghetele de firmă.

Oftând, Simone se îndreptă către parcare. Gideon era bucuros s-o urmeze, admirându-i şoldurile legănându-se.

Soarta îi despărţise. Acum îi adusese din nou împreună, dar Gideon ştia că este doar ceva temporar. Trebuia să ţină minte acest lucru dacă voia să rămână în toate minţile.

Clubul Undercover se afla pe colţul unei străzi, la circa doi kilometri distanţă de centru, în cartierul Wicker Park/Bucktown, cunoscut iniţial drept Polish Gold Coast. Lucrurile se schimbaseră, Simone ştia. Decenii la rând, cartierul trecuse prin vremuri grele. Odată raiul studenţilor şi al artiştilor, zona era acum în ascensiune, cei mai puţin înstăriţi fiind înlocuiţi de rezidenţi cu venituri mari. Cu toate acestea, deocamdată zona continua să fie un amestec cultural — cei cu părul vopsit în culori aprinse, cu tatuaje şi piercinguri amestecându-se cu cei îmbrăcaţi în costume scumpe şi haine de firmă.

Într-o noapte cu cer senin cum era aceasta, zgârie-norii luminaţi din inima oraşului păreau atât de aproape, încât ai fi zis că-i poţi atinge. Foarte romantic! Simone se debarasă de acest gând în vreme ce Gideon îi încredinţă maşina unui valet.

Deşi era duminică, clubul era atât de frecventat, încât cozile se formaseră deja pe bulevardul Milwaukee. Clienţi obişnuiţi de 20 şi 30 de ani purtau cumva conversaţii în ciuda zgomotului de bass care se auzea din sistemul audio de la parter.

Simone era bucuroasă că Gideon o condusese prin mulţime şi apoi în jos, pe scări, iar nu prin zona în care fusese omorât Al Cecchi.

— Mags, anunță-i pe toți că sunt la mine în birou, îi spuse Gideon gazdei, care purta pantaloni de echitație, bocanci și un top verde sclipitor cu spatele decupat, având părul tras peste o șapcă și coafat cu țepi și sclipici verde.

— Am înțeles, șefu'!

Simone îl urmă pe Gideon în biroul său, decorat cu mobilă neagră și cromată, care avea pereții albaștri ca și ochii lui. Ochi pe care ea îi evita. Detesta faptul că se simțea vulnerabilă în prezența lui. Detesta faptul că depindea de el pentru a scăpa de necazuri.

Din fericire, nu rămaseră singuri pentru multă vreme. Înainte să prindă de veste, Simone era înconjurată de zdrahoni — Blade Stone, tipul care se ocupase de bar în zona de licitație; Gabe Connor, responsabilul cu siguranța; John Logan, detectivul la poliția din Chicago. Apoi o briză de aer proaspăt pătrunse în încăpere — Cassandra Feed, iar Simone inspiră adânc și se calmă.

— Ține-te tare, murmură Cass, bătând-o pe umăr înainte de a lua un loc.

— Suntem cu toții aici, deci putem începe, spuse Gideon. Logan, care este stadiul investigației oficiale?

— Câteva persoane sunt suspecte, Simone, aici de față, fiind în continuare numărul unu pe listă. Ai luat pumnalul în mână, nu-i așa?

Simone tresări:

— Dar, dar...

— Doar pentru că l-ai atins nu înseamnă întotdeauna că-ți vor ieși amprentele, continuă Logan. Sau ar putea fi murdărit. Oricum, va dura până când am-

prentele vor fi verificate prin SAVA — adică Sistemul automat de verificare a amprentelor. Zile, poate săptămâni și...

— Stai puțin! îl întrerupse Simone, privind intens către Gideon. Vrei să spui că tu deja ai vorbit cu oamenii tăi înainte ca eu să fiu de acord să-ți accept ajutorul?

— Toți avem dreptul la vot aici. *Ei* au trebuit să fie de acord înainte ca eu să vin la tine.

— Prioritățile tale sunt puțin decalate, spuse Simone, ironic.

Privi în jur către ei:

— Așadar, de ce ați fost de acord?

Se opri în dreptul lui Logan:

— Mai ales tu. Ți-ai putea pierde postul la departamentul de poliție dacă s-ar afla cu ce te ocupi.

— Tocmai de aceea nu ne facem reclamă, spuse Gideon.

— Vorbeam cu el. Deci, de ce?

— Polițiștii sunt și ei oameni, spuse Logan, scuturându-și o scamă invizibilă de pe sacou. Urmăm o dâră de firimituri de pâine și sperăm că ne va conduce la concluzia dorită. Uneori acele firimituri de pâine dau greș. Soției mele i-a fost înscenat să preia vina unui criminal.

Vocea i se domoli:

— Dacă n-am fi ajutat-o, putea fi acum moartă în loc să-mi fie alături în pat în nopțile reci de iarnă.

Ochii lui căprui erau intenși, iar expresia feței, serioasă.

— Gideon spune că nu ești vinovată și asta e suficient pentru mine.

— La fel și pentru mine, spuse Blade.

Gabe ridică din umeri:

— Și pentru mine la fel.

— Atunci este unanim, adăugă Cass.

Simone înțelese de ce Gideon era dispus să se expună — cel puțin credea că înțelege —, dar ea nu-i cunoștea pe acești oameni.

— La ce vă așteptați drept răsplată? Din păcate, sunt cam strâmtorată momentan...

— Nu facem asta pentru bani.

Zâmbetul lui Cass deveni forțat când spuse:

— Când stai închis pentru o crimă pe care nu ai comis-o, nu-ți mai poți recupera acei ani vreodată.

Simone avea senzația că toate acestea erau mai personale pentru Cass decât pentru Logan. Îi privi pe fiecare în parte, inclusiv pe Gabe și Blade, observându-le expresiile serioase. Oricare le-ar fi fost motivele pentru a oferi ajutor, toți păreau sinceri.

— Așadar, cum începem?

— Trebuie să analizăm toți suspecții, spuse Logan.

— Câți sunt?

Gabe spuse ironic:

— Câți oameni au motive să disprețuiască un avocat?

— Hei! obiectă Blade.

— Îmi cer scuze. Avocat criminalist, spuse Gabe. Nu am vrut să mă refer și la Lynn.

Cass explică:

— Lynn Cross e avocat specialist în divorțuri. Ea și Blade sunt logodiți.

— Și soțul meu era avocat, spuse Simone. Și a fost un om bun.

— În regulă, fără comentarii despre avocați, zise Gideon direct. Dar Cecchi?

Simone ridică din umeri:

— Nu pot spune că-l urmăream pe el sau pe clienții lui.

— Micșorează aria la cei prezenți la petrecere.

— Nikki Albright.

Numai când pronunță numele femeii, și Simone simți un frison. Ea fusese acuzată pe nedrept și nu voia să facă același lucru altcuiva. Nu că o găsea vinovată pe Nikki, își spuse în sinea ei; pur și simplu investiga toate posibilitățile. Justificarea făcând-o să se simtă mai bine, spuse:

— Cecchi l-a scăpat pe fostul soț al lui Nikki de acuzația de molestare sexuală a unui minor. Ea a considerat că acest lucru i-a distrus învoiala de la divorț. Nikki voia să se răzbune. De aceea era atât de hotărâtă să câștige biroul lui Al la licitație. Ceea ce a și făcut.

— Nikki Albright este pe listă, confirmă Logan. Știi ca ea să fi fost vreodată violentă?

Simone scutură din cap:

— Lacomă și mincinoasă. Nu avea cum să mă fi văzut pe mine cum l-am înjunghiat pe Al, pentru că nu am făcut-o.

— A recunoscut deja că nu a văzut nimic, că doar a dat peste tine stând lângă cadavru.

— Slavă Domnului!

— Asta nu te absolvă pe tine însă, spuse Logan. Mai mulţi oameni au auzit cearta referitoare la bani. Şi câteva persoane te-au văzut cu pumnalul în mână.

— L-am ridicat de jos. Şi Galen O'Neill l-a atins. Spunea că-l licitează pentru a-l oferi soţului său, dar mă îndoiesc. Am avut un sentiment ciudat... ca şi cum l-ar fi vrut pentru ea.

Logan dădu din cap:

— Se pare că a câştigat licitaţia.

— Atunci nu ar trebui să fie şi ea suspectă? întrebă Blade.

Simone nu credea de fapt că Galen, în mod obişnuit timidă, era capabilă de violenţă. Dar în caz de autoapărare? Spuse, nesigură:

— Galen şi Al s-au certat în acea seară. Dacă a învinovăţit-o pentru pierderea biroului şi s-a dus după ea pe coridor?

— Cecchi se certa cu toată lumea, spuse Blade. Inclusiv cu soţia lui.

— Nici una dintre femei nu este absolvită, spuse Logan. Altcineva îţi vine în minte?

Privirea lui o pătrundea pe Simone.

Ea se mişcă pe scaun. La o singură persoană se mai putea gândi — Michael. Dar fratele ei îi promisese să nu se amestece. Din câte ştia, Michael nu călcase în zona de licitaţie.

— Nimeni, spuse ea.

— Cred că ar trebui să începem cu soţia, să aflăm ce ştie, spuse Gideon, fără ca privirea lui să se abată de la Simone.

— Vezi dacă e o văduvă îndurerată sau nu.

Văduvă îndurerată...

Cuvintele lui o afectară pe Simone. Îi punea la îndoială loialitatea față de David? Sau o afecta faptul că era încă atrasă de Gideon?

— În regulă. Putem vorbi cu Teresa, aprobă ea. Și apoi?

— Vă voi ține la curent dacă apare ceva nou în investigație, spuse Logan.

Gabe ridică mâna:

— Dacă aveți nevoie de jucării de spionaj de înaltă tehnologie, eu sunt omul potrivit.

— Eu voi fi la acoperire oricând, se oferi Blade. Bodyguard. Dacă e nevoie să urmăresc pe cineva...

Chiar așa, un bărbat înalt și musculos, cu părul lung, nas ca de șoim și pomeți ridicați ar trece neobservat oriunde.

— Și vreau să mă prezinți drept potențial membru al Clubului Filantropic din Chicago.

Simone o privi nedumerită pe Cass:

— Chiar vrei să fii membră?

Cass dădu din cap:

— Poată că nu am mulți bani, dar compensez la capitolul entuziasm. Plus că vreau să-i cercetez pe suspecți.

— Să-i cercetezi? Ești și telepată?

— Este și medium, spuse Gideon.

Grozav! Tocmai când începea și ea să creadă că poate răsufla mai ușurată, a trebuit să-i tragă prețul de sub picioare.

— Gideon exagerează, se grăbi Cass s-o asigure. Pur și simplu am o intuiție mai bună decât a lor. Se pare că trebuie să abordăm toți jucătorii-cheie de la evenimentul caritabil pentru a vedea ce au de spus despre Al Cecchi. A scoate adevărul de la oameni este ceva la care mă pricep față-în-față. Pur și simplu... știu anumite lucruri.

— Grozav, spuse Simone, cu voce tare de data aceasta, încercând să nu arate cât de zdruncinată este de fapt.

Schiță apoi un zâmbet:

— Să ne apucăm de treabă.

Capitolul V

În timp ce mergeau cu mașina către Central Station pentru o vizită neanunțată la Teresa Cecchi, Simone înțelese că trebuia să se fi gândit că va lua contact apropiat cu Gideon când îi acceptase ajutorul. Fusese acesta, oare, motivul pentru care se oferise?

— Așadar, ce crezi de văduva lui Cecchi? întrebă Gideon.

— Teresa? E de treabă. Nu am fost niciodată apropiate. Ea a fost întotdeauna drăguță cu mine, așa cum sunt de obicei nevestele partenerilor de afaceri.

Lui Simone îi displăcea s-o deranjeze pe văduvă, în special că avea trei copii de alinat. Auzise că priveghiul urma să aibă loc în seara următoare. Și ce dacă Teresa avusese probleme cu Al — erau căsătoriți de aproape treizeci de ani. Dar Gideon catalogase vizita drept necesară și, cu cât mai repede, cu atât mai bine. O asigurase pe Simone că detectivii o interogaseră deja pe Teresa.

— Crezi că Teresa Cecchi e în stare să comită o crimă? întrebă el.

Simone simți că se încordează:

— Cred că mulți oameni sunt capabili să omoare pe cineva în împrejurări extreme, dar nu vreau să

fiu eu aceea care decide cine ar fi putut s-o facă și cine nu.

— Îți ceream pur și simplu o părere.

— O părere pe care evident că eu nu mă simt capabilă să o ofer.

Lucru pe care evident *el* îl făcuse.

El depusese cu ușurință mărturie împotriva tatălui ei, după cum își aducea aminte. Poate că avusese motive să creadă că Papa îl dorise mort pe tatăl lui. Lucru care îl determinase probabil să vadă ceea ce își dorea să vadă în noaptea aceea fatidică. Îi e atât de dificil să creadă că tânărul pe care îl iubise mințise, dar mai putea să creadă că el se înșelase, că se făcea vinovat de o judecată greșită, mai degrabă, decât de trădare.

După un moment, Gideon spuse:

— Știi, Simone, investigațiile nu sunt perfecte. Ele sunt simple adunări de probe cu multe supoziții amestecate pentru a ajunge la următorul pas. Din păcate, adevărul nu se prezintă exact.

— Știu asta, dar credeam că pur și simplu o vom întreba pe Teresa despre posibilii dușmani ai lui Al. Oricine l-ar fi putut amenința.

— Asta vom face. Dar trebuie să fim receptivi la toate posibilitățile, pentru a găsi firele de adevăr în tot ceea ce ne va spune ea. Nu sunt sigur la ce ne vor folosi toate acestea dacă nici măcar nu vrei să tragi concluzii din ce aflăm.

— Nici eu. Astfel, poate că încercarea de a găsi criminalul e o pierdere de vreme.

— Nu e nevoie să facem acest lucru.

Sentimentul ei că este prinsă în capcană se intensifică:

— Îmi doresc doar ca acest lucru să fie adevărat.

Simone era bucuroasă să se cufunde în liniște în vreme ce ieșeau de pe șoseaua State. Parcurseră un cartier nou de apartamente și case care se întindea la vest de Museum Campus, colina cu iarbă de-a lungul lacului Michigan, cu alei de promenadă, sculpturi și rânduri de flori ce legau Field Museum de Acvariul Shedd și Planetariul Adler.

Se apropiară de zona Muzeului Vesta, moment în care Simone arătă către o casă cu trei etaje din cărămidă și granit.

— Aceea este.

Gideon fluieră:

— Un miniconac.

— E o casă imensă, confirmă Simone. Doar unul dintre fii vine în vizită de la colegiu și stă aici câteva săptămâni pe an. Ceilalți doi copii locuiesc singuri. Mă întreb dacă toate camerele au fost folosite vreodată pentru altceva în afară de câteva petreceri.

Aceasta fusese singura ocazie cu care intrase înăuntru.

— Se pare că Cecchi ar fi căzut în dizgrație, așadar probabil două dintre dormitoare erau folosite, spuse Gideon, în timp ce parca mașina. Întrebarea e dacă soția lui voia să-l înlăture definitiv din patul conjugal.

Deși era trecut de ora nouă când sunară la ușă, o femeie stilată, îmbrăcată într-o rochie sobră, gri, răspunse la ușă. O angajată nouă, se gândi Simone,

amintindu-şi că fosta menajeră era mai tânără şi mai drăguţă. Având în vedere ora, menajera cu siguranţă locuia acolo.

— Doamna Cecchi nu aşteaptă musafiri în seara aceasta, spuse femeia.

Simone zâmbi protocolar:

— Ştiu că este în doliu, dar anunţ-o te rog că a venit Simone Burke.

Sprâncenele i se încruntară deasupra ochilor întunecaţi:

— Îmi pare rău, doamna nu primeşte oaspeţi.

— Eu nu sunt tocmai un oaspete.

— Doamna Cecchi şi doamna Burke sunt partenere de afaceri, interveni Gideon, a cărui voce groasă îi dădu din nou fiori lui Simone. Problema este urgentă.

— Ei bine, să văd ce pot face. Puteţi aştepta în foaier, spuse femeia în timp ce le făcu loc să intre.

Foaierul era aproape la fel de mare ca şi camera de zi a lui Simone. Podeaua era din marmură galben-pal, iar pereţii erau capitonaţi cu mătase galbenă. Într-o parte a uşii erau două scaune şi o masă îngustă, dar Simone preferă să stea în picioare.

În momentul în care menajera ieşi pe uşa ce ducea către partea din spate a casei, Simone murmură:

— Partenere de afaceri?

— Ambii parteneri de la firma de avocatură sunt morţi, deci afacerea le aparţine văduvelor. Corect?

— Nu m-am gândit astfel având în vedere faptul că nici una dintre noi nu este avocat.

— Clienții se află printre potențialele active. Trebuie să începi să te gândești să-ți aperi investiția.

Dar odată cu moartea lui Al, Simone vedea întregul profit al firmei scăpându-i printre degete pentru totdeauna. De asemenea, se temea că va pierde banii din polița de asigurare a lui David.

O clipă mai târziu, menajera îi rugă s-o urmeze. Gideon îi puse mâna pe spate lui Simone. Atingerea fiecărui deget lăsa o impresie de durată. Simone se străduia să meargă normal pentru a nu lăsa să se vadă că este așa de răvășită după atâția ani. După tot ce fusese între ei.

Refugiată în sera din spatele bucătăriei și a camerei de zi, Teresa Cecchi nu prea părea o văduvă îndurerată. Dacă era sau nu în doliu, Simone nu-și putea da seama. Nici un membru al familiei nu era lângă ea s-o consoleze. Ochii nu-i erau înlăcrimați. Nu erau nici măcar umflați sau roșii. De fapt, Teresa era ocupată cu îngrijirea unui cactus înflorit de Crăciun. Ea fredona o melodie în timp ce lucra în dreptul unei chiuvete, udând planta — plină de flori, a căror culoare era în ton cu puloverul ei — cu pulverizatorul.

— Îți prezint condoleanțele mele, Teresa, spuse Simone, simțindu-se puțin mai bine cu privire la faptul că deranja. Îmi pare foarte rău pentru Al.

Pentru că femeia nu-i răspunse, ea se uită nedumerită la Gideon și murmură:

— Frumoasă plantă.

— Să nu-ți vină vreo idee, Simone, spuse Teresa fără să ridice privirea. Planta este a mea.

— Da. Sigur că este a ta.

— Ca de altfel tot ceea ce vezi aici. Casa. Mobila. *Totul*.

Gândindu-se că proaspăta văduvă jelește în felul ei și, prin urmare, nu este în toate mințile, Simone rămase tăcută. Teresa puse un furtun jos, luă niște foarfece și începu să tundă planta. Îi aruncă o privire scurtă lui Gideon.

— Și persoana, mă rog, cine este?

Bărbatul se prezentă:

— Numele meu este Gideon...

— Noul tău iubit, Simone? întrebă Teresa, întrerupându-l. Vai, te miști repede, trebuie să recunosc.

Simone rămase fără cuvinte pentru o clipă.

— Mă flatezi, spuse Gideon, dar Teresa nu se lăsă înduplecată.

— Târfă! strigă femeia cu vehemență.

— Pardon?

— Nu există scuze pentru lipsa ta de bun-gust, Simone. David e mort de doar cât? Șase luni?

Un „opt" gâtuit se auzi dinspre Simone. Era atât de evidentă atracția ei față de Gideon?

— Și deja ești la al doilea înlocuitor.

— Al doilea? murmură Gideon.

Nedumerită, Simone spuse:

— Uite ce e, Teresa, nu știu ce insinuezi...

— Mă crezi surdă, oarbă și proastă? Știu ce era între tine și Albert al meu.

Amintindu-și că Al spusese că Teresa delira, că soția lui credea că are o aventură, Simone protestă:

— Nu se întâmpla *nimic*. Cel puțin nu cu mine!

— Știu totul despre acele prânzuri prelungite.

— Prânzuri de *afaceri*. Vorbeam despre bani.

— Sunt sigură că asta făceați, spuse Teresa, îndepărtându-se de masa de lucru, cu foarfecele în mână. Cât ți-a dat Albert? Ai meritat?

Simone rămase cu gura căscată:

— Dacă insinuezi că Al și cu mine aveam relații intime, greșești...

— Știu că Albert al meu era irezistibil.

— Crede-mă că îi puteam rezista.

Simone nici măcar nu-l plăcea.

— L-am iubit pe David și încă îl mai plâng.

Îl observă pe Gideon fâstâcindu-se, ca și cum ar fi fost dintr-odată stânjenit.

— Cunosc genul tău, continuă Teresa. Nu poți să-ți găsești un bărbat și te-ai dat la soțul meu.

— Nu te poți înșela mai tare. Pur și simplu încercam să-l fac pe Al să-mi dea partea lui David din profituri pentru a-mi putea întreține fiul.

— O poveste convenabilă!

— Adevărul! Uite, Teresa, nu te lăsa pradă imaginației. Tot ce mă interesa erau banii pe care îi aducea David...

— Nu vei primi nimic de la mine!

Teresa flutura prin aer foarfecele ascuțit, astfel încât lui Simone i se păru chiar periculoasă. Se trase în spate și dădu peste Gideon, care îi puse mâinile pe umeri pentru a o sprijini.

— Cred că ar fi mai bine să lași jos foarfecele, spuse Gideon. Te poți răni.

Teresa o privi amenințător pe Simone, dar, în cele din urmă, puse foarfecele pe bancul de lucru.

— Mi-ai prezentat condoleanțele, spuse văduva cu o voce rigidă. Foarte bine! Dacă asta e tot, o voi ruga pe Hannah să vă conducă.

— Nu este tot, zise Gideon. Trebuie să stăm de vorbă despre cine l-ar fi putut omorî pe soțul tău.

— De unde știu eu că nu *ea* l-a omorât? Și, oricum, moartea lui Albert nu e treaba ta!

— Greșești. Eu sunt patronul Clubului Undercover în care a fost ucis soțul tău.

Teresa ridică indiferentă din umeri:

— Am vorbit deja cu autoritățile.

— Speram că vei vorbi și cu noi, spuse Simone.

— De ce aș face-o?

— Vrei ca ucigașul soțului tău să fie prins, corect? întrebă Gideon.

Simone o privi atent pe Teresa, dar fața văduvei era inexpresivă.

— Desigur, spuse ea în cele din urmă, privind-o încă o dată pe Simone. Albert a *fost* soțul meu.

— Iar *eu* nu aveam o aventură cu el și nici nu l-am omorât, indiferent de ce spune Nikki Albright. Deci, te rog, Teresa, vorbește cu noi.

Văduva părea să se gândească. Simone își dădea seama că își dorea să-i vadă plecând din casa ei, dar ceva o opri să mai insiste.

— În regulă.

Teresa se duse către o ușă și o deschise:

— Pe aici. Am nevoie de ceva de băut.

Până când Simone și Gideon i se alăturară în încăperea cu șemineu, pereți plini cu cărți, o canapea și un scaun din piele și două măsuțe, Teresa

Cecchi avea deja un pahar în mână. Fără să le ofere și oaspeților ceva de băut, ea se îndreptă către scaun, lăsându-le lor canapeaua. Sperând că Gideon va sta în picioare, Simone se așeză discret într-o parte, dar bărbatul i se alătură imediat, înghesuind-o.

— Ce credeți, deci, că vă pot spune eu? întrebă Teresa.

— Lucrurile evidente, spuse Gideon. Avea vreun dușman soțul tău? Cineva de care ai uitat să pomenești poliției?

— Era avocat criminalist și reprezenta scursurile societății. Ce crezi?

— Cineva care să-l fi amenințat direct?

— Adică în mod serios? Nu, din câte știu eu. Dar totuși, Albert se pricepea, să-mi ascundă lucruri, mormăi Teresa dând pe gât jumătate din băutură dintr-o singură înghițitură.

— De aceea i-ai scos biroul la licitație?

— Exact. Viermele merita să sufere.

Teresa trase acuzator cu ochiul către Simone.

— Încă o dată, dacă avea o aventură, nu era cu mine.

Simone se întreba dacă femeia este într-adevăr nebună.

— Cum poți fi atât de sigură că Al te înșela?

— O, te rog, acordă-mi puțin credit, Simone! Un bărbat nu dă telefoane târziu fără un motiv.

— Puteau fi telefoane către un client.

— De multe ori, când și-a dat seama că sunt în apropiere, a închis repede.

— Asta e tot?

— Venea târziu, spunându-mi că are mult de lucru, dar nu era la birou. Am verificat. Apoi erau și banii. Dispăreau din conturi în mod regulat, dar nu pentru a plăti facturile. Și, desigur, mirosul de parfum al sacoului care nu era cel al parfumului cumpărat pentru mine. Mie mi-au plăcut întotdeauna aromele florale, ușoare, iar acela era unul greu, exotic. Și nu era prima oară când venea cu duhoarea ei acasă, spuse Teresa, vizibil dezgustată. Dar a fost ultima oară.

În sfârșit, o fisură în armura Teresei. Ochii i se umeziră și părea să facă mari eforturi pentru a se controla.

— Asta e tot.

Teresa se ridică brusc în picioare:

— Va trebui să plecați acum.

Simone simți că răbdarea Teresei se terminase, fără îndoială, pentru că se lăsase pentru o clipă pradă emoțiilor.

— Mulțumim, Teresa. Dacă îți mai vine ceva în minte...

— Voi informa cu siguranță poliția.

Hannah apăru de nicăieri și îi însoți către ușa de la intrare, trăgând zăvorul în urma lor.

Abia ajunseră la capătul treptelor când, plin de sarcasm, Gideon spuse:

— A fost bine.

— Mda. Știm exact ceea ce știam și înainte.

— Nu chiar.

— Ce vrei să spui? întrebă Simone, în timp ce Gideon îi deschidea portiera.

— Nu pare să fie o văduvă îndurerată.

— Nu sunt de acord.

Teresa adoptase o atitudine de „nu-mi pasă pentru că m-a trădat", dar existaseră câteva momente în care femeia nu-şi cenzurase sentimentele mai profunde decât ura. Simone o văzuse pe Teresa ca pe o femeie care încerca să ascundă faptul că încă îşi mai iubea infidelul, iar acum şi defunctul soţ.

Sintagma *crimă pasională* îi veni în minte — poate că Teresa îl omorâse pe Al din gelozie, dar îşi îndepărtă imediat gândul.

În vreme ce ieşeau de pe alee şi se îndreptau către strada principală, Simone zise:

— Vreau să spun, ar trebui să fiu de acord cu tine: iniţial, Teresa nu a părut foarte afectată, dar s-a văzut la sfârşit...

— Nu am observat.

Gândindu-se la modul în care recţionase ea când murise David, Simone spuse, înainte să-şi aducă aminte că tatăl lui murise:

— Poate că tu nu ai jelit pe nimeni drag.

Gideon strânse volanul în mâini, dar nu comentă. Simone se mişcă stânjenită pe scaun.

Vină la colţ, zicând:

— Poate că văduva Cecchi încerca să ascundă faptul că şi-a omorât soţul. Era într-adevăr furioasă pe el. Era furioasă pe *tine* în seara aceasta, crezând că ai fost amanta lui Cecchi. Vrei să spui că nu te-ai simţit ameninţată când a mânuit acel foarfece în direcţia ta?

— Doar pentru moment.

— De un moment e nevoie să omori un om. Nu poți ști niciodată ce poate face cineva în focul pasiunii.

Atunci, Gideon o privi pe-ascuns, iar Simone se simți brusc stânjenită la auzul cuvântului *pasiune*. Se forță să se concentreze asupra investigației lor.

— A mai fost ceva ce a spus văduva, zise meditativ Gideon. În apărarea teoriei sale cu amanta, ea a spus că banii dispăreau, și nu pentru plata facturilor.

— Evident că Teresa s-a gândit că Al îi irosea cu cealaltă femeie.

— Poate că așa făcea. Poate că de aceea te amâna în legătură cu înțelegerea privind banii.

— Este nevoie de o grămadă de bani pentru întreținerea unei amante.

— Poate că el nu-i considera irosiți.

— Sau poate că se petrecea altceva.

Rămaseră tăcuți o vreme, după care Gideon spuse:

— Vezi, poți s-o faci până la urmă.

— Ce să fac?

— Să speculezi. Să consideri lucrurile pe care le auzi drept un pas mai aproape către adevăr.

— Poate că ar trebui să mă fac detectiv particular.

— E o opțiune de carieră.

Pentru o fracțiune de secundă, Simone se întrebă cât ar costa licența, pentru ca apoi să renunțe imediat la ideea prostească. Avea nevoie de o slujbă, una pentru care să fie calificată.

— Ce urmează acum? Cum găsim un potențial criminal?

— Ne-ar putea fi de ajutor să aruncăm o privire asupra dosarelor lui Cecchi. Dacă vreun client îl ame-

ninţa, cu siguranţă el şi-ar fi notat asta. Logan spunea că detectivii lucrează la obţinerea unui mandat de percheziţie pentru birourile lui.

— Eu nu am nevoie de un ordin judecătoresc. Am cheile.

— Atunci să mergem. Care este adresa?

— Nu am cheile de la birou la mine.

Simone îşi verifică ceasul şi realiză că Drew trebuie să fi ajuns deja acasă.

— Am treabă acasă oricum. Dar ne putem întâlni mai târziu?

— Când mai târziu?

— Ce faci la miezul nopţii?

Când ajunse acasă cu un taxi, Simone nu se aştepta să vadă parcată în poartă maşina fratelui ei. Tocmai în seara aceea...

Slavă Domnului că nu-l lăsase pe Gideon s-o conducă! Nu-şi dorea o întâlnire întâmplătoare între el şi Drew, astfel că insistase să o lase la intersecţia dintre North şi Clark, aproape de grădina zoologică. Se gândise că el poate merge de-acolo direct către club. Îşi dădea seama că Gideon şi-ar fi dorit să se certe cu ea, dar se abţinuse.

Se gândise bine, altfel s-ar fi întâlnit cu Michael.

Ea îşi dădu seama că era deja a doua oară când îi trecuse prin minte să-l apere pe Gideon de fratele ei. Simone trebuia să se confrunte cândva cu sentimentele pentru Gideon. Doar că nu acum sau prea curând.

Ocolind veranda din spate, observă o siluetă solidă sprijinindu-se de balustradă.

— Ulf, murmură ea, recunoscându-l pe bodyguardul lui Michael.

Părul blond îi căzu pe față în vreme ce plecă fruntea către ea:

— Duduie!

Simone oftă. *Duduie* era la fel ca și *cucoană*. Nu că ar fi fost obsedată de tinerețe, dar era departe de vârsta mijlocie și începea să se întrebe dacă nu cumva grijile lăsaseră urme asupra ei.

— Nu te plictisești niciodată să-l aștepți pe fratele meu?

— E mai bine decât în multe alte locuri, spuse Ulf. Și nu intenționez să fac asta toată viața.

— Bineînțeles că nu.

Dar probabil că asta va face. Angajații fratelui ei păreau să fie legați într-un mod inexplicabil de el. Michael spusese odată în glumă că, atunci când angaja pe cineva, era pentru „până când moartea ne va despărți". Din nefericire, lui Simone nu i se păruse că glumea.

Când Ulf îi deschise ușa bucătăriei, râsete de bărbat se auziră în noapte. Simone zâmbi bucuroasă că fiul ei era din nou vesel.

— Hei, a făcut cineva o glumă bună?!

— Eu, spuse Michael, dar e o chestie între băieți.

— O chestie între băieți, ai?

Oftând, femeia privi spre cutia de pizza aproape goală de pe masă, apoi către fiul ei.

Drew nu zâmbea.

— De ce nu mi-ai spus, mamă? întrebă el.

— Ce să-ți spun?

Simone se încordă când zări expresia serioasă a fiului ei.

— Că Al Cecchi a fost omorât şi că tu ai putea fi arestată pentru uciderea lui. Nu mai sunt un copil, spuse băiatul, nervos. De ce încercai să-mi ascunzi asta?

— Respect-o pe mama ta, îl dojeni Michael. Ea nu a omorât pe nimeni.

— Unii cred că a făcut-o.

— Care unii? întrebă Simone, întrebându-se dacă fiul ei era unul dintre aceştia.

Drew părea furios. Stomacul i se strânse din cauza resentimentelor.

— Mi-a apărut numele în ziare?

— Nu, o linişti Michael. Dar ar putea să urmeze un proces. Nu ai fost încă arestată.

Încă, se gândi Simone.

— Vorbele circulă, mamă. Toţi prietenii mei ştiu că Nikki Albright crede că tu l-ai omorât. De ce să te acuze pe tine?

— Nu ştiu! se răsti Simone, supărată aproape până la lacrimi. Poate că încearcă să se apere pe sine?

Cuvintele îi ieşiseră din gură înainte de a-şi da seama ce spune. Nu voia să acuze pe nimeni de crimă.

Simone îşi verifică ceasul:

— Se face târziu.

Drew o privea, la fel cum făcea odinioară Gideon. Asemănarea îi tăie răsuflarea.

— Îmi pare rău, unchiule Mike, spuse băiatul, dar trebuie să mă trezesc mâine cu noaptea-n cap pentru a merge la muncă.

— Nu trebuie să faci asta, știi.

Michael îl îmbrățișă pe adolescent și îl strânse cu afecțiune:

— Îți pot oferi o slujbă lejeră...

— Michael!

Simone îi aruncă o privire pătrunzătoare fratelui său.

— E în regulă, unchiule Mike. Îmi place slujba mea.

— Dacă te răzgândești...

Drew îi zâmbi șugubăț și urcă scările câte două trepte deodată. Nici măcar nu s-a uitat la ea!

Inspirând adânc pentru a-și alina durerea, Simone spuse:

— Aș vrea să nu mai faci asta.

— Ce să fac? Să aduc pizza? E bună. Încearcă.

— Nu poți să-mi subminezi autoritatea. Drew are principii bune, și mi-aș dori să văd că și le păstrează.

Chipul lui Michael se întunecă:

— Vrei să spui că eu am principii rele?

Pentru o clipă Simone nu-și putu privi fratele. Michael știa ce crede sora lui despre afacerile pe care le avea, indiferent că el o asigurase că se dăduse pe brazdă când preluase afacerile de la Papa. Pentru o clipă, Simone se gândi să aducă din nou subiectul în discuție. Dar trăiseră atâta vreme fără să vorbească direct despre lucrurile cu care se ocupa el!

Michael o protejase și avusese grijă de ea de pe vremea când erau copii. Și el fusese atât de bun cu ea, cu Drew și David! Îl iubea necondiționat și nu voia

să pună capăt relației lor. Astfel că încă o dată evită adevărul:

— Să-i oferi nepotului tău o slujbă lejeră ca să nu fie nevoit să muncească din greu? Da, aș putea spune că nu e ceea ce vreau să învețe fiul meu de la tine.

— În regulă. Am prins ideea. Tu și David nu mă lăsați niciodată să-mi răsfăț nepotul.

— E un băiat bun, Michael. Și vreau să rămână așa. Nu vreau să urmeze calea ușoară.

— În legătură cu noaptea trecută, spuse el schimbând brusc subiectul, îmi pare rău că nu am fost acolo să te ajut.

O parte din Simone regreta, cealaltă se bucura. Dacă fratele ei ar fi rămas, cu siguranță s-ar fi întâlnit față-n-față cu Gideon.

— Ce s-a întâmplat cu tine, totuși?

Michael rânji:

— Am cunoscut pe cineva... mmm... interesantă.

— Cu buricul gol, păr cu șuvițe purpurii?

— Aceea. Petrecerea nu era tocmai genul ei de decor. Și nici al meu. Așa că am mers în altă parte.

Zâmbetul lui păli dintr-o dată:

— Bine că nu am rămas în club, căci poliția ar fi fost călare pe mine doar pentru că mă aflam acolo. *Tu* nu ai crezut că am avut vreo legătură cu moartea lui Cecchi?

Simone încercă să-și ascundă vina pe care o simțise inițial pentru că își suspectase fratele.

— M-au întrebat doar unde ai fost, asta e tot. Bănuiesc că a fost un lucru bun că nu te aflai acolo.

— Aşadar, nu ai spus nimănui că m-am oferit să-l rezolv pe Cecchi pentru tine?

— Sigur că nu.

În continuare părând neliniştit, Michael dădu din cap:

— Necazurile nu ne lasă niciodată în pace pe noi, alde DeNali.

Simone nu voia ca fiul ei să intre în bucluc. Unii ar fi spus că aceasta era soarta unui DeNali, chiar dacă purta un alt nume de familie. Dar era hotărâtă să facă tot posibilul pentru a-l ţine în siguranţă pe Drew.

Dar cum, de vreme ce ea însăşi înota în ape tulburi? O voce interioară o tachina.

Dacă determinarea nu era îndeajuns?

— Aşadar, ce e între tine şi Simone? îl întrebă Cass pe Gideon când îl prinse la barul de la etaj ocupându-se să dea gata nişte tequilla de-o sută de dolari sticla. Ce probleme aveţi, vreau să spun.

Gideon lăsă băutura să-i alunece pe gât:

— Cine spune că există vreo problemă?

Când Cass ridică sprâncenele şi privi fix paharul din mâna lui, Gideon se încruntă. Desigur, Cass ştia, chiar dacă nu cunoştea detaliile.

— S-a întâmplat cu mult timp în urmă.

Terminându-şi băutura, Gideon îi făcu semn lui Blade să-i aducă încă una, sperând că femeia va înţelege aluzia şi va dispărea. Clubul era plin, cupluri dansau pe o melodie lentă, plină de senzualitate, ce îl făcu să se gândească la Simone.

— Prima dragoste? întrebă Cass, aplecându-se către el și vorbind încet.

— De ce te interesează?

— Pentru că îmi pasă de tine, Gideon, și vreau să te văd fericit. Ești singur și...

El râse zgomotos:

— Cum aș putea fi singur de vreme ce conduc acest club și am o anume persoană care-și bagă nasul în treburile mele?

— Dar nu ai pe cineva la care să te întorci seara acasă.

— Nici tu.

Cass ridică din umeri:

— Nu vorbeam despre mine. Orice ți-ar fi făcut Simone, nu a schimbat sentimentele ei pentru tine.

— Nu ai de unde să știi asta... nu-i așa?

— Nu e nevoie să fiu medium ca să știu. Trebuie doar să mă uit în ochii ei când te privește. Sunt plini de dorință și de tristețe. La fel cum sunt și ochii tăi când o privești.

Blade îi puse încă o băutură în față, dar nu zăbovi. Era prea ocupat cu comenzile.

— Unele lucruri pur și simplu nu sunt menite să se împlinească, spuse Gideon.

— Poate. Dar cum știi dacă acesta e unul dintre ele? Simone a intrat din nou în viața ta într-un moment dramatic... ca și cum trebuia ca tu să fii atent. Și ai fost, cel puțin la suprafață, hotărând să o ajuți să se dezvinovățească. Asta vă oferă amândurora șansa de avedea ce ați pierdut. Eu cred într-o a doua șansă, Gideon, și știu că și tu gândești la fel, altfel

echipa Undercover nu ar exista. De când te cunosc, să le oferi altora o a doua şansă a fost pentru tine raţiunea de a trăi. Aşadar, de ce nu-ţi oferi una şi ţie?

O a doua şansă...

Gideon se gândea în vreme ce-şi termina băutura. Singur. Cass avea dreptate. Era mereu singur. Chiar şi în mijlocul unei mulţimi ca în seara aceea. Trupuri şi zgomot, şi muncă din greu — nici unul dintre aceste lucruri nu-i putea umple golul din suflet.

Nu se simţise întotdeauna pustiu.

Existase o perioadă, înainte să fugă, când toată lumea era la picioarele lui şi ale lui Simone...

Dar dacă ea ar fi ştiut că tatăl ei a vrut să-l ucidă pe-al lui? se întrebă pentru a mia oară. Dacă ar fi ştiut ce voise ea să-i spună în seara aceea...

Cum ar fi fost, se întrebă el, dacă ar putea uita trecutul, dacă ar putea-o avea pe Simone din nou în viaţa lui, nu ca simplă clientă — o victimă care avea nevoie de ajutorul lui —, ci ca pe o femeie care îl dorea ca bărbat?

Gideon puse paharul jos şi îşi propuse să afle.

Capitolul VI

Când Simone ajunse în centrul oraşului, Gideon o aştepta. Îl zări coborând din maşină la intrarea în clădirea care adăpostea birourile firmei de avocatură a fostului ei soţ. Gideon părea atât de sigur pe sine, atât de stăpân pe situaţie, încât îi tresări inima.

Dar când primele lui cuvinte fuseră „ai întârziat", o frază de întâmpinare nu tocmai prietenoasă, ea se opri şi îşi schimbă atitudinea:

— Am fost reţinută în ultimul moment.

Ezită pentru o clipă înainte de a spune:

— A trecut Michael pe la noi.

— Din senin, hm? Şi imediat după ce unul dintre avocaţii lui este omorât.

Simone tresări:

— Al Cecchi nu era avocatul lui Michael.

Nu mai era de ceva ani.

— A fost cu LaFuria şi Mazzoni, care l-au reprezentat pe tatăl lui. Când s-au schimbat lucrurile?

Amintirea procesului şi a implicării *lui* o făcură pe Simone să simtă un gol în stomac.

— Nu la mult timp după ce Papa a intrat la închisoare, Al a părăsit firma pentru a-şi deschide propriul birou.

— Cu răposatul tău soț.

Ea dădu din cap:

— Michael nu a venit la ei.

La insistențele ei. Nedorind să fie distrasă de amintirea trecutului lor încâlcit, Simone întrebă:

— Putem intra acum? E frig afară.

— Stai să te ajut.

Înainte ca femeia să se poată împotrivi, Gideon o luă de braț. Ignorând valul de căldură ce-i trecu subit prin trup, Simone se îndreptă către porțile exterioare și își folosi cardul pentru a le deschide. Trebuia să-și înfrâneze asta... aceste reacții irațională față de acest bărbat. Nu fusese nimic personal în faptul că acceptase ajutorul lui. El era dator familiei ei, se gândi Simone cu reproș.

— Aici nu sunt paznici noaptea? întrebă dintr-odată Gideon.

— Există supraveghere 24 de ore din 24, îl asigură Simone. Doar că nu mai este portar noaptea.

Ea nu avea idee dacă paznicul patrula pe coridoare, așa cum ar fi trebuit, sau dacă nu se refugiase cumva într-un birou și vorbea la telefon cu iubita lui ori se uita la televizor.

Și, oricum, ea avea dreptul să intre în biroul răposatului ei soț. Afacerea îi aparținea acum Teresei. Nu intra cu forța. Cu toate acestea, Simone nu putea să nu se simtă în culpă.

Clădirea de birouri de peste treizeci de etaje era veche, de la începutul anilor '20. Holul fusese renovat în stilul său original art déco — forme cubice, ornamente geometrice și materiale fine, negre și

verzi. Podeaua de marmură lucea, la fel şi uşile alămii ale lifturilor când se deschiseră, în vreme ce Simone apăsa butonul de apel.

Se repezi înăuntru, departe de Gideon, dar el reuşi s-o înghesuie până la etajul al zecelea. Făcea înadins acest lucru? se întrebă Simone. Pentru a-i provoca o stare de agitaţie? Sau el nu-şi dădea seama ce efect are asupra ei?

Privind expresia indiferentă a lui Gideon înainte de a ieşi din lift, Simone înclina să creadă în cea de-a doua variantă. Ea abia părea să recunoască prezenţa lui. Căută în buzunar cheile lui David şi o găsi pe cea de la uşa exterioară, care se deschise uşor.

— Mă surprinde că Al Cecchi nu a schimbat încuietorile când a devenit asociat unic, spuse Gideon.

— Ceva ce nu ar fi avut dreptul să facă până când nu se rezolva problema noastră.

— Vrei să spui că era corect?

— Cu siguranţă. Eu aşa sper.

— Atunci de ce a fost omorât?

— Nu de aceea suntem aici — să aflăm?

Cel puţin ea de aceea se afla acolo, îşi spuse în sinea ei Simone. Singurul motiv pentru care îşi petrecea timpul în compania lui Gideon.

Deşi unii oameni ar avea motive să-l urască pe Al, ea nu se gândise că el ar fi implicat firma în afaceri ilegale. Provenind el însuşi dintr-o familie cu legături dubioase, David ştia că respectarea legalităţii este o condiţie a mariajului lor. El îi spusese că tot ceea ce are nevoie pentru a merge pe calea dreaptă era o femeie bună, pe care s-o iubească. *Ea*. Deşi fusese

nevoit să reprezinte infractori în munca sa, el promisese că nu se va implica în nimic ilegal.

Dar Al nu făcuse asemenea promisiuni.

Privind exteriorul biroului, cu recepția și zona de așteptare, ea nu se gândi că poate fi ținut ceva important acolo. Dar spațiul firmei era mai mare decât părea inițial — două birouri cu ferestre pentru asociați, trei birouri interioare pentru cei doi colaboratori — un jurist, trei secretare și un manager —, o sală de conferințe, o cameră pentru dosare și una pentru copiator și aprovizionare.

— De unde începem? întrebă Simone.

— Ce zici de sanctuarul personal al lui Cecchi? sugeră Gideon.

— Sigur.

Dar ușa era încuiată.

Simone încercă diferite chei din mănunchi, dar nici una nu se potrivi.

— Sesam, deschide-te! mormăi ea.

— Cred că asta funcționează doar în povești, spuse Gideon, apropiindu-se.

Ea se dădu imediat înapoi, iar bărbatul ridică din sprâncene:

— Dă-mi voie.

Femeia îi întinse cheia, dar el o ignoră.

Simone privi cum Gideon scoate din buzunarul interior al hainei o cutiuță din piele. Ea se mișcă stânjenită în vreme ce el trase fermoarul cutiei și scoase un șperaclu — un obiect din metal, subțire și arcuit la vârf.

— Știi cum să folosești asta? întrebă șoptit Simone în vreme ce el vârî instrumentul în gaura cheii.

În loc de răspuns, Gideon începu să manevreze instrumentul. Zgomotele se auzeau în liniștea nopții.

Simone își aminti că Michael îi arătase cum să deschidă o încuietoare. El îi spusese că trebuie să învețe exact ce presiune să aplice și ce sunete să caute. Ea nu reușise însă niciodată să-și perfecționeze simțul tactil pentru a simți mișcările scurte ale acelor și nici nu putea vizualiza toate piesele din interior pe măsură ce le manipula.

Pe vremea aceea era un copil și i se părea doar un joc distractiv. Dar nu și acum. Acum era o chestiune serioasă.

Încă o mișcare din șperaclu, și încuietoarea cedă.

— Sesam, deschide-te! spuse Gideon, deschizând larg ușa pentru ea.

Din nou accentele vagi de vină o cuprinseră, dar Simone le ignoră și stinse luminile din zona de recepție. În cazul în care venea paznicul, ea voia ca nimic să nu-i atragă acestuia atenția asupra lor.

Simone fusese în biroul lui Al de câteva ori, dar în seara aceea nimic nu i se părea cunoscut. Nici mobila cu design modern, atât de nepotrivită cu biroul antic al mamei sale. Nici covorul oriental ori tablourile ce trebuie să fi costat o mică avere. Nici aparatura electronică modernă ce contrasta cu biroul pe care erau așezate și cu nișa din peretele aflat în spatele acestuia.

Mai fusese ea într-adevăr în acest birou până acum? Simone se întreba, ridicând din sprâncene în timp

ce privea în jur. Sau schimbase Al complet decorul, folosindu-se de partea din afacere a lui David pentru a face acest lucru?

— Cumva, n-aș fi intuit că acesta este stilul lui, spuse Gideon.

— Surpriză, murmură Simone, deschizând o ușă către o încăpere în care se aflau doar fișete.

Atât de multe sertare, atât de puțin timp!

— Deci cât crezi că ne va lua să parcurgem toate aceste dosare?

Simone se întoarse și-l zări pe Gideon la biroul lui Al, verificându-i calendarul. Luă un stilou și începu să scrijelească ceva pe o bucată de hârtie.

— Ce faci? întrebă femeia.

— Fac o listă cu clienții cu care s-a întâlnit sau pe care i-a reprezentat în ultima lună. Putem să le verificăm dosarele, să vedem dacă este posibil să eliminăm o parte din nume. Apoi îi voi da notițele lui Gabe. El îl va verifica pe fiecare în parte.

— E un punct de pornire, bănuiesc.

— Nu pari prea entuziasmată.

— Încălcăm intimitatea multor oameni.

— Crezi că poliția nu va face o anchetă amănunțită? A fost omorât un om, Simone. Ucis, îi aminti el, iar tu ești în continuare principalul suspect.

Simone nu-i putea urmări raționamentul.

Așa că preferă să îl ajute pe Gideon să extragă dosarele celor care se întâlniseră recent cu Al. Îi eliminară pe cei cu acuzații ușoare sau cazurile care se soluționaseră în favoarea clienților. Rămaseră în jur de treizeci de dosare.

— Analizează-le pe acestea şi vezi ce descoperi, spuse Gideon, aşezat la computer. Eu o să văd ce găsesc aici.

Simone împărţi dosarele, sortându-le în cazurile deja pronunţate, cazuri pe rol şi în cele noi. Era ocupată cu ultimul teanc, încercând să elimine câteva dosare în plus, când înjurătura înceată a lui Gideon îi atrase atenţia.

— Ai găsit ceva?

— Nu pot să accesez. E parolat.

— Al avea o gândire destul de lineară. Încearcă Albert.

— Nu.

— Cecchi.

— Neah!

— Teresa.

— Nada!

Ridicându-se în picioare, Simone începu să-i dicteze numele copiilor lui, dar nici unul dintre acestea nu se potrivi.

— Iniţialele lui.

— Nu.

— *Briza Siciliană*. Scrie într-un cuvânt.

Gideon o privi încruntat:

— Acum te joci cu mine.

— Ţi-ai da seama dacă m-aş juca. Sunt foarte serioasă. E numele pe care l-a dat iahtului pe care l-a cumpărat primăvara trecută, exact înainte ca David să moară.

— Iaht, ai? mormăi el, tastând numele. Mare chestie!

— Fără glumă.

— Casa... iahtul... biroul acesta...

Gideon ezită pentru câteva secunde, apoi spuse:

— Bingo, am intrat!

Pentru o clipă, în birou se aşternu liniştea, cu excepţia zgomotului făcut de taste în timp ce el scria. Apoi spuse:

— Te-ai gândit vreodată că posesiunile lui Cecchi par să depăşească jumătatea lui din parteneriat? Fie asta, fie firma valorează mult mai mult decât bănuiai tu. Desigur, moartea lui va schimba perspectivele luptei tale pentru ceea ce ţi se cuvine.

Era un liucru la care nu se gândise.

— Încă un motiv pentru a afla cine e vinovatul.

Simone cercetă dosarele cu seriozitate, în vreme ce Gideon bătea de zor la tastatură. Din când în când se auzea câte un *hm* sau un *aha*. Interjecţiile lui îi atraseră într-un final curiozitatea:

— Ce-i?

— Am intrat în evidenţele contabile.

— Şi?

— Eşti falită.

— Poftim? Vrei să spui că Al *chiar* a cheltuit partea lui David de afacere prin stilul său de viaţă?

— A cheltuit ceva. Retrageri masive la fiecare două săptămâni.

Simone îşi lăsă teancul de dosare şi se aşeză în spatele lui Gideon pentru a privi către monitor. Nu că ar fi înţeles ceva din cifrele pe care le vedea.

— În limbaj normal, te rog! spuse ea.

— Am parcurs conturile până am ajuns la retrageri din parteneriat, explică Gideon. În fiecare asociere, când unul dintre parteneri retrage bani, se consemnează drept o reducere de lichidități și o creștere de participațiuni a partenerului.

— Dar David era mort de opt luni!

— Nu are importanță. Retragerile lui Cecchi tot trebuiau trecute astfel până când el cumpăra partea ta și încheia conturile. Doar că a retras atât de mult din afacere, încât nu a mai rămas ce să cumpere de la tine.

— Nenorocitul! strigă Simone. În tot acest timp în care mă amâna, el scotea banii. De când se petreceau toate astea?

— De ceva vreme.

Gideon apăsă câteva taste și după o scurtă clipire imaginea de pe ecran se schimbă, dar totul se derulă atât de repede, încât Simone nu avu timp să se concentreze asupra vreunei coloane înainte ca aceasta să se schimbe.

— Merg înapoi în timp, explică Gideon, iar retragerile devin din ce în ce mai puțin evidente.

După câteva schimbări ale datelor din computer se opri:

— Se pare că a început din martie anul trecut.

— Cu două luni înainte de moartea soțului meu. Cu siguranță, David și-a dat seama.

— Poate. Dacă a verificat...

— Nu mi-a spus nimic.

— Poate că nu a vrut să te îngrijoreze. Sau poate că, de fapt, Cecchi a vorbit cu el despre asta și a

primit aprobarea soțului tău. Cum spuneam, retragerile erau mai puțin evidente la început — mai mici și la intervale mai mari de timp. E posibil să fi deprins un obicei costisitor care a tot crescut ca un bulgăre de zăpadă. S-ar putea să nu știi să-mi răspunzi, dar știi cumva: Cecchi se droga?

— Din câte știu eu, nu. Cel puțin nu l-am văzut niciodată folosind ceva, iar David nu mi-a spus nimic.

— Poate alt viciu?

— Cum ar fi o femeie? spuse Simone, gândindu-se că Teresa probabil nu delira până la urmă.

— Fac o copie după raport și văd ce altceva mai găsesc în computerul lui.

Simone dădu din cap și se întoarse la verificarea dosarelor. După ce le parcurse cu grijă, puse câteva deoparte. Câteva cazuri pe care Al le pierduse — doar unul dintre acuzați era în libertate —, câteva în curs de desfășurare, care nu mergeau bine, și unul nou, doar pentru că numele Anthony Viglio părea cunoscut. Fără îndoială că David trebuie să fi menționat numele. Cu toate acestea, ea se hotărî să-l cerceteze mai amănunțit.

— Mă duc în camera din spate să fac niște copii pentru a le lua cu noi, astfel ca nimeni să nu intre la bănuieli din pricina lipsei documentelor, spuse Simone, gândindu-se la investigația oficială.

Ea nu voia să fie o dată în plus suspectă în ochii autorităților.

— Bun. Eu termin imediat, zise Gideon. Nu mai găsesc altceva interesant. Dar vreau să umblu prin biroul lui Cecchi înainte de a pleca.

Simone trecu pe lângă biroul care îi aparţinuse lui David. Nu mai purta nici o urmă de-a lui. Cu câteva luni în urmă, ea îi luase toate obiectele personale. Una dintre secretare se ocupase deja de tot ce avea legătură cu afacerile. Acum era doar un birou părăsit. Chiar şi aşa, ea se opri pentru o clipă şi se gândi la David înainte să meargă mai departe.

Micuţa încăpere de serviciu din spate era exact aşa cum şi-o amintea. Lângă doi pereţi erau aşezate rafturi cu provizii. Singurele obiecte care se mai aflau în cameră erau un copiator şi o masă lungă pentru îndosariat.

Simone se duse la copiator şi se apucă de treabă. Avu nevoie de câteva minute doar pentru a obţine ceea ce-i trebuia. Adună dosarele originale şi copiile făcute după acestea, stinse lumina şi se întoarse în biroul lui Al, acolo unde Gideon cotrobăia prin sertarul de sus al biroului.

Puse dosarele înapoi şi îşi vârî copiile în geantă, apoi observă că Gideon se oprise din căutări pentru a examina ceva ce părea a fi un şervеţel folosit.

— Ce ai acolo?

— Un număr de telefon. Fără nume totuşi.

Gideon băgă şervеţelul în buzunar.

— Glumeşti. Doar nu-l păstrezi.

— Cecchi l-a luat cu un motiv. Nu durează mult să obţin un nume pentru acest număr.

— Mă rog...

Simone nu apucă să spună mai mult, pentru că Gideon îi puse mâna la gură. Înainte ca ea să-şi revină, el o împinse de lângă birou înspre peretele de

lângă uşă. Îi puse degetul pe buze, apoi se întinse peste ea pentru a stinge lumina.

Îl împinse, dar Gideon era mult prea aproape de ea—, însă auzi scrijelitul încet al unei încuietori venind dinspre cealaltă cameră şi înţelese de ce o trăsese el.

Înlemni.

Uşa de afară... cineva intra în birou.

Inima îi bătea atât de tare, încât putea jura că o simte cum loveşte în coaste. Poate că era din cauza spaimei de a da peste cineva periculos sau pentru că se afla atât de aproape de Gideon — de asemenea, posibil periculos —, nu era nici ea sigură.

Poate că era doar paznicul, îşi spuse Simone, încercând să se stăpânească să nu tremure. Dacă era aşa, cum naiba putea ea să explice pătrunderea lor pe furiş?

Grozav! Dacă paznicul ar raporta prezenţa lor acolo autorităţilor...

Închise ochii şi se concentră să nu scoată nici un sunet. Gideon era în continuare lipit de ea, răsuflarea lui făcând să-i adie uşor părul, amintindu-i de-o noapte de demult. Noaptea în care fusese conceput Drew.

Înghiţind în sec, ea abandonă amintirile şi deschise ochii.

Paşii tiptili din camera alăturată şi lipsa luminii îi spuneau că nu era vorba de paznic. Persoana din recepţie acţiona pe întuneric pentru că nu voia să fie văzută. O bufnitură urmată de-o înjurătură înceată îl făcură pe Gideon s-o strângă şi mai puternic în braţe.

Brusc, o rază de lumină trecu peste zidul opus uşii, iar ea înţelese că intrusul venea spre ei. Se părea că

și Gideon își dăduse seama. Se simțea încordat, precum un resort gigantic gata să sară. Simone avea un nod în gât și respira din ce în ce mai greu, așteptând momentul în care intrusul avea să-i descopere.

Raza se apropie... luci pe ușa deschisă... pătrunse înăuntru...

Înainte de a se abate asupra lor, Gideon se repezi, iar Simone icni, lumina oscilă haotic și căzu pe podea.

Gideon era pe hol acum. Simone auzi niște pași. Un trup se lovi de perete. Ea apucă lanterna care se rostogolise lângă peretele opus. Alți pași. Înjurături încete. Puse mâna pe mânerul lung din metal al lanternei.

Apăru lumina, cu raza îndreptată către recepție. Văzu doar o mișcare scurtă înainte de a înțelege că Gideon căzuse în spate pe un scaun. Până când își recăpătă echilibrul, intrusul ieși din birou, trântindu-i ușa în față lui Gideon.

— Stai! șopti ea, oprindu-l pe Gideon când acesta tocmai apucase clanța ușii. Poate e înarmat!

— Dacă este un el, spuse Gideon nesigur.

Dădu din cap:

— Hai să încuiem și să ieșim de-aici înainte să avem pe cap și paznicul.

Plecară în mai puțin de șaizeci de secunde. Coridorul era gol. Neauzind liftul, Simone presupuse că intrusul urcase pe scări. Nu băgă de seamă că nu-și ținuse respirația până când, la atingerea butonului de apel, ușile ascensorului se deschiseră imediat, iar ea inspiră adânc de două ori.

Cu genunchii moi de spaimă, apăsă pe buton pentru a ajunge jos, apoi, pentru prima dată, se uită cu atenție la Gideon.

Îi sângera buza.

— Ești lovit, murmură ea, întinzând mâna să-l atingă.

El o opri:

— E o nimica toată.

Poate că era ridicol, dar Simone nu-și putea controla neliniștea pe care o simțea când înțelese că Gideon fusese rănit din cauza ei. Apoi neliniștea se transformă într-o senzație de cădere. Ascensorul, se gândi ea. Desigur. Ascensorul cobora.

Deși stomacul îi zvâcnea, iar inima îi bătea haotic, femeia nu voia să recunoască faptul că nu era de vină doar ascensorul.

Gideon o privi fix și se apropie de ea, iar Simone încercă să se lupte cu spaima ce o cuprinsese. Acea privire din ochii lui... o recunoscu. Chiar și în adolescență, el știuse ce vrea și o voia pe ea.

Și ea îl dorise pe el.

Ea îl mai dorea și acum.

Cel puțin o parte din ea îl voia. Cealaltă parte striga *fugi!* Deși nu avea unde să se ducă.

Gideon se apropie din ce în ce mai mult de Simone. Ea tremura. Așteptarea o făcea să se teamă. Un sărut ar putea fi mortal, își spuse. Nu putea avea încredere în el.

Dar când buzele li se atinseră, gustul metalic al sângelui aprinse în ea ceva atât de primar și atât de adânc, încât gemu și își desfăcu buzele. Era tot ce

aştepta el pentru a o strânge în braţe şi a o săruta, ca şi cum toţi anii în care fuseseră despărţiţi nici nu existaseră.

Ca şi cum ea era încă o adolescentă cuprinsă de prima dragoste.

Ca şi cum el n-ar fi trădat-o luându-i tatăl de lângă ea.

Amintirea lucrurilor care surveniseră între ei o făcu să îngheţe.

Imediat ce ascensorul se opri şi uşile se deschiseră, Simone se desprinse din braţele lui şi o luă la fugă.

Capitolul VII

Simone fugi de lângă el şi ieşi în stradă, exact ca în noaptea aceea de-acum şaptesprezece ani, se gândi Gideon. El o urmă imediat, dar fără să iuţească pasul.

Femeia privi în urmă o singură dată înainte de a ieşi pe uşă. Sigur că avea să fugă din viaţa lui din nou, Gideon rămase surprins când Simone se opri la jumătatea trotuarului.

Ajuns în dreptul ei într-o clipă, bărbatul aruncă o privire cercetătoare în jur. Ceva nu părea în ordine, deşi singura persoană pe care o zări pe stradă era un om de afaceri care îşi vedea de drum. Se pare că intrusul părăsise scena. Cu toate acestea, nu strica să fie atenţi.

— Nu poţi fugi suficient de departe pentru a te ascunde de mine, îi spuse el lui Simone, aşa că ai face bine nici să nu mai încerci.

— Nu eu sunt experta în fugă, Joey. Tu eşti acela.

Tonul ei era la fel de anost ca şi privirea.

— Nu mai sunt Joey Ruscetti.

El nu mai era copilul rănit de moartea tatălui care i se stinsese în braţe şi atât de speriat pentru soarta mamei şi surorii lui încât, după ce depusese mărturie

în justiție, fusese de acord să-și părăsească locuința pentru totdeauna.

— Sunt aici și aici voi rămâne, Simone, așa că obișnuiește-te cu ideea.

Expresia femeii rămase indiferentă. Aborda o răceală protectoare și, pentru prima oară, Gideon înțelese cât de mult se schimbase ea. Fără expresie țâfnoasă. Fără cuvintele grele. Fără expunerea sentimentelor. Fata pe care o cunoscuse dispăruse, cel puțin pentru moment. Învățase să se ascundă — fără o nouă identitate, fără un alt oraș, deși se ascundea de trecut la fel de mult cât o făcuse și el timp de șaptesprezece ani.

Ideea că ea fusese forțată să învețe să se se protejeze astfel îl înfuria. Faptul de a fi o DeNali îi făcuse acest lucru tinerei inteligente și zâmbitoare care încă mai trăia în visurile lui.

Aproape uitând îndoielile — că ea ar fi știut planurile tatălui ei în noaptea aceea fatidică — Gideon spuse:

— Te conduc la mașină.

Simone încuviință din cap și porni. El merse pe lângă ea, atent să n-o atingă, cercetând cu băgare de seamă împrejurimile. Nu putea scăpa de sentimentul că nu era în regulă ceva — că, poate, intrusul era acolo, afară, urmărindu-i. Încrederea în instinctele care-l puseseră pe fugă în toți acei ani, din oraș în oraș, fusese ceea ce-l ținuse în viață.

— Trebuie să ajung la club mâine devreme, în jurul amiezii, spuse el. Dacă vrei să-mi dai materialele

pe care le-ai copiat, îl voi pune pe Gabe să facă verificările.

— Bine.

Când se opri în fața mașinii, ea scoase copiile din geantă și i le întinse. Bărbatul fu atent ca degetele lor să nu se atingă.

— Deci ne vedem mâine? întrebă Gideon calm.

— Clubul Filantropic din Chicago se reunește mâine-dimineață. Cass va fi acolo, de asemenea, după cum a cerut. După aceea. În jurul prânzului.

— Bine.

— Gideon... în legătură cu intrusul... ai spus „dacă era un el". Crezi că ar fi putut fi o femeie?

Bărbatul ridică din umeri:

— Putea fi oricine.

Nu știa exact.

— Am încercat să dobor pe oricine era, dar n-am reușit să prind persoana aceea. Am simțit că prind mai degrabă o pernă alunecoasă, decât un corp solid.

Simone se încruntă:

— Ce ciudat!

Fără glumă.

— Ar fi bine să te duci acasă și să te odihnești. Trebuie să ai mintea limpede mâine. La jocul tău. Și trebuie să ajungi acasă înainte ca fiul tău să-și dea seama că ai lipsit, nu-i așa?

Simone căscă ochii și își desfăcu buzele; ceva pătrunsese prin platoșa ei de gheață. Un sentiment pe care el nu-l putea defini se strecură din spatele măștii. Ea păru că vrea să-i spună ceva, dar apoi adoptă din nou atitudinea neutră.

— Noapte bună, Gideon!

Se strecură în scaunul şoferului. El aşteptă până când Simone porni maşina, pentru ca apoi să se îndrepte în direcţia opusă, către maşina sa.

Strada era pustie şi liniştită acum. Doar el şi huruitul unui metrou uşor pe structura suspendată de lângă un bloc către vest. Totuşi, părul de pe ceafă i se zbârli. Era într-adevăr un avertisment sau îşi închipuia el? Dar cum să nu reacţioneze astfel, atâta timp cât cineva intrase prin efracţie în biroul victimei tocmai când ei se aflau în toiul percheziţiei?

Cine era intrusul şi ce căuta el... sau ea?

Întrebările se înmulţeau.

Ele îi ocupau mintea în timp ce conducea către casă, dar şi mai târziu, în timp ce stătea pe întuneric, cu o băutură în mână, privind fix pe fereastră la zăpada ce cădea din cerul nopţii.

Înainte să apuce să iasă din maşină, o flamă albastră îl făcu să tresară şi să înlemnească pe scaun. Încă o flamă. Nici un zgomot. Tatăl lui se clătină în faţă şi căzu în zăpadă. Ţinând în continuare arma în mână, DeNali îşi aprinse o ţigară înainte de a se urca înapoi în maşina sedan de culoare închisă.

Cu inima bătându-i puternic, Joey deschise brusc portiera şi sări afară.

— Tată! strigă el, picioarele afundându-i-se în zăpadă, apoi alunecând pe gheaţa de sub stratul de nea abia aşternut.

Maşina de culoare închisă trase pe alee.

Își mijii ochi pentru a observa plăcuța de înmatriculare — RDN 1 —, apoi căzu pe trotuar lângă tatăl său care stătea nemișcat într-o baltă de sânge.

— Tată! strigă el în timp ce își întorcea părintele pe spate.

Tatăl lui fusese împușcat în burtă și în piept.

— Mă auzi? Te rog, spune-mi că mă auzi.

Tatăl lui deschise ochii și își îndreptă încet privirea:

— Joey...

— Aduc ajutoare, tată, aduc pe cineva.

Dar tatăl lui îl apucă de încheietură pentru a-l opri. În loc să se ridice în picioare, Joey își vârî brațul sub spatele lat și îl ridică. Tatăl lui tuși. Un lichid închis la culoare îi ieșea bolborosind printre buzele înghețate.

Îl legănă pe tatăl său către el, plângând.

— Ce, tată? Ce este?

— DeNali...

Apoi tatăl lui icni și se înmuie.

— Tată, nu! strigă el. Ajutor! Mario! Dominick! Am nevoie de ajutor!

Sunetele îl asaltară — o ușă deschizându-se, voci, un țipăt — în timp ce continua să-și legene tatăl, știind că era prea târziu.

Gideon se trezi brusc, inima bătându-i cu putere. Din nou visul. Firesc, având în vedere cât timp petrecuse cu Simone.

Cum se putea să nu-și aducă aminte de moartea tatălui său?

Ridicându-se de pe scaun, privi fix în noapte și își dori să fi putut schimba cumva ceea ce se întâmplase în urmă cu toți acei ani.

— Sunt bucuroasă să vă anunț că, în urma acțiunii Crăciunul Milionarilor de anul acesta, s-au strâns puțin peste o sută cincizeci de mii de dolari, spuse Lulu Hutton luni dimineață când începu reuniunea Clubului Filantropic din Chicago. Cea mai reușită acțiune de strângere de fonduri a noastră de până acum.

— Reușită dacă nu punem la socoteală cadavrul, îi șopti o doamnă de lângă Simone prietenei sale.

Spre groaza lui Simone, cealaltă femeie chicoti. Când era pe punctul să spună ceva, a fost oprită de o atingere ușoară pe umăr. O zări pe Cass, așezată lângă ea. Gazda de la club se transformase uimitor pentru a se amesteca printre doamnele din înalta societate din jurul lor. Își strânsese părul castaniu, rebel într-un coc la baza gâtului și îmbrăcase un costum clasic verde-închis.

Simone îi zâmbi și ignoră replicile de prost-gust pentru a se putea concentra asupra remarcilor președintei.

— Iată un desfășurător al intrării banilor — înscrieri, obiecte licitate, donații, spuse Lulu, distribuind niște fișe. Pagina a doua prezintă alocarea atribuită organizațiilor pe care le-am ales pentru donații.

Ca de obicei, adunarea se ținea în cadrul unui dineu într-o sală privată a unui restaurant de pe Magnificent Mile. Conducătoarea fiecărui comitet responsabil de o donație le oferea membrelor clubului un

raport cu acțiunile de binefacere ale grupului respectiv. Raportul privind Umbrella House era lăsat la urmă, de vreme ce președinta comitetului — Nikki Albright — nu apăruse.

— Nici urmă de Nikki? întrebă Lulu, zâmbetul ei încercând să atenueze tonul nervos.

— Nikki nu are noțiunea timpului, mormăi una dintre femei.

— O să întârzie și la propria înmormântare, spuse alta.

Remarca îi dădu frisoane lui Simone.

Decât să aștepte, Lulu îi ceru unei alte membre a comitetului să prezinte raportul.

După raport, Lulu spuse:

— Sunt sigură că toate ați remarcat că avem un oaspete astăzi.

Îi făcu semn lui Cass să se ridice în picioare.

— Cassandra Freed, cea care a avut grijă ca strângerea de fonduri să aibă loc la Clubul Undercover.

Aplauzele îi smulseră lui Cass un zâmbet.

— Am fost bucuroasă să fac acest lucru, spuse ea. Totul pentru o cauză nobilă.

— Cassandra a cerut să devină membră, astfel că vă rog s-o cunoașteți ceva mai bine în dimineața aceasta.

În vreme ce membrele clubului se adunau în grupuri mici pentru a se saluta, iar bufetul se deschidea, Simone o privi pe Cass cum trece la acțiune. Era fantastică. Ea reușise cumva să provoace conversații chiar și cu cele mai scorțoase doamne. Era aceasta

adevărata Cass? se întrebă Simone. Sau pur și simplu juca teatru cu multă abilitate?

Întrebându-se dacă și Cass simțea acele vibrații despre care vorbea, Simone o urmări atent până când Galen O'Neill spuse:

— Calitatea de membră a clubului este cu siguranță o alegere neobișnuită pentru o femeie ca ea.

Simone nu lăsa să i se vadă indignarea:

— Da, să oferi din timpul tău este mai dificil pentru cineva care muncește să-și câștige existența.

— Voiam să spun că nu este de teapa noastră, continuă Galen, aparent neînțelegând aluzia lui Simone. Ce ar putea avea ea în comun cu femeile de-aici?

— Dorința de a face un bine? sugeră Simone, gândindu-se la motivația lui Galen.

Zâmbetul femeii dispăru și, din nou, Simone se gândi că poate ea nu era ceea ce părea.

— Nu ești în apele tale astăzi, spuse Galen. Dar îmi imaginez că trebuie să fii dărâmată, cu poliția pe cap din cauza morții bietului Albert. Păcat că ai pus mâna pe acel pumnal pe care ți-au rămas amprentele.

Lui Simone nu i se păru deloc că Galen o consolează în vreun fel.

— Sunt sigură că vor găsi și amprentele celorlalți care l-au atins în acea noapte.

Galen se albi și plecă brusc, lăsând-o din nou pe Simone să se întrebe dacă nu cumva președinta asociației avea ceva de ascuns.

Galen nu era singura interesată de crimă. Alte câteva femei îi vorbiră, chipurile încercând s-o consoleze, dar Simone era sigură că, pur și simplu, căutau ceva picant să transmită mai departe.

— Atenție, vă rog! spuse Lulu imediat ce toată lumea luase loc. Sper ca fiecare dintre voi să încerce să-și exprime simpatia și sprijinul față de Teresa Cecchi, care, desigur, este în doliu și nu a putut fi astăzi alături de noi. Clubul va trimite un minunat buchet de flori pentru priveghiul soțului ei, care va avea loc poimâine seară, slujba și înmormântarea urmând a fi oficiate în dimineața următoare.

În timp ce președinta clubului citea numele și adresele antreprenorului de pompe funebre, ale bisericii și cimitirului, Simone urmări reacțiile celorlalte, dar nu observă pe nimeni care părea să se simtă în mod deosebit vinovată. Deși ar fi preferat să se afle oriunde în altă parte decât la un eveniment în memoria celui care furase banii care i se cuveneau ei și lui Drew, când o membră o întrebă dacă ar trebui să fie prezentă la priveghi. Simone știu că singurul lucru indicat să-l spună era:

— Desigur, Teresa are nevoie de tot sprijinul nostru.

Dacă ea va putea să respecte acest angajament, era altă problemă.

Simone abia aștepta sfârșitul întâlnirii. Ea și Cass se aflau într-un taxi, în drum spre club, când o întrebă pe gazda clubului dacă a aflat ceva interesant

— În general, că Al Cecchi nu era foarte iubit.

— Nu ai percepul „vibrațiile" nimănui?

— Ale unei singure persoane, de fapt, spuse Cass. Președinta licitației, Galen O'Neill.

Simone avea motive s-o creadă. Galen nu agrease prezența lui Cass acolo.

— Nu o lăsa pe Galen să te supere...

— Nu mă supără. Nu mă refer la energia negativă pe care mi-o transmite. Era ceva mai tenebros.

— Am simțit asta în noaptea petrecerii, recunoscu Simone. Ca și cum ar fi ceva cu ea, mai mult decât se observă la prima vedere.

Cass dădu din cap:

— Când se făcea anunțul despre priveghi și înmormântare, am simțit emoții intense — pur și simplu nu le-am putut identifica.

— Poate că-și aducea aminte cum o amenința el.

— Poate.

Dar Cass vorbi ca și cum n-ar fi crezut asta:

— Ca să fiu sinceră, speram să observe mai mult.

— Poate că, dacă ar fi apărut și Nikki Albright...

— Femeia care te-a acuzat pe tine?

— Da.

Simone se gândea încă la modul în care Nikki intrase din holul clubului în cel mai bun moment pentru a o acuza pe *ea* de crimă.

Cass întrebă:

— Cum pot face cunoștință cu ea?

Simone observă că nu se aflau departe de casa lui Nikki:

— Ce-ai zice dacă ți-aș face eu cunoștință cu ea? Chiar acum.

— Poate ar trebui să suni mai întâi.

— Nu e nevoie. Locuința ei este chiar înainte pe River North — e în drumul nostru.

Câteva minute mai târziu coborau din taxi vizavi de casa lui Nikki. Locuința era ultima dintr-un șir de vile din cărămidă. Nu erau nici copaci, nici iarbă, iar locuințele erau construite exact la limita zonei centrale. Cu toate acestea, trei copii de vârste diferite — frați, din câte se părea — aruncau cu bulgări de zăpadă unii în alții pe trotuarul din față.

Prea aproape de strada aglomerată, se gândi Simone, instinctul ei matern ieșind la iveală în timp ce ea și Cass trecură pe lângă ei și urcară treptele.

Nikki nu răspunse la sonerie.

— Se pare că nu este acasă, spuse Cass.

— Sau ne evită.

Nervoasă, Simone deschise oblonul pentru a bate la ușa de la intrare, dar, când degetele ei atinseră panoul din lemn, ușa se deschise, scârțâind.

— Ce naiba...

Simone se uită la Cass, care căscase ochii.

— Nikki!

Nici un strigăt de răspuns.

Neliniștită, Simone împinse ușa puțin pentru a vedea în foaier și observă corespondența împrăștiată pe podea. Un lucru mărunt care era nelalocul lui, însă, cu toate acestea inima îi tresări.

— Și acum? întrebă Cass.

Probabil că lucrul cel mai inteligent ar fi să se întoarcă și să plece. Să uite că au fost acolo vreodată. Dar dacă ceva era în neregulă? Dacă Nikki avea nevoie de ajutor?

Inspirând adânc, Simone spuse:

— Intrăm.

— Asta înseamnă intrare prin efracție.

— Nu, practic, nu. Cel puțin, nu partea cu efracția. Ușa era descuiată.

— Dar nu avem un motiv concret să credem că ceva este în neregulă, insistă Cass. Sau un motiv pentru a ne afla aici, fie vorba între noi.

Cum puteau ele să plece neștiind dacă Nikki e teafără și nevătămată?

Simone improviză:

— Dar dacă... am vrut să mă asigur că biroul a ajuns aici întreg.

— Deci ai de gând să intri pur și simplu?

— Vrei să chemăm poliția?

Gândul acesta îi provocă un gol în stomac.

Cass scutură din cap.

Știind că și-ar putea pune autoritățile pe cap, Simone spuse:

— Nici eu.

Simțind că, de fapt, Cass nu voia să facă acest lucru, își aminti apoi de poziția gazdei cu privire la motivul pentru care echipa Undercover era dispusă s-o ajute — ceva legat de lupta împotriva nedreptăților.

Poate că și Cass fusese nevoită să plătească pentru o fărădelege pe care nu o comisese.

— Mai bine aștepți aici atunci. Durează un minut.

— Simone, nu e o idee bună.

Sigur că nu era, dar...

Dorind s-o asigure pe Cass, ea rămase fără cuvinte când o privi mai bine pe femeie — palidă, îngrijorată.

— Ce e? întrebă Simone.

— Eu... nu sunt sigură, dar ceva e în neregulă.

— Crezi că sunt în pericol?

Cass se încruntă:

— Nu, nu tu.

Dacă avea vreun fel de experienţă ca telepat, totuşi Cass cu siguranţă nu reuşea să o lămurească exact. Simone nu era sigură că face ceea ce trebuie, dar ideea că un om ar putea avea nevoie de ajutor învinse.

— Uite ce e, durează numai un minut. Ai la tine telefonul mobil, nu-i aşa? Dacă auzi sau vezi ceva ciudat, sună la Urgenţe.

Dând din cap, Cass îşi scoase mobilul.

Iar Simone intră cu grijă în casă, strigând din nou: „Nikki!"

Ajunse doar până la intrarea în camera de zi când înlemni. Locuinţa era răvăşită. Pernele de pe canapea erau aruncate peste tot, scaunele răsturnate, cărţile trase de pe rafturi, echipamentele audio-video scoase din lăcaşele lor, sertarele smulse din dulap.

Dar silueta nemişcată din mijlocul haosului îi atrase atenţia complet.

— Cass, sună la Urgenţe, acum! strigă ea, repezindu-se să verifice dacă fiinţa întinsă pe jos mai avea cumva puls.

O găsise pe Nikki Albright...

Doar că era prea târziu.

Capitolul VIII

— Prin urmare, s-a întâmplat pur și simplu ca tu să fii cea care descoperă accidental două cadavre în decurs de trei zile, nu-i așa? spuse detectivul Mike Norelli încercând s-o intimideze pe Simone. Ești sigură că vrei să-ți menții această versiune?

Trecut de prima tinerețe, Norelli era un bărbat dolofan, îmbrăcat într-un costum negru și afișa un zâmbet forțat în timp ce o interoga. Nu el o interogase la club — acea crimă era investigată de o altă secție de Poliție din Chicago. Chiar și așa, de când ajunsese la locuința lui Nikki Albright, Norelli știa totul despre uciderea lui Al Cecchi și, de asemenea, că Simone era suspectul principal în acel caz.

— Nu spun povești, insistă Simone. E purul adevăr. Pur și simplu am avut ghinion.

Așezată la masa din sufragerie a victimei — putând observa echipa de investigație ce examina încăperea pentru probe —, Simone simțea că o ia razna. Arma crimei fusese de data aceasta un șnur împletit —un cordon de la draperiile din sufragerie —, înfășurat în jurul gâtului victimei suficient de strâns încât să o stranguleze.

— Vasăzică, vrei ca eu să cred că doar s-a întâmplat ca tu să te afli în locul nepotrivit la momentul nepotrivit? De *două* ori?

— Nu am fost singură astăzi. Cum spuneam, Cass m-a aşteptat afară, şi poate să confirme că uşa era deschisă, iar Nikki deja moartă.

— Mda, ei bine, cuvântul unei foste condamnate nu este considerat de obicei demn de încredere.

Simone aruncă o privire în bucătărie şi-l zări pe detectivul Jamal Walker interogând-o pe Cass. Părea agitată — nu e de mirare, având în vedere că făcuse închisoare. Nu că Simone ar fi crezut că se făcea vinovată de ceva, ca şi ea de altfel.

— Ţi-am spus că am fost la o întrunire a Clubului Filantropic din Chicago până acum o oră, protestă Simone. Ai cărui membri sunt cetăţeni respectabili care pot depune mărturie pentru noi.

— Ştiu cine eşti de fapt, doamnă Burke. Ştiu totul despre familia ta. Despre fratele tău. Poţi încerca să te ascunzi printre membrii respectabili ai societăţii, dar în final asta nu te va salva.

Cuvintele erau ca o lovitură pentru Simone. Ea îşi trăise viaţa în mod exemplar — nu primise nici măcar o amendă de circulaţie. Sau vreuna pentru parcare nepermisă, dacă e s-o spună pe şleau! Toate acestea îi aminteau încă o dată că nu se putea debarasa de numele DeNali şi de tot ce însemna el.

— Nu am făcut nimic rău! insistă ea. Cu siguranţă nu am ucis pe nimeni!

— Nikki Albright era moartă de mai bine de două ore. Se afla încă în capot. Spuneai că a fost ideea

ta să veniți aici. Puteai să faci treaba mai devreme și apoi să te întorci cu o marionetă care să-ți confirme povestea. Păcat că nu știai de cazierul Cassandrei Freed.

Acuzațiile lui care nu mai conteneau o lăsară pe Simone fără cuvinte și amețită.

Puteau ei într-adevăr să o acuze de crimă?

Și, dacă făceau acest lucru, ar fi adăugat și acuzațiile pentru uciderea lui Al Cecchi?

Se lupta cu o teamă ce tot creștea și care amenința să o sufoce, când ușa se deschise din nou și detectivul John Logan intră, cu Gideon imediat în urma sa.

— Logan, ce cauți aici?

Privirea lui Norelli se aținti asupra celui ce-l însoțea pe detectiv, iar expresia lui deveni sumbră.

— Amândoi?

— Ți-l amintești pe Gideon, patronul Clubului Undercover, spuse Logan. Am lucrat o vreme ca agent de pază pentru el, cât am fost liber. Îl interesează...

— E un civil!

— E cu mine.

— Iar acesta este cazul *meu*.

Logan îi zâmbi aprobator:

— Nimeni nu a spus că n-ar fi.

— Ai chemat un *civil*?

Gideon clarifică situația:

— Cass m-a sunat pe mine, iar eu l-am sunat pe Logan.

— Vasăzică ai venit aici pentru damă.

Privirea lui Gideon se întâlni cu cea a lui Simone când spuse.

— Mă aflu aici pentru a mă asigura că *doamnele* sunt în regulă.

— Bine, bine, rămâi atunci. Nu face nici o mișcare și nu atinge nimic. Și, mai ales, să nu-mi stai ca un ghimpe în...

— Domnule detectiv?

Unul dintre investigatori îi făcu semn lui Norelli.

— Nu am terminat, îi spuse el lui Simone înainte de a pleca de lângă ea, cu Logan urmându-l îndeaproape.

Simone simți că poate respira din nou, cel puțin până când Gideon șopti:

— Ce naiba credeai că faci?

— Nu știam că Nikki e moartă.

— Cass ți-a spus că are un presentiment, dar tu ai intrat totuși.

— Care e diferența? Dacă n-aș fi intrat, tot ar fi trebuit să chemăm poliția și tot am fi fost bănuite.

— Dar nu ar mai fi existat urmele tale la locul crimei.

El se gândi că o vor acuza și de acest omor. Fără îndoială că Logan îi spusese acest lucru pe drum; fiind polițist, cu siguranță că el trebuia să știe mai bine.

Stomacul lui Simone se strânse și mai tare.

Se uită la Cass care stătea singură, retrasă și părând foarte vulnerabilă. Simone se gândi să meargă în camera cealaltă pentru a vorbi cu ea, dar înainte de a putea face acest lucru, Norelli se întoarse și se așeză în fața ei.

— Se pare că ora la care a fost comisă crima e undeva între miezul nopții și trei dimineața, spuse el. Prin urmare, unde te-ai aflat noaptea trecută, doamnă Burke?

Simone căscă ochii. Pentru că mare parte din timp se aflase în biroul lui Al Cecchi. Nu că i-ar fi putut spune lui acest lucru. Îngrozită, ea își dădu seama că era condamnată, și dacă spunea și dacă nu spunea adevărul.

— A fost cu mine, interveni Gideon, într-un mod foarte, foarte personal. Consideră-mă alibiul ei.

Cu alibi sau fără, Simone știa că pentru Norelli ea era principala suspectă.

Încă o dată i se spuse să nu părăsească orașul.

Ce aștepta în schimb Gideon pentru că mărturisise adevărul pe jumătate? se întrebă Simone. Îi făcuse plăcere să o facă să se simtă stânjenită pomenind intimitatea lor? Cu siguranță nu ar aștepta *asta* de la ea.

Îndreptându-se către ușă, Simone îl evită, ceea ce o apropie mai mult de camera de zi. Nu voia să vadă ce se petrecea acolo, dar era ca și când ai trece pe lângă un accident de mașină — pur și simplu a trebuit să mai privească o dată.

Echipa de investigatori încă lucra de zor. Unul dintre ei verifica mobila, iar Simone bănui că acesta căuta amprente. Dintr-odată își dădu seama că verifica biroul lui Cecchi, tăblia acestuia fiind ruptă și atârnând de o balama. Era păcat că o astfel de piesă fusese distrusă.

Și mai mare păcat că Nikki Albright era moartă.

Cu genunchii înmuiați dintr-o dată, Simone nu știu cum să iasă mai repede din casă.

Coborî treptele și se duse către intersecție pentru a căuta un taxi. Într-un moment de confuzie, ea nu se împotrivi când Gideon spuse.

— Te duc eu acasă.

— Eu o conduc pe Cass, se oferi Logan.

— Ar fi minunat.

Cass se întoarse către Simone:

— Eşti bine?

— Nu tocmai. Şi îmi pare rău că te-am târât în...

— Nu e nevoie să-ţi ceri scuze. Mă bucur că m-am aflat acolo pentru a te susţine.

Asta dacă poliţia ar crede cuvintele cuiva care a mai fost la închisoare, se gândi Simone. Zâmbind în pofida îndoielilor ei şi încercând să-şi stăpânească temerile, o îmbrăţişă scurt, apoi întrebă:

— Nu ai simţit nimic neobişnuit acolo, înăuntru, nu?

— Vrei să spui dacă am văzut criminalul?

Cass scutură din cap:

— Am încercat să obţin o imagine, dar, ca de obicei...

Simone ştia că, orice ar fi simţit, era mare lucru.

— Ai perceput ceva?

— Sunt toate neclare.

— Încearcă să-mi spui.

Cass dădu din cap:

— E ca şi cum identitatea criminalului ar fi ascunsă.

— Ascunsă?

— Cum spuneam, e neclar.

Logan interveni:

— Un lucru e limpede. E o coincidenţă prea mare faptul că Cecchi şi Nikki Albright au fost omorâţi la câteva zile distanţă. Dacă ar fi fost doar Nikki, Norelli

ar fi tras concluzia că ea a surprins o spargere. Dar ca ambele victime să fi participat la o acțiune caritabilă... se pare că aceste crime ar putea avea o legătură și, pentru că Simone a descoperit ambele cadavre, cu siguranță Norelli va face presiuni asupra ei.

— Cum putem opri acest lucru? întrebă Gideon.

— Găsiți criminalul. Există vreo legătură între Albright și Cecchi? o întrebă Logan.

— Sigur, spuse Simone. Al l-a scăpat pe fostul soț al lui Nikki, Sam Albright, de acuzațiile de molestare a unui minor — un adolescent —, iar Nikki era furioasă pentru că se gândea că asta îi va reduce partajul. De aceea era ea atât de montată să obțină biroul lui Al la licitație.

— Atunci de acolo voi porni.

— Încă un lucru, adăugă Simone. La petrecere, Sam a auzit-o pe Nikki povestindu-mi despre aranjamentul lor de divorț. El i-a zis să-și țină gura, iar femeia l-a întrebat ce avea de gând să facă pentru a o reduce la tăcere.

— Moartea ar rezolva problema, spuse Logan. Să văd ce pot scoate la iveală despre el din înregistrările departamentului de poliție, dacă a mai fost cercetat pentru ceva. Poate că îi voi face o vizită amicală.

Simone bănuia că ideea lui Logan despre amiciție era mai rea decât cea a lui Norelli. În fine. Faptul că avea un polițist de partea ei era un lucru favorabil.

— Ce altceva? îl întrebă Gideon.

— Pentru moment, e tot ce avem. Păcat că nu au existat martori.

Logan dădu din cap, îi deschise portiera lui Cass și se așeză la volan.

În timp ce demara, un strigăt ca de copil îi atrase atenția lui Simone și, dintr-o dată, se concentră asupra copiilor care se jucau afară.

— Stai puțin...

Se îndreptă către ei.

— Hei, voi de-acolo!

— Care-i treaba? întrebă cel mai mare dintre băieți, privind către mașinile aliniate la colț.

— Cineva a dat o spargere noaptea trecută. A auzit vreunul dintre voi ceva?

— Cum ar fi un zgomot? întrebă un alt copil.

— Exact. Poate pe la miezul nopții sau mai târziu.

— Noi nu stăm treji până atunci, doamnă.

— Mama ne-ar omorî.

— Eu am auzit ceva, spuse cea mai mică fată, fețișoara ei schițând un rânjet. Și l-am văzut.

Simone simți cum îi bubuie inima:

— Pe cine ai văzut?

— Pe Moș Crăciun!

Ceilalți copii râseră, iar unul dintre ei spuse:

— Ea îl vede mereu pe Moșul.

Sigur că se întâmpla astfel, Crăciunul era peste două săptămâni.

Cu vocea stinsă, Simone spuse:

— Mulțumesc.

Gideon nu făcu nici un comentariu până când nu se urcă în mașină. Apoi întrebă:

— Ce te-a făcut să crezi că acei copii știu ceva?

— Copiii au un spirit de observaţie mai dezvoltat decât ar crede mulţi.

Mai ales cineva care nici nu ştie că are un copil, se gândi ea, încercând să nu se simtă vinovată pentru că nu voia să-i spună despre Drew.

— Şi au o imaginaţie bogată.

Amintindu-şi că el o auzise pe fetiţă spunând că l-a văzut pe Moşul, Simone zise:

— Ai fi surprins cât de atenţi pot fi, totuşi. Drew ştia mereu ce se petrece prin vecini — cu siguranţă era mai la curent decât mine.

— Drew... fiul tău.

— Exact.

Simone se mustră în gând că pomenise de fiul lor. Dacă Gideon ar fi început s-o întrebe despre el? Era atât de preocupată de această posibilitate, încât îi luă ceva vreme până observă că o luaseră pe Bulevardul Milwaukee.

— O iei pe drumul cel mai lung pentru a ajunge la mine.

— Nu mergem la tine.

— Dar ai spus că mă duci acasă.

— Am spus. Şi asta fac. La mine acasă. Trebuie să continuăm investigaţia, Simone. Faptul că ai găsit-o pe Nikki Albright a înrăutăţit serios situaţia.

Deşi ştia că Gideon are dreptate, acest lucru nu o făcea pe Simone să nu se simtă totuşi stânjenită la gândul că vor fi singuri. Dar, dacă i-ar fi spus, bărbatul i-ar fi simţit şovăiala. Iar ea nu voia ca Gideon să fie în avantaj, aşa că nu obiectă.

El continuă:

— Înainte de a pleca de la club i-am dat lui Gabe lista cu numele extrase din dosarele lui Cecchi, astfel că el deja le verifică.

— Dar membrele comitetului și oaspeții de la petrecere?

Liste pe care el le primise înainte de eveniment.

Simone se simțea straniu că o verifica pe femeia pe care o cunoștea de ani de zile, dar toată lumea are secrete.

— Și pe acelea, dar vor dura mai mult, spuse Gideon. Unul dintre lucrurile cu care se ocupă este să le coreleze. Vreau să știu dacă vreunul dintre clienții lui Cecchi a venit la petrecere.

Simone era impresionată de rigoarea lui Gideon:

— Și ce urmează?

— Nu există o *urmare* până când nu primim niște răspunsuri. Avem nevoie de niște informații pe firul cărora să mergem.

— Credeam că scopul pentru care m-ai răpit este să lucrăm la caz.

— Răpit? exclamă el, amuzat. Exagerezi puțin, nu crezi? După dimineața aceasta, ți-ar prinde bine un moment de relaxare. Cu siguranță și niște mâncare.

— Nu mi-e foame.

— Atunci poți să te uiți la mine cum mănânc, spuse Gideon, parcând mașina în fața unei clădiri vechi din Wicker Park. Aici este. Casă, dulce casă!

În timp ce-l urma în fostul depozit și pe scări către etajul superior, Simone se simțea din ce în ce mai neliniștită. Treaba aceasta cu apropierea dintre ei — știind

că Gideon avea un apartament confortabil, chiar dacă prea modern pentru gusturile ei — era periculoasă. Nu putea risca să se relaxeze prea mult în preajma lui.

Ea voia ajutorul lui Gideon pentru a găsi criminalul — sau criminalii. Ei încă nu știau dacă, de fapt, cele două crime aveau ceva în comun. Ceea ce nu voia era ca Gideon să se apropie prea mult sau să-și dea seama de anumite lucruri.

Captivă. Faptul că se simțea captivă o înspăimânta. Simone știa că există mai multe moduri în care poți fi captiv. Ce s-ar fi întâmplat dacă Gideon ar fi aflat că ei au un fiu conceput în noaptea pe care o petrecuseră împreună?

Nu ar mai putea scăpa de el.

Oare avea chef să schimbe celula închisorii pe un alt fel de temniță?

Bucătăria era locul preferat al lui Gideon. Gătitul îl relaxase întotdeauna, astfel că avusese grijă să-și ia o locuință echipată după ultima modă — blaturi de granit, spațiu de lucru și cuptor în mijloc, gresie pe podea, aparatură din oțel inoxidabil. Adăugă usturoi tocat, ciuperci și roșii proaspete în tigaia în care deja sfârâia uleiul de măsline.

— Poți rezista acestui miros? o întrebă el pe Simone, care stătea pe un scăunel în partea cealaltă a mesei.

Femeia încă nu se relaxase:

— Nici în visele mele cele mai ciudate nu mi-aș fi închipuit că gătești.

— Să sperăm că visele tale sunt mai sălbatice de-atât.

Ea își umflă nările când auzi aluzia, iar el zâmbi.

— Cum îți închipui că sunt? întrebă Gideon. Genul de om care le are pe toate de-a gata?

Verifică o altă oală în care fierbea apa și rupse cu mâna pastele pe care le adusese de la club și care erau suficient de fragede.

— Când am început să mă descurc de unul singur, una dintre primele mele slujbe a fost cea de bucătar.

— Cum ai ajuns de acolo, aici?

— O combinație de multă muncă și de noroc. Am mers la colegiu, dar o luam mereu de la capăt. Nu puteam să obțin diploma pentru că de fiecare dată trebuia să-mi schimb identitatea. Nu-mi puteam revendica creditele obținute sub un alt nume.

— Ce frustrant pentru tine! îl compătimi Simone, sincer. Cel puțin erai liber să circuli.

— Crezi tu? Liber?

Răsturnă pastele în strecurătoare:

— Nu puteam să-mi folosesc numele adevărat. Nu puteam sta într-un loc. Nu-mi puteam construi o viață.

— Se pare că ai una acum.

Cu privirea ațintită asupra ei, spuse:

— E un nou început. Și de data asta te asigur că nu mai plec nicăieri.

Simone își feri privirea, dar nu înainte ca bărbatul să vadă ceva tulburător în ochii ei. Teamă? De el? Poate că ea *ar trebui* să se teamă de el. Poate că *el* ar trebui să caute răzbunarea. Dar cu Simone atât de

aproape, răzbunarea era ultimul lucru la care se putea gândi.

Amestecă pastele cu ciupercile și roșiile pregătite, apoi le așează pe două farfurii puse pe masă între ei.

— Puțin parmezan? întrebă el. Și nu-mi spune că nu ți-e foame.

Ea mirosi:

— De fapt, cred că mor de foame.

Îi oferi castronul cu brânză rasă, apoi scoase pâinea cu usturoi din prăjitor și umplu coșul. Când el i-o întinse, ea scoase un sunet de mulțumire. Un geamăt. De parcă ar fi făcut dragoste. El era gata să se înfrupte.

O privi cum mănâncă. Simone nu era una dintre femeile care ciugulesc simandicos; ea mânca, exact cum își amintea el, cu poftă.

Gideon își amintea multe lucruri despre Simone. Despre ei doi, adolescenții care își sfidaseră familiile pentru a fi împreună. O poveste modernă gen Romeo și Julieta — așa spuneau prietenii. Păcat că s-a transformat într-o poveste de groază ca în tragedia shakespeariană.

— Cât de rău a fost? întrebă dintr-o dată Simone. Mutatul din loc în loc și luatul vieții mereu de la capăt.

— Amețitor uneori. Dar nu a fost totul atât de rău. Am locuit în New Mexico o vreme. A fost diferit.

— Santa Fe?

Gideon râse:

— Nici pe departe! Nu aveam bani pe vremea aceea. Încearcă Taos — mai calm, mai spre Vestul Sălbatic — plin de personaje stranii. Mi-am dus traiul practic gratis, la comun cu niște hipioți bătrâni pentru

o vreme. Le îngrijeam lamele până când mi-am găsit o slujbă de barman și mi-am putut permite o cameră la pensiune.

— Acolo ai învățat cum să conduci un club?

Dădu din cap:

— Asta s-a întâmplat mult mai târziu, când am aterizat în Vegas. Am fost asistent manager într-un cazino, apoi am fost promovat manager. Eram bun.

— A gestiona și a deține sunt două lucruri diferite. Deci ce te-a determinat să-ți deschizi propriul club?

— Un zar norocos. Eu jucam foarte rar — vreau să spun, lucrând în branșă, știam că șansele sunt minime. Era o aberație — jocul, dar și câștigul — și știam că nu se va mai întâmpla prea curând, astfel că am luat banii și am fugit. Șansa m-a adus aici, și iată-mă-s.

Șansa și dorința de a-și recăpăta viața. Gideon se lăsă pe spate și o studie pe Simone în timp ce vorbea:

— Se pare că ți-ai făcut o viață bună.

— Mi-aș putea pierde casa.

— Nu mă refer la lucruri. Mă refer la oameni. Prieteni. Familie.

— Îl am pe fiul meu.

— Și pe fratele tău.

Pe cât îl ura pe el, pe atât își iubea Michael sora. Gideon nu avea îndoieli în privința asta.

— Dar nu și pe tatăl meu.

— E încă în viață.

— Închis pentru o crimă pe care nu a comis-o.

Gideon deveni sobru:

— Nu am minţit în instanţă, Simone. L-am văzut când a tras şi mi-a omorât tatăl.

— Era noapte. Vremea era urâtă. Trebuie să fi văzut greşit.

— De ce? Pentru că aşa spune „papa"?

Simone trânti furculiţa:

— Papa nu m-a minţit niciodată.

— Nu ai de unde să ştii asta.

— Poate că a făcut lucruri ilegale, dar ştiu că nu l-a omorât pe tatăl tău.

— Eşti oarbă, Simone. Când vine vorba de familia ta, pur şi simplu refuzi să vezi adevărul.

— Chiar nu poţi concepe că e posibil să te fi înşelat?

— Nu.

— Ei bine, nici eu.

Femeia se ridică şi împinse scaunul:

— Trebuie să ajung acasă. Nu te deranja să te ridici. De data asta voi *chema* un taxi.

Gideon o privi cum îşi îmbrăca haina cu gesturi nervoase. Gulerul i se răsucise şi o deranja, dar nu renunţa.

— Cum ai putut face asta, Simone? După tot ceea ce simţeam unul pentru celălalt, cum ai putut să-mi întorci spatele şi să-ţi faci o viaţă cu un alt bărbat atât de repede? Cum ai putut să te culci cu el, să-i faci un copil, când ştiu că mă iubeai?

De data asta, Gideon era sigur că văzuse panica în ochii ei. Simone apucă geanta şi se îndreptă către uşă. Bărbatul întinse braţul pentru a o opri, dar ea se smuci.

— Nu mă atinge!

Gideon pur și simplu o privea fix. Pentru moment, Simone se opri, ca o căprioară orbită de farurile unei mașini. Apoi, cu fața îndurerată, lăsă să-i scape un scâncet, apoi ieși repede, trântind ușa în urma ei.

Dacă n-ar fi știut mai bine, ar fi putut jura că și ea simțea pentru el exact ceea ce simțea el pentru ea. Ar fi putut jura că nu și-ar mai fi dorit să se mărite în veci cu altul.

Atunci de ce făcuse asta?

Cumva, el nu reușise să facă toate legăturile.

Capitolul IX

În vreme ce chema un taxi pe Bulevardul Damen, Simone se abţinea să nu plângă. Fusese atât de aproape de a claca în faţa lui Gideon, încât se speriase. Spera ca el să creadă că era supărată din cauza controversei legate de crimă — ceea ce, de altfel, era adevărat.

Dar era şi mai supărată din cauza întrebărilor lui dure.

Adevărul era că încă îl mai iubea pe Gideon când se măritase cu David şi soţul ei acceptase asta. El spusese că ea va învăţa să îl iubească şi reuşise acest lucru, chiar dacă nu în felul în care îşi dorea.

Cum ar fi putut, de vreme ce Drew era o permanentă aducere-aminte a bărbatului care îi furase inima şi apoi i-o zdrobise?

Nu că i-ar putea spune vreodată lui Gideon aceste lucruri. Îl lăsa să creadă ce voia el. Trebuia să-şi pună fiul pe primul plan. Nu-i putea distruge lumea, amintirile lui legate de singurul tată pe care-l cunoscuse şi pe care îl adorase.

Ea înţelegea acel gen de iubire deoarece era ceea ce încă simţea pentru tatăl ei. Simone ştia că Papa nu fusese niciodată un cetăţean care respectă legea, că era implicat în tot soiul de fărădelegi, dar trebuia

să creadă că trăsese undeva linia — că nu comisese niciodată cu sânge rece o crimă.

Drew... trebuia să se concentreze asupra fiului ei!

El era un adolescent în creştere căruia îi era mereu foame. Aşa că, gândindu-se la nevoile lui, Simone îi ceru taximetristului s-o lase la piaţă, apoi traversă două străzi până acasă cu câteva pungi de cumpărături.

Ştiind că Drew va afla cât de curând despre cea de-a doua crimă şi despre implicarea ei, Simone îşi jură să-i spună ea mai întâi. Nu era deloc plăcut. Numai gândul de a-i da alte veşti proaste — şi încă acest gen de veşti proaste — o făcea să simtă un gol în stomac. Cumva, ea va găsi o modalitate de a-i povesti băiatului cele întâmplate.

Simone nu putea să-l facă să înţeleagă, atâta timp cât nici ea nu pricepea cum a ajuns în mijlocul unui asemenea coşmar.

Tocmai se apropia de casă, când îşi dădu seama că nu-şi găseşte cheile. Ce naiba făcuse cu ele? De regulă, le ţinea în buzunarul din dreapta, dar acum nu erau acolo şi avea prea multe pungi pentru a putea să le caute cu uşurinţă.

Se enervă, dar noroc că păstra o rezervă pentru uşa de la bucătărie într-o nişă de sub băncuţa de pe veranda din spate. Nu că ar fi fost nevoită s-o folosească până acum. Dar Drew fusese obligat s-o facă de mai multe ori.

Se afla la jumătatea gangului îngust când o mişcare scurtă, de undeva din spate, îi ridică părul de

pe ceafă. Deşi încetini pasul şi strânse din ochi, nu putea vedea nimic încă.

— Drew? strigă ea, inima bătându-i cu putere. Ce faci acolo?

Nici un răspuns.

Poate că i se păruse. Sau poate fusese pisica vecinului care traversase curtea ei. Pentru orice eventualitate... se opri ca să asculte orice sunet neobişnuit.

Nimic.

Răsuflând adânc, ea înaintă cu grijă în curtea din spate, cercetând fiecare colţişor.

Pustiu.

Imaginaţia începea să-i joace feste. Era prea încordată. Şi nu era de mirare, având în vedere prin ce trecuse în ultimele zile.

Odată ajunsă pe verandă, Simone puse pungile pe băncuţă. Chiar şi atunci când se aplecă pentru a pipăi după cheie, ea simţi că era cineva acolo, ascuns în întuneric... aşteptând... urmărind. Cu degetele tremurând, cu pielea de găină, ea se opri din ceea ce făcea şi se ridică.

— Cine-i acolo? strigă Simone, în momentul în care o siluetă întunecată se strecură din spatele unui copac de pe alee.

Înainte ca bărbatul să poată fugi, ea îi zări părul blond şi, sigură că era bodyguardul lui Michael, strigă:

— Ulf Nachtmann, ce cauţi în curtea mea?

Ulf se opri şi se întoarse către ea. Apropiindu-se, îşi ridică mâinile într-un gest smerit.

— Pur și simplu te vegheam pentru fratele tău. Domnul DeNali își face griji în legătură cu siguranța ta.

Bodyguardul era învăluit de umbre, masivitatea sa conturând o siluetă înfricoșătoare în ciuda gesturilor sale inofensive.

— Michael ți-a spus să mă sperii de moarte?

— Nu erai acasă, așa că am așteptat să te întorci pentru a mă asigura că ești bine. Încercam să fiu discret. Cum aș fi putut să știu că vei intra pe ușa din dos?

— Spune-i fratelui meu că nu am nevoie... lasă, îi voi spune eu.

Simțind în continuare spaima, Simone îi întoarse spatele gărzii de corp, scoase cheia ascunsă și descuie ușa de la bucătărie. Când privi în curte, Ulf dispăruse. Sau așa se părea. Din câte știa, bărbatul putea sta în spatele garajului sau să aștepte în gang. Era aceasta prima seară în care o urmărea? Dacă nu, îl văzuse oare, pe Gideon?

O, grozav!

Puse cheia la loc, luă sacoșele, le așeză în bucătărie, apoi formă numărul fratelui ei.

Michael răspunse din prima:

— DeNali.

Fără să-l salute măcar, Simone zise:

— Spune-i dulăului tău de pază să mă lase în pace, Michael! Acum.

— Ei, bună seara și ție!

— Nu evita subiectul.

— Va trebui să fii mai exactă.

— Ulf m-a speriat de moarte. La propriu. Nu vreau un bodyguard, Michael, așa că te rog nu-l mai trimiți pe-aici!

— Nu l-am trimis. Dacă Ulf face pe detectivul...

— Atunci concediază-l!

Spunând acestea, Simone închise telefonul pentru ca Michael să înțeleagă că vorbea serios. Inspiră adânc de câteva ori pentru a-și potoli furia, goli pungile și puse alimentele la locul lor.

Din fericire, avea timp să se schimbe, să facă un duș și să pregătească niște hamburgeri înainte ca Drew să intre pe ușă. Nu-i era foame, dar va încerca să mănânce cu fiul ei așa cum se întâmpla de obicei.

— Hei, mamă! o strigă tânărul și ea dădu imediat uitării toate necazurile de peste zi când el o sărută pe obraz.

— Ai avut o zi bună? își întrebă Simone fiul înainte de a-i vedea vânătaia de pe obraz. Iubitule, ce-ai pățit?

— A, nimic. M-am lovit de ceva.

— Cum ar fi un pumn?

— Nu e nimic.

Nimic... se abținu să insiste, sperând ca băiatul să-i spună de bunăvoie ce se întâmplase.

— Trebuie să-ți pui gheață.

— Mi-am pus deja. Nu mai sunt un copil, știi.

El avea tot 16 ani, dar Simone nu-l făcea să se simtă astfel. Creștea repede. Înainte îi spunea totul, inclusiv despre bătăi. Fie se simțea prea mare... fie se bătea pentru ea.

— Și tu ce ai făcut azi? întrebă Drew. Ești bine?

Cel puțin îi trecuse supărarea din seara precedentă și începuse să-și arate îngrijorarea.

— Ziua a început grozav, îi spuse Simone. Strângerea de fonduri a adus mai mulți bani decât ne așteptam...

Cu o expresie de îngrijorare, Drew întrebă:

— Dar restul zilei?

— Iubitule, nu știu cum să-ți spun asta decât direct. Am găsit-o pe Nikki Albright. Moartă.

— Moartă? Ucisă?

Simone dădu din cap.

— Și tu ai găsit-o... ca și pe domnul Cecchi? Nu te suspectează pe tine că ai omorât-o, nu-i așa?

— Mă... mă tem că da. Noi suntem niște DeNali, Drew. Chiar dacă nu ne folosim de numele nostru, poliția știi că nu face diferența.

Din fericire, ea îi explicase ce înseamnă să fii un DeNali cu un an în urmă, când băiatul avusese o altercație cu un polițist în urma unei bătăi la școală. Polițistul aflase despre legătura lui cu Michael și făcuse presupuneri nefondate.

Drew știa că bunicul lui avusese niște afaceri ilegale și că fusese arestat pentru uciderea lui Frank Ruscetti. Simone îi spusese asta pentru a înțelege că, dacă va intra în vreun necaz, oamenii ar putea presupune că vina a fost a sa, indiferent dacă ar fi fost așa sau nu.

— Unchiul Mike știe?

— Nu sunt sigură.

Nu ar fi mirat-o dacă fratele ei ar fi avut câțiva polițiști la mână care să-i furnizeze informații.

— El te va ajuta, mamă, știi că așa va fi. Tot ce trebuie să faci este să-i spui.

Tonul lui Simone era scăzut când îi spuse:

— Nu e treaba unchiului tău să mă scoată din necazuri. Ei bine, poate ar reuși să-mi găsească un avocat criminalist dacă aș avea nevoie de unul.

— La ce bun să ai putere dacă nu o folosești?

Întrebarea băiatului îi tăie răsuflarea. Expresia lui Drew era una de furie și derută. El voia s-o protejeze și se pare că nu-i păsa prin ce mijloace.

— Drew, mă sperii când vorbești așa. Tatăl tău și cu mine te-am învățat altfel. Te-am învățat să încerci să faci lucrurile așa cum se cuvine.

— Dacă polițiștii te-ar aresta, nu ar fi drept, nu-i așa?

— Nu, nu ar fi, pentru că nu am omorât pe nimeni.

— Nici bunicul — așa mi-ai spus — și uite unde a ajuns.

— Nu am să ajung în spatele gratiilor, îl asigură Simone, deși știa că acest lucru este posibil. Și nu vreau ca tu să-ți faci griji pentru ceva ce nu se va întâmpla.

Drew păru să dea crezare cuvintelor ei pline de bravadă, dar ea aproape că-l simțea cum întoarce povestea pe toate fețele.

Dacă era atât de disperat încât să apeleze la Michael pentru ajutor, atunci toate eforturile ei de a-i oferi o viață bună și sigură ar fi fost în zadar.

Gideon era într-o dispoziție proastă când se întoarse la club câteva ore mai târziu. Încă se întreba de ce forțase serviciile echipei Undercover pentru a o ajuta pe Simone. Deși nu merita să fie condamnată pen-

tru ceva ce nu făcuse, cu siguranţă că ea nu părea să aprecieze ajutorul lui. Pe de altă parte, la ce se aşteptase de la ea — să fie atât de recunoscătoare, încât pur şi simplu să accepte că el spusese în tot acest timp adevărul în privinţa tatălui ei?

Încercând să se menţină la fel de detaşat cum fusese când lucrase la cazurile anterioare, observă că îi este imposibil. Pur şi simplu trebuia să încerce cu mai multă hotărâre.

Luându-şi acest angajament, intră în biroul de pază în care Gabe stătea în faţa computerului, la fel cum îl lăsase cu câteva ore în urmă când primise apelul lui Cass.

— Cum merge?

Gabe se roti cu scaunul:

— Am câteva indicii interesante. Şi mai interesante încă sunt pistele pe care m-au purtat.

— Cum ar fi...

— Şerveţelul pe care mi l-ai dat... numărul de telefon aparţine unei femei pe nume Josie Ralston. Locuieşte într-un apartament de pe Hampden Court. Se întâmplă să-l cunosc pe paznicul de-acolo.

— Şi?

— El spune că domnişoara Ralston s-a mutat acolo de doar câteva luni. Şi nu ea plăteşte chiria.

— Cecchi?

Gabe dădu din cap.

— Amanta pe care nega că o are.

— Bingo!

— Bine lucrat! Voi avea nevoie de adresă. Altceva?

— Asta e și mai interesant. Anthony Viglio, un presupus nou caz, i-a dat lui Cecchi un avans uriaș, deci imediat mi-a sărit în ochi.

— Și?

— Omul e mort.

Gideon tresări:

— Altă crimă?

— Accident de mașină. A fost înmormântat cu șase luni în urmă. Un om mort l-a angajat pe Al Cecchi să-l reprezinte.

Gabe îi înmână lui Gideon o copie a necrologului cu poza unui bărbat micuț și brunet.

— Un mort să angajeze un avocat? Pe asta n-o mai auzisem. Cât de mare era avansul?

— O jumătate de milion.

Gideon fluieră:

— Mortul nostru trebuie să fi făcut ceva foarte rău, nu? S-a ridicat din mormânt și... ce crimă se presupune că nu comisese încât avea nevoie de serviciile lui Cecchi?

— Ce altceva? Crimă.

Deși nu puteau găsi legătura cu cazul, Gideon avea sentimentul că aceasta exista. Poate că deîndată ce o va informa pe Simone despre acest presupus client, ea își va putea aminti de ce i se păruse cunoscut numele.

Gideon era pe punctul s-o sune pe Simone pentru a o întreba, dar se hotărî să meargă la ușa ei. Mai întâi îi va lăsa un timp să se liniștească. Avea de dat niște telefoane și de completat cecuri către furnizori, deci pentru câteva ore urma să se ocupe de club.

Tot timpul cât lucră, îl distrase gândul la Simone.

Își dorea să fi trecut peste ce fusese între ei. Sperase ca întâlnirea să-l ajute să și-o scoată din minte. Nu avuse însă norocul ăsta. Se dovedise la fel de feroce ca mamă, cum fusese ca fiică. Familia era totul pentru ea, ceva ce lui îi lipsea și își dorea. El își suna din când în când mama sau sora, dar nu le mai văzuse de câțiva ani. Nu credea că va reuși să umple vreodată golul din viața lui... până când Simone intrase din nou în ea.

Gândul la ce ar fi putut să simtă Simone pentru el în adâncul sufletului îl făcea să-și piardă orice brumă de concentrare. Putea să jure că încă ținea la el, dar ce însemna acest lucru mai exact? Ea îi întorsese spatele o dată. Când toate acestea vor lua sfârșit, va reuși să-l excludă din viața ei la fel de ușor ca și data trecută? Poate că era nesăbuit, dar o dorea mai mult ca niciodată, chiar dacă ea își credea în continuare tatăl.

Loialitatea celor din clanul DeNali — nu exista nimic mai puternic. O învinsese o dată, atunci când îi câștigase inima... și apoi a fost nevoit s-o piardă când a depus mărturie împotriva lui Richard DeNali.

Nemaiputând să se concentreze asupra treburilor sale, Gideon părăsi clubul și conduse spre Parcul Lincoln Vest. Să găsești un loc de parcare cu plată disponibil pe strada Clark era ca și cum ai fi câștigat la loterie. Mergând pe jos, trecu pe lângă vitrinele magazinelor în care străluceau podoabele de Crăciun și pe lângă stâlpi de iluminat de care erau atârnate ghirlande de pin.

Trecând colțul către strada lui Simone, Gideon admiră casele vechi. Și acestea erau împodobite pentru sărbători. La jumătatea străzii, ajunse la Simone și urcă treptele. Observă că pomul din fereastră avea beculețe, dar nu și decorațiuni. Zărind-o prin fereastra camerei de zi, el ciocăni la ușă în loc să sune la sonerie.

Simone tresări și, când privi pe fereastră, se încruntă.

La fel de încruntată era și când deschise ușa numai pe jumătate și rămase acolo.

— Gideon, ce cauți aici?

— Am niște informații interesante.

Simone rămase pe loc, ca și cum s-ar fi gândit dacă să-l poftească înăuntru sau nu. Se pare că femeia nu se liniștise în urma certurilor de mai devreme. Ea părea mai degrabă deranjată decât supărată, dar imediat, în locul vreunei expresii, adoptă o mască neutră ce începea să-i devină extrem de familiară și lui.

Se dădu înapoi din cadrul ușii:

— Intră!

Gideon păși înăuntru. Camera avea un aer primitor, cu focul și luminile pomului de Crăciun ce imediat îl făcură să se simtă ca acasă. Păcat că nu putea spune același lucru despre Simone. Din partea ei simțea cu siguranță doar răceală.

— Așadar, despre ce este vorba? întrebă femeia.

— Nu ai de gând să-mi iei haina?

Și-o scoase și i-o dădu.

— Dacă trebuie.

O agăță în cuierul din lemn de lângă ușă.

— Mă inviți să iau loc?

Gura i se strânse:

— Unde vrei.

— Un pahar de coniac?

— Gideon!

Ochii ei verzi, sclipitori, îl priveau intens. Și dorința crescu în el. Își dori s-o aibă chiar acolo, în fața șemineului.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Simone respiră adânc și se dădu înapoi:

— Dacă ai ceva important să-mi spui, să auzim!

Gideon se sprijini de spătarul canapelei așezate cu fața către șemineu:

— Anthony Viglio e mort.

— Ce?

Pielea fină dintre sprâncenele ei se încreți:

— Viglio... unul dintre clienții lui Al. Cum? Când?

Îi înmână foaia cu fotografia:

— Accident de mașină petrecut cu câteva luni înainte de a-l angaja pe Cecchi.

Ea privi fix poza:

— Eu... nu înțeleg.

— Nici eu. Se pare că un om mort a angajat firma să-l reprezinte. Ți s-a părut că recunoști numele. Altceva legat de asta?

Dădu din cap:

— Cunosc numele, dar nu știu de ce. Îmi pare rău.

— Mai gândește-te.

— Asta este, atunci?

— Te grăbești să mă expediezi?

— Nu, sigur că nu. Sunt doar obosită. Mai era și altceva?

Mai era. Cu ea. Cu siguranţă. El simţea. Dar ce?

— Numărul de telefon de pe şervetelul pe care l-am găsit în biroul lui Cecchi îi aparţine unei femei pe nume Josie Ralston. Locuieşte la două străzi de aici, pe Hampden Court, spuse Gideon, distras de paşii pe care îi auzea venind de sus.

Apoi înţelese că trebuia să fie fiul ei, Drew.

— Ghici cine era titularul contractului de închiriere al apartamentului ei?

— Vrei să spui că era Al? Adică Teresa nu delira?

— Se pare că nu. M-am gândit că putem merge acolo, să-i facem o vizită domnişoarei Ralston.

Înainte ca Simone să poată răspunde, se auziră paşi coborând repede treptele. Gideon urmări privirea lui Simone şi îl fixă pe tânărul care se repezea către uşa de la intrare.

— Am întârziat, mamă. Tre' să plec. Mă aşteaptă Charlie.

— Să fii acasă până la ora unsprezece.

Drew se opri şi îl privi fix pe Gideon pentru o clipă; încruntarea lui semăna mult cu cea a mamei sale, dar privitul cu ochii mijiţi, nu. Ochii lui Simone erau verzi; cei ai băiatului erau albaştri, un albastru aproape electric. Îşi îndepărtă o şuviţă din părul brunet de pe faţa frumos conturată.

Apoi Drew plecă.

Şi, cu mintea zburându-i aiurea, Gideon rămase uitându-se în urma lui.

— Unde eram? întrebă Simone, care aproape rămăsese fără răsuflare.

Îi era frică?

Când se întoarse către ea, Simone încerca să aibă o atitudine neutră, dar nu reuşi.

Gideon se simţea ca şi cum ar fi primit un pumn în stomac. Privindu-l pe Drew era ca şi cum s-ar fi uitat în oglindă în urmă cu douăzeci de ani.

De ce nu-i spusese?

Simone rămase înţepenită şi părea că respiră cu dificultate. De ce n-ar fi fost aşa după ceea ce făcuse? Totul devenea foarte clar pentru Gideon — de ce se măritase cu un alt bărbat atât de repede. Acum ştia motivul... *Drew*.

— De ce nu mi-ai spus niciodată că eşti însărcinată cu copilul *meu*? spuse el aproape strigând.

Simone ridică din umeri şi se îndepărtă spunând:

— Drew e fiul lui David.

Gideon o prinse de umăr şi o întoarse spre el:

— Minţi!

— David şi Drew au fost cât se poate de apropiaţi!

— Doar pentru că l-ai făcut să creadă că e copilul lui.

Simone îşi făcu gura pungă şi el putea vedea cum înghite în sec. Părea că vrea să-l mintă din nou, dar nu putea face asta.

În cele din urmă, spuse:

— David ştia.

— E minunat. Ştia toată lumea în afară de mine?

— Aveam de gând să-ţi spun... am încercat să-ţi spun în acea ultimă seară...

— Şi de ce nu ai făcut-o?

— Eram speriată. Tocmai aflasem eu însămi şi nu ştiam ce să fac. Şi apoi... cum aş mai fi putut să-ţi spun după tot ce se întâmplase?

— Nu ştiu. Simplu: „Joey, îmi pare rău pentru tatăl tău, ştiu că e un moment nepotrivit, dar sunt însărcinată".

— M-ai trădat!

— O, aşa e! Credeai că am minţit când am spus că tatăl tău l-a ucis pe-al meu. Aşa că m-ai minţit şi tu pe mine, ţinându-mă departe de fiul meu. Răzbunare, Simone? întrebă Gideon, apropiindu-se.

Căldura furiei ei aproape că îl frigea, dar şi el era supărat:

— Despre asta e vorba? Eu ţi-am luat tatăl de lângă tine, aşa că şi tu mi-ai luat fiul?

Toate căpătau sens acum, acele sentimente pe care putea jura că ea le are pentru el — atracţia şi respingerea ce o făceau să-l dorească şi totuşi să-l respingă. Ar fi putut fi în stare să-l pedepsească, însă nu reuşise să uite ce fusese între ei. Acum şaptesprezece ani, deşi ea îl iubea, refuzase să-l mai vadă şi cu atât mai puţin să-i spună că era însărcinată cu copilul lui. Poate că ea încă îl mai iubea. El pur şi simplu nu înţelegea cum putuse ea să facă toate aceste lucruri.

Sau fusese...

— Michael, murmură Gideon, dându-şi seama dintr-o dată. A fost ideea lui să te fereşti de mine?

— Michael nu încerca decât să mă protejeze, spuse Simone.

Îşi încrucişă mâinile pe mijloc ca şi cum ar încerca să se apere.

— El a avut grijă să nu pățesc ceva. I-a ținut departe pe reporteri...

— Și pe mine.

Lucru evident.

— Te-ai gândit vreodată să-mi spui?

— La ce-ar fi folosit? Tu dispărusei. Chiar dacă m-aș fi hotărât să-ți spun, cum te-aș fi putut găsi?

Cu o voce calmă, el spuse:

— Așadar, până la urmă, Michael a câștigat. Te-a ținut departe de mine, după cum a vrut de la început.

— Nu a fost așa.

Simone fusese întotdeauna oarbă la nedreptățile tatălui și fratelui ei. Și la manipulările lor.

— De aceea a finanțat Michael firma Cecchi și Burke? Al Cecchi voia să pornească de unul singur, iar fratele tău a întrezărit oportunitatea de a te despărți de mine pentru totdeauna. S-a folosit de firma de avocatură pentru a-ți cumpăra ție un soț?

Palma ei apăru de nicăieri. Îl lovi într-o clipă. Furia o făcuse mai puternică decât își imagina el. Lovitura îi aruncă brusc capul într-o parte și îl făcu să se dea un pas în spate.

Se priviră intens; ochii lor spuneau multe.

Dar Gideon voia și mai mult.

Voia răspunsuri.

Așteptând să-și revină pentru a vorbi calm, bărbatul întrebă:

— Ei bine?

Pentru o clipă, Gideon crezu că Simone îl va scuipa în față și-i va cere să plece. Urmări cum o serie de

sentimente îi umbreau chipul. Apoi ochii i se umeziră de lacrimi:

— David a fost întotdeauna interesat de mine, spuse ea, dar nu am ieșit niciodată cu el pentru că te aveam pe tine. După ce Papa a fost arestat, el a fost acolo. Și da, Michael m-a încurajat să ne întâlnim. Și când David m-a cerut de soție, Michael m-a sfătuit să mă mărit cu el, fiindcă știa că vreau să păstrez copilul și fiindcă eram prea tânără pentru a fi o mamă singură. Nu voiam ca fiul meu să crească precum un DeNali. Așa că am fost de-acord să mă mărit cu David dacă el lăsa deoparte afacerile familiei, ceea ce a fost bucuros să facă.

David trebuie să o fi iubit pe Simone cu adevărat ca să fie dispus s-o ia de la zero.

— Deci Drew crede că David a fost tatăl lui?

— David *a fost* tatăl lui în toate sensurile în care contează.

— Dar eu? Eu nu contez în nici un fel?

Simone scutură din cap către el, părând mai speriată ca niciodată. Chiar dacă încerca să pară dur în fața ei, Gideon simțea o apăsare în piept și o durere de stomac.

— Nu-i poți spune, zise Simone încet.

Era mai mult o rugăminte decât o cerere.

— Drew l-a adorat pe David. A fost distrus atunci când a murit. Ar însemna să-i iei singurul tată pe care l-a avut vreodată. L-ai dărâma.

— Nu ai de unde să știi asta.

— Nu poți ști nici că nu va fi așa.

— Drew are nevoie de un tată. Cum a avut nevoie de tatăl care i-a fost refuzat.

— Dacă îi spui... ești dispus să riști să distrugi viața unui tânăr?

— Vrei să zici la fel cum a fost distrusă viața mea?

— Ți-ai făcut-o singur.

Și uite-așa se întorseseră în același punct.

— Am spus doar adevărul, Simone. Că te-am iubit și am spus adevărul au fost singurele mele păcate.

Ochii ei erau umezi și strânse din buze, fără îndoială pentru a încerca să nu plângă. Lui Gideon nu-i venea să creadă că ea voia să-l excludă din viața fiului său, chiar și acum, după ce aflase. David era mort; nimic nu-l mai putea aduce înapoi.

Dar dacă ea avea dreptate?

Gândul de a distruge o altă viață tânără... Drew era chiar mai tânăr decât era el... Gideon nu-și putea asuma responsabilitatea.

Dădu ferm din cap:

— Dacă va afla, nu va afla de la mine.

El era, până la urmă, obișnuit cu singurătatea. Orice iluzie își făcuse cu privire la el și la Simone se destrăma.

În loc de aceasta, Gideon avea un alt motiv să jelească.

Capitolul X

În vreme ce se îndreptau în liniște către apartamentul lui Josie Ralston din Hampden Court, Simone reuși să se stăpânească.

Nu-i stătea în fire s-o ia razna. Se ascunsese de trecut atâta vreme, încât își impusese să creadă că acesta nu mai avea nici o influență asupra ei. Știa însă că Gideon putea foarte ușor s-o facă să-și retrăiască trecutul plin de suferință, să se îndoiască de decizia de a-i permite să o ajute.

Și ce putea să-i facă lui Drew...

Pulsul lui Simone se acceleră când Gideon o luă de mijloc în timp ce dădeau colțul către Hampden. Apoi, bărbatul își retrase mâna, iar Simone simți un gol în stomac.

Așa avea să fie mereu? se întrebă ea, zărind blocul. Multe dintre apartamente fuseseră cumpărate pentru a fi închiriate și aduceau un profit mai bun decât un cont în bancă și erau mai sigure decât tranzacțiile de la Bursă.

În vreme ce se apropiau de clădire, Simone rupse tăcerea:

— Și crezi că ne va lăsa, pur și simplu, să urcăm?

— Nu contez pe asta, dar nu-ți face griji — am făcut alte aranjamente.

— Cum ar fi?

— Paznicul este un polițist care s-a pensionat, prieten cu Gabe. El ne va lăsa să intrăm în foaier. Puteam să mergem direct la ușa femeii și să ciocănim.

Ceea ce i-ar putea aduce necazuri paznicului dacă Josie va face plângere la consiliul de administrație al blocului, își spuse îngrijorată Simone, înainte de a-și aduce aminte de necazurile ei dacă nu vor obține niște răspunsuri.

— Tot nu e sigur că ne va lăsa să intrăm.

— Hei, eu mi-am făcut partea. Restul depinde de tine. Amândoi suntem străini, dar fără îndoială că va răspunde mai bine în fața unei femei decât a unui bărbat, spuse Gideon. În plus, sunt sigur că poți fi foarte persuasivă dacă îți dai silința.

Acum era clar că o ia în tărbacă. Se gândea el, oare, la faptul că Simone îl convinsese să nu-i spună lui Drew cine este? Pentru o clipă, pe femeie o cuprinse un sentiment de vină. Chiar dacă inițial dorise să-i spună despre sarcină, în cele din urmă, îi ascunsese acest lucru — îl ascunsese pe fiul lui de el.

Poate că ea cedase prea ușor influențelor lui Michael în această privință. Dar, dacă i-ar fi spus adevărul, ce s-ar fi întâmplat? Ea nu ar fi fost de acord niciodată să se mărite cu cel care îi băgase tatăl la închisoare pentru ceva ce nu făcuse. Își imagina că nici el nu ar fi vrut să se însoare cu *ea*. Prins între familii rivale, copilul lor ar fi fost cel care ar fi avut de suferit.

Făcuse singurul lucru acceptabil, se consolă Simone, în vreme ce portarul îi invită înăuntru și se opriră în fața biroului acestuia. În timp ce Gideon vorbea cu

paznicul, ea se gândea cum ar putea s-o determine pe femeie să le deschidă ușa. Avea nevoie de un argument convingător.

Chiar înainte de a intra în lift, îi veni o idee. Gideon apăsă butonul pentru etajul superior și, în vreme ce păşiră afară, Simone observă că erau doar două uși — câte una de fiecare parte a holului — și înțelese că Al îi oferise amantei lui un apartament luxos cu terasă.

Adoptând un zâmbet forțat, Simone văzu că ușa avea sonerie și interfon. Se așeză în fața vizorului și sună.

Peste un moment, o voce răgușită întrebă:

— Cine e?

— Sunt de la Biroul de avocatură Cecchi și Burke, domnișoară Ralston, și trebuie să vorbim despre contractul de închiriere.

Ușa se deschise imediat:

— Dacă ai venit să-mi spui că trebuie să plec...

Josie făcu ochii mari când văzu că în ușă se află două persoane:

— Hei, ce-i asta?

Surprinsă de înfățișarea familiară a tinerei cu păr brunet și șuvițe purpurii și la fel de cunoscutul abdomen la vedere cu jeanși cu talie joasă și top cu pietre sclipitoare, Simone făcu, de asemenea, ochii mari. O văzuse pe femeie la Clubul Undercover... cu fratele ei. Ea era alibiul lui Michael.

— Cred că ar fi mai bine să ne lași să intrăm, domnișoară Ralston, spuse Gideon.

Simone clipi şi îşi desprinse privirea de la inelul din buric ce ar fi putut jura că are un rubin veritabil. Pe care i-l cumpărase Al? Josie strânse din dinţi, iar Simone crezu că fata va refuza să vorbească cu ei.

Dar amanta lui Al se dădu din uşă şi spuse:

— În regulă, intraţi, dar spuneţi repede. Mă grăbesc. Am un... o programare pe care trebuie s-o respect.

La ora asta? Voia să spună o întâlnire? se întrebă Simone. Când Al nici măcar nu era înmormântat! Apoi înţelese că Michael ar putea fi „programarea" ei.

Lui Simone nu-i plăcea legătura dintre amanta lui Al şi fratele ei.

Şi nici faptul că Al cheltuise atâţia bani — partea lui David din afacere — cu această femeie.

Apartamentul somptuos părea decorat de un designer. Nu că mobila purpurie garnisită cu roz aprins ar fi fost pe gustul ei, dar recunoscu aranjamentul ferestrelor cât peretele din revista *Metropolitan House*. Pe lângă mobila de designer se aflau câteva sculpturi — nici acestea nu erau pe gustul ei — care probabil costaseră o avere.

Toate acestea ar fi putut acoperi taxele de studii ale lui Drew până la terminarea facultăţii.

Astfel că Simone nu se putu abţine să nu o dispreţuiască pe femeia care stătea în faţa ei, cu braţele încrucişate peste abdomenul gol, spunând:

— Ştiţi, e foarte deranjant să apăreţi aici aşa.

— Ar fi trebuit să aştept să vorbesc cu tine la priveghi? întrebă Simone.

— Priveghi?

— Al lui Al. Mâine-seară. Ai de gând să fii acolo, nu-i așa?

Josie se strâmbă și ridică din umeri:

— Mm, mă rog. Babornița cu care era căsătorit ar aprecia *foarte mult* prezența mea la petrecere.

Simone ar fi vrut s-o plesnească, însă zâmbi doar.

— Deci, iată-ne, spuse Gideon.

Josie îl privi încruntată:

— Îmi pari cunoscut.

— Clubul Undercover — sunt proprietarul lui.

O licărire pe care Simone nu reuși s-o identifice trecu prin ochii femeii înainte ca ea să se abțină de la un răspuns și să treacă pe lângă el. Se așeză pe un fotoliu și arătă către canapeaua purpurie:

— Păi, stați jos.

Așezându-se pe cât de confortabil putea având în vedere circumstanțele, Simone se prezentă și adăugă:

— Defunctul meu soț și cu Al erau parteneri. Deci acum sunt una dintre proprietarele firmei și, prin urmare, dețin controlul asupra contractului de închiriere a acestui loc și a tot ce se află înăuntru.

Simone nu era sigură că are dreptate — dacă Al i-a dat mobila amantei, ar putea fi foarte bine a ei din punct de vedere legal, chiar dacă el furase banii din partea lui David de afacere pentru a plăti extravaganțele femeii —, dar voia s-o pună pe Josie în dezavantaj.

— Și de ce-ați venit aici? Ca să mă evacuați? Îmi cunosc drepturile. Trebuie să-mi dai un preaviz. Așa mi-a spus Albert.

— Albert?

Flutură din mână:

— Insista ca femeile lui să-i spună pe numele întreg.

Femeile lui... câte fuseseră? se întrebă Simone.

— Ne aflăm aici pentru niște informații, spuse calm Gideon. Cooperezi cu noi și nu vei avea probleme.

— Cum să cooperez?

— Căutăm un criminal.

— Hei, uite ce e, n-am avut nici o legătură cu ceea ce i s-a întâmplat lui Albert.

— Dar te aflai la club în noaptea aceea. De ce?

În timp ce Gideon o interoga pe Josie, Simone putea să-și dea seama că femeia își calcula toate opțiunile. Ea nu răspundea și, fără îndoială, încerca să găsească o cale de a nu le spune nimic.

— Vrei să ne ajuți să-l găsim pe ucigașul lui Al, o repezi Simone. Vrei?

— Mda, mda, sigur. Dar ce te face să crezi că eu știu ceva?

— Erai amanta lui. Bărbații obișnuiesc să vorbească în pat.

— Dacă tu crezi că asta e tot ce făceam... spuse Josie dându-și ochii peste cap.

Gideon preluă:

— Dar vorbeați *totuși*, nu-i așa?

— Mda, uneori.

— Despre?

— Chestii. Nu știu.

— Probleme cu vreun client? Cu vreun prieten?

— Vrei să spui cum ar fi un suspect?

— Exact, cum ar fi un suspect.

Josie făcea pe nătânga, iar Simone se întreba de ce oare. O femeie nătângă nu trăia astfel. Ce ştia Josie şi nu voia să spună? Poate că se impunea o altă tactică.

— Al te întreţinea bine, spuse Simone.

— Mda, până când a rămas fără biştari.

Gideon atacă problema:

— Vasăzică, moartea lui te-a lăsat liberă să cauţi pe cineva cu bani.

— Hei, stai puţin! Nu încerca să-mi pui ceva în cârcă!

— Prin urmare, a rămas fără bani... când? o întrebă Simone.

— A devenit din ce în ce mai strâmtorat de luna trecută, cam aşa. Spunea că va răsări soarele şi pe strada lui, doar că nu a fost aşa, spuse Josie cu un ton dispreţuitor.

— Ce fel de soare? întrebă Simone

— De unde să ştiu eu?

— Am stabilit deja că vorbeaţi... printre alte lucruri pe care le făceaţi.

— Albert avea o anumită afacere pe care încerca să o deruleze, dar ce mai conta, pentru că oricum el ar fi irosit profiturile pe jocuri de noroc, nu?

— Îi plăceau jocurile de noroc, atunci? spuse Gideon.

— Îmi zicea că nu e o problemă, că încerca să recupereze nişte bani pe care trebuia să-i returneze, dar nu mi-a spus cui îi era dator. Dacă mă întrebaţi pe mine, jocurile de noroc erau drogul lui Albert, şi asta de multă vreme. El ştia foarte bine să se ascundă la început.

Simone schimbă priviri cu Gideon și înțelese că amândoi se gândeau la același lucru. Pierderi la jocuri de noroc... motivul tuturor acelor retrageri... motivul pentru care ea era falită.

Apoi încercă din nou să scoată ceva de la Josie despre cineva care i-ar fi purtat pică lui Al, dar răspunsul fetei nu aduse nimic nou, doar elemente deja cunoscute:

— Hei, era avocat. Putea fi oricine.

Gideon îi dădu cartea lui de vizită:

— Dacă îți aduci aminte de ceva mai concret — amenințări, avertismente, telefoane ciudate —, spune-mi imediat.

Josie adoptă o postură provocatoare:

— Ce-ar fi dacă te-aș suna doar așa, de amorul artei?

Gideon ridică din sprâncene, ceea ce Simone interpretă a fi un interes necuvenit.

— Ținem legătura în privința apartamentului, îi spuse Simone lui Josie. Îți sugerez să nu te faci că dispari cu ceva din inventar.

Ostilitatea înlocui atitudinea provocatoare:

— Nu-ți face griji. Nu plec nicăieri.

Simone abia aștepta să iasă de-acolo. Iar când ajunseră în stradă, iuți pasul, deși începuse să ningă din nou și pavajul era alunecos. Gideon ținea, însă, pasul cu ea cu ușurință.

— Te grăbești undeva? întrebă bărbatul.

— Încerc să fug de adevărul că o străină are bunurile lui David și probabil eu nu am ce-i face.

Sau nu voia să-i facă nimic. Josie Ralston nu furase banii cu care ar fi trebuit să se întreţină ea şi fiul ei; Al făcuse acest lucru.

— Aşadar, ce crezi că a vrut să spună Josie despre răsăritul soarelui pe strada lui Cecchi? întrebă Gideon.

— Nu ştiu. Un client important cu un avans mare, bănuiesc.

O zvâcnire în ceafă o făcu să se întoarcă şi să privească peste umăr, prin ninsoarea înteţită, cum o siluetă masivă se apropia de o intrare. Doar cineva care se întorcea acasă, îşi spuse ea, debarasându-se de sentimentul ciudat.

— Presupun că banii despre care Josie spunea că încerca să-i returneze Cecchi erau ceea ce el furase din companie, spuse Gideon. Dar un onorariu mare nu ar fi umplut cuferele — ar fi însemnat doar venituri suplimentare pentru firmă. Deci trebuie să se fi referit la altceva, un „soare" în afara unui client nou sau altceva ce-i putea aduce firmei.

— Poate că juca la loterie şi spera să-i iasă numerele, spuse Simone, sarcastică.

— Da, sigur. Un lucru foarte probabil.

— Mai degrabă un joc de pocher important.

— Cred că nici la asta nu se referea. Soarele... murmură Gideon. Se poate să se fi referit la barca lui, *Briza Siciliană*?

— Ce? Crezi că avea de gând s-o vândă?

Prin multele sale vicii — incluzând amanta şi iahtul — Al reuşise să-i falimenteze. Dacă nu ar fi fost deja mort, ar fi încercat ea să-l omoare.

O apucaseră pe strada Clark când Simone realiză că era posibil ca Drew să se fi întors. Nu voia ca Gideon s-o însoțească până acasă.

— Unde ai parcat?

— Drept înainte, într-o parcare cu plată.

— Atunci nu te superi dacă punem punct aici pentru seara asta. Trebuie să fac niște cumpărături, minți ea, arătând către locul din capătul străzii în care s-ar fi zărit piața dacă ninsoarea nu ar fi fost atât de puternică.

— Pricep aluzia. Nu vrei să mai fiu acolo când se întoarce puștiul.

Ea nu negă și se simți ușurată că Gideon nu insistă asupra subiectului. Din nou, senzația ciudată — ca și cum ar fi fost urmărită. Când privi în urmă, de data aceasta, zări un grup de oameni care se agitau ca și cum intrau și ieșeau dintr-un magazin și ajunseseră într-un ambuteiaj.

În timp ce se apropiau de mașina lui Gideon și se opriră, își aminti ceva — „femeile lui îi spuneau Albert", murmură Simone. Așa spusese Josie.

— Soția lui, Teresa, s-a referit la el spunându-i Albert seara trecută, zise Gideon. Fără îndoială că ar trebui să fie entuziasmată că împărtășește această onoare.

— Și Galen O'Neill la fel.

— Femeia responsabilă cu licitația?

Simone dădu din cap, amintindu-și că Galen îi spusese Albert de câteva ori.

— În noaptea petrecerii și în dimineața aceasta, la întrunire.

— Poate că nu știa că numele are o semnificație anume pentru el.

— Posibil, dar dacă știa? Galen pare să fie plină de surprize. Pare o femeie timidă, liniștită. Dar mai are o latură. Și Cass a observat acest lucru.

— Hm! Se pare că ar trebui să-i facem o vizită pentru a afla. Mâine-dimineață?

Simone dădu din cap:

— Mâine-dimineață.

Stabiliră să se întâlnească departe de casa ei. Simone spuse că are niște comisioane de făcut mai întâi. Era sigură că Gideon recunoștea diversiunea — sprâncenele ridicate o dădeau mereu de gol —, dar el nu se împotrivi și se urcă în mașină pentru a se îndrepta către casă.

Dintr-un motiv anume, simțind nevoia de a menține pretextul, Simone traversă strada ca și cum s-ar fi dus într-adevăr la piață.

Gideon tocmai demara când senzația ciudată îi reveni. Cu pulsul accelerat, încerca să-și spună în sinea ei că nu e nimic. Într-adevăr, o ocheadă aruncată în spate nu o lămuri. Înaintând cu capul în jos prin ninsoare, oamenii păreau hotărâți să-și termine de făcut cumpărăturile de Crăciun.

În continuare, Simone nu putea scăpa de sentimentul că o supraveghea cineva, că o urmărea.

Dacă schimba direcția și se îndrepta către casă, l-ar fi invitat pe cel care o urmărea după ea. Simți un gol în stomac. Să rămână singură pe o stradă lăturalnică nu fusese cea mai inteligentă alegere, astfel

că se repezi către piață, unde erau o mulțime de oameni, multe lumini și unde se simțea în siguranță.

Atunci auzi pași tropăind pe pavaj chiar în spatele ei, ca și cum cineva încerca să o prindă din urmă.

Instinctiv începu să alerge ușor.

Pașii se apropiau.

Cu inima bătându-i cu putere, Simone fugi cât de tare putea, fără să se oprească, până la intrarea în piață, acolo unde îi tăie calea un om al străzii care zdrăngănea un cărucior de cumpărături — dacă încerca să treacă printre stâlpi ar fi însemnat să lase cărucior acolo.

Întorcându-se pentru a da ochii cu cel care o urmărea, Simone a fost aproape doborâtă de un individ într-un costum de Moș Crăciun. Fără s-o bage în seamă, acesta trecu mai departe.

Tensiunea se topi și Simone își simțea acum picioarele nesigure. Omul străzii abandonă căruciorul și plecă, astfel că ea putu să intre în piață. Tremurând, Simone se așeză în fața unei vitrine, privind pentru o clipă. Mai era cineva acolo? Senzația îi dispăru odată cu adrenalina și nu știa dacă fusese de fapt în pericol sau dacă nu cumva oroarea de a da peste două cadavre începea s-o afecteze.

Și acum? Tot trebuia să ajungă acasă.

Nemaidorind să pună piciorul afară — pentru orice eventualitate — Simone se îndreptă către cafeneaua elegantă și își luă o cacao cu lapte. Un vecin o prinse din urmă la rând, dorind să bârfească despre crime.

În mod normal, ea ar fi trecut în revistă repede ceea ce știa și apoi ar fi plecat. Dar nu și de data aceas-

ta, nu când avea ocazia să ofere detalii sordide la schimb cu o escortă sigură către casă.

Ștergătoarele de parbriz nu puteau face față ninsorii puternice, la fel cum gândurile lui Gideon erau invadate de imaginea lui Drew în timp ce conducea în urma unui plug de zăpadă.

Avea un copil!

Acest lucru schimba totul. Nu știa exact în ce mod, dar așa era. Ceva se ivi în sufletul lui. Iubire? Nu-l cunoștea pe Drew, deci cum îl putea iubi? Deoarece Drew era al lui, se gândi. Se putea ca băiatul să nu afle niciodată adevărul, dar Gideon știa și lucrul acesta era de-ajuns.

Dar va fi?

Gideon se îndreptă către vest, regândind toate posibilitățile.

Dacă tatăl lui Simone nu-l omorâse pe-al său?

Dacă el și Simone ar fi avut șansa de a rămâne împreună?

Să-și crească fiul împreună?

Ar fi fost el o altă persoană? Gideon nu-și putea da seama. El era cine era. Considerase întotdeauna că nu are regrete.

Dar acum știa că are un copil...

Cu cât petrecea mai mult timp cu Simone, cu atât își dorea mai mult să fie cu ea. Dar cum? Dacă Drew se uita mai bine la el, cu siguranță și-ar fi dat seama că se înrudesc, exact ceea ce mama lui nu-și dorea. O enigmă excludea posibilitatea unui viitor cu femeia care încă îi făcea inima să bată mai tare.

Ar trebui să fie furios pe Simone, poate s-o urască pentru că-l ţinuse pe Drew departe de el şi îl crescuse cu altcineva. Dar nu putea s-o urască, nu putea să fie în continuare supărat. Ea făcuse toate astea pentru fiul lor. Avusese doar interesele copilului în gând.

Oricât de greu era de acceptat, Simone punea şi acum interesele lui Drew mai presus de orice.

Aşa că el trebuia să accepte situaţia. Cumva. Cumva trebuia să se convingă de faptul că lui Drew îi era mai bine fără el. La fel şi lui Simone.

Dar, mai întâi, trebuia să se asigure că femeia iubită nu va ajunge la închisoare pentru o crimă pe care nu o comisese.

Când Simone ajunse, în cele din urmă, acasă în siguranţă — fără alte sentimente stranii că ar fi urmărită — îşi salută vecinul şi urcă treptele. Lumina din camera de zi bătea puternic şi ospitalier în împrejurimile acoperite cu zăpadă. Prin fereastra de la intrare, Simone zări silueta unui bărbat care îi ţinea braţul peste umerii fiului ei. Probabil că Michael trecuse din nou pe-acolo. Se uită în jur după Ulf, dar bodyguardul nu era nicăieri.

Bucuroasă că nu îl lăsase pe Gideon să o conducă, Simone urcă treptele de la intrare şi descuie uşa. Dar când o deschise, rămase şocată.

Bărbatul de lângă Drew era Sam Albright!

Observând-o, el îi zâmbi şi îl bătu pe Drew pe umăr înainte de a-şi retrage braţul.

— Drew?

— Hei, mamă!

Drew sări de pe canapea:

— Domnul Albright a spus că trebuie să îți vorbească și m-am gândit că te vei întoarce curând.

Inima lui Simone bătea cu putere. Drew știa că nu are voie să-i deschidă ușa lui Michael sau prietenilor lui când ea nu era acasă. Amintindu-și că Albright scăpase de acuzațiile că ar fi avut relații cu un adolescent, Simone se simți nevoită să-și păstreze calmul:

— Sam.

Își întâmpină oaspetele cu o voce politicoasă, dar neutră, apoi își îndreptă atenția către fiul ei, care părea că se simte în largul lui în prezența bărbatului. Relaxându-se, Simone întrebă:

— Ți-ai făcut temele?

Drew ridică din umeri:

— Aproape.

— Te rog, du-te și termină-le. Se face târziu.

Dându-și ochii peste cap, băiatul mormăi:

— Bine.

Apoi se repezi pe scări, spunând:

— Noapte bună, domnule Albright!

— Noapte bună, fiule! spuse Albright făcând un semn prietenos.

Nereușind să scape de sentimentul straniu pe care i-l dădea soțul femeii ucise — nu mai intrase în casa lor până acum, deci de ce tocmai în acest moment?

Simone adoptă un zâmbet și spuse:

— Cu ce te pot ajuta, Sam?

Bărbatul o privi încruntat.

— Poți să nu te mai bagi dracului în treburile mele?

Reacționând la afrontul lui, Simone respiră adânc.

— Pardon?

Și se răzgândi în ceea ce privește prezența lui Gideon. În momentul acesta, își dorea ca el să fi fost acolo.

— Știu că tu ai asmuțit polițiștii asupra mea, zise Sam.

Vehemența reacției a făcut ca o șuviță de păr să-i cadă pe față. O așeză și își continuă asaltul.

— Tu ai fost singura persoană în seara strângerii de fonduri care se afla suficient de aproape de noi pentru a auzi ceea ce Nikki și cu mine ne-am spus.

În mintea lui Simone, evenimentele se derulară cu rapiditate. Nu le zisese nimic lui Norelli sau lui Walker. Îi informase pe Gideon, Logan și Cass de ceea ce auzise. Logan era detectiv. Împărtășise el informațiile cu anchetatorii oficiali?

— Uite ce e, Sam, eu nu am nimic împotriva ta...

— Vrei doar să-ți protejezi fundulețul tău frumușel! mârâi el, apropiindu-se.

Simone se dădu înapoi și, simțindu-se amenințată, se gândi ce ar putea folosi pentru a se apăra. Singurul lucru la îndemână era un ornament ascuțit așezat într-o cutie lângă brad.

— Ești deplasat.

— Știu că Nikki te-a acuzat că l-ai ucis pe Al Cecchi. Iar acum ea e moartă și, surprinzător, tu ai fost cea care a descoperit cadavrul. Așadar, ce urmărești dându-le polițiștilor informații despre mine? Crezi că asta te va scoate din colimator?

— Nu eu l-am omorât pe Al, spuse calm Simone. Nu am omorât-o pe Nikki. Pur și simplu, am avut ghinionul de a mă afla la locul nepotrivit în momentul nepotrivit.

— Asta spui *tu*.

— Și acest lucru îl vor dovedi autoritățile când îi vor descoperi pe adevărații criminali.

Sau pe criminal, depinde de situație. Era foarte probabil ca Al și Nikki să fi fost uciși de aceeași persoană.

Inima lui Simone bătu de două ori mai repede când se gândi la Sam Albright. Dacă el era criminalul? Dacă ea era următoarea lui victimă?

— Hai să lămurim lucrurile, Sam. Nu am discutat despre tine cu detectivii care se ocupă de caz. Dar ceva investigații din partea lor ar scoate la iveală legătura ta cu Al Cecchi. Arestarea ta a fost înregistrată totuși.

Observând cum fața i se întunecă la auzul vorbelor ei, Simone spuse:

— Trebuie să pleci, Sam. *Acum*.

— Plec. Și tu să nu-ți mai bagi nasul în treburile mele, altfel vei regreta, o amenință el îndreptându-se către ușă.

— Adică voi muri? întrebă femeia, îndrăznind să-și exprime temerile.

Sam se opri și se întoarse către ea:

— Ia-o cum vrei, Simone. Ține minte că *moartea* nu e cel mai rău lucru care se poate întâmpla.

— Ce ar putea fi mai rău?

— O persoană poate fi distrusă în multe feluri.

Albright rânji ca o hienă când spuse:

— Dacă i s-ar întâmpla ceva copilului tău, de exemplu?

Simone rămase cu gura căscată. Albright o amenința cu Drew! Nimic nu o putea înfuria mai rău.

Fără să se gândească, Simone zise:

— Aș fii cu băgare de seamă dac-aș fi în locul tău, Sam. Fratelui meu nu i-a plăcea dacă s-ar întâmpla ceva rău cu Drew sau cu mine.

— Și ar trebui să mă tem de fratele tău?

— Dacă nu-ți este, ar trebui să-ți fie.

Furia o făcea neglijentă:

— Poate ai auzit de el — Michael DeNali?

Culoarea dispăru din obrajii lui Albright, dar expresia lui se intensifică. Folosise numele fratelui ei — ceva ce jurase să nu facă niciodată. Simone înghiți greu, dar nimic pe lumea asta nu o putea face să retragă cele spuse, nu când era vorba despre Drew. Ar fi făcut orice pentru ca acel copil să fie în siguranță.

Înțelegând evident amenințarea, Albright ieși fără să mai scoată o vorbă, lăsând-o pe Simone tremurând.

Femeia încuie ușa în urma lui, apoi o verifică pe cea din spate. Pentru prima oară de când se mutase în cartier, nu se simțea în siguranță. Răul putea lovi de oriunde, iar în seara aceasta îi simțise prezența.

Sam Albright îi păruse întotdeauna un bărbat foarte civilizat, respectat de cei din jur... dar se pare că aceasta era doar o aparență. Forțe malefice acționau în spatele aspectului său atent construit.

Cass spusese că identitatea criminalului era „ascunsă" — se poate să se fi referit la el fiindcă era ultima persoană pe care ar suspecta-o cineva?

Dacă era așa, atunci Sam Albright urca direct în vârful listei suspecților.

Cu inima bătându-i puternic, Joey deschise brusc portiera și sări afară.

— Tată! strigă el, picioarele afundându-i-se în zăpadă, apoi alunecând și derapând pe gheața de sub stratul de nea abia așternut.

Mașina de culoare închisă trase pe alee.

Strânse din ochi pentru a observa plăcuța de înmatriculare — RDN 1 —, apoi căzu pe trotuar lângă tatăl său care stătea nemișcat într-o baltă de sânge.

— Tată! strigă el în timp ce-și întorcea părintele pe spate.

Tatăl lui fusese împușcat în burtă și în piept.

— Mă auzi? Te rog, spune că mă auzi.

Tatăl lui deschise ochii și își îndreptă încet privirea:

— Joey...

— Aduc ajutoare, tata, aduc pe cineva.

Dar tatăl lui îl apucă de încheietură pentru a-l opri. În loc să se ridice în picioare, Joey își vârî brațul sub spatele lat și îl ridică. Tatăl lui tuși. Un lichid închis la culoare îi ieșea bolborosind printre buzele înghețate.

Îl legănă pe tatăl său către el, plângând.

— Ce, tată? Ce este?

— DeNali...

Primele raze ale dimineții luminau cerul când Gideon se trezi din vis, blestemând. De ce naiba retrăia această amintire? Scenariul îl urmărea în fiecare noapte, așa cum se întâmplase luni bune în urma evenimentului fatidic.

Pe atunci, el încerca să evite visul stând treaz. Se plimba prin jur prea ametit pentru a putea face altceva decât să-l recunoască. În cele din urmă, detaliile păliră și apoi dispărură. Acum, visul revenise, stârnit, fără îndoială, de sentimentele lui renăscute pentru Simone. În vreme ce încă își jelea tatăl, nu mai era un copil. Putea înfrunta ceea ce i se întâmplase. Asta nu însemna că voia să fie bântuit de acea amintire pentru tot restul vieții!

Dacă ar putea vorbi cu cineva despre ceea ce se întâmplase, acesta ar fi momentul potrivit. Nu cu Simone, totuși. Nu putea discuta ceea ce văzuse cu ea. Ar fi fost ca și cum ar deschide o rană și ar pune sare pe ea.

Dar putea vorbi cu Cass.

Gideon nu cerea niciodată ajutor cuiva. Ideea în sine îl deranja. Dar Cassandra Freed nu era ca alți oameni. Ea avea ceva în plus — un al șaselea simț dezvoltat, pe care încerca să-l ascundă. Poate exact de acest lucru avea el nevoie pentru a putea alunga coșmarul pentru totdeauna.

Capitolul XI

— Când am ajuns acasă seara trecută, aveam un musafir neașteptat, îi spuse Simone lui Gideon în vreme ce porneau în vizita lor de dimineață târzie la Galen O'Neill.

Se hotărî că imaginația îi jucase feste pe strada Clark, astfel că nu-i spuse nimic.

— Sam Albright.

— Ce voia?

— Să mă bage în sperieți, spuse Simone, tremurând doar amintindu-și de amenințare. S-a gândit că eu am spus ceva legat de disputa dintre el și Nikki. Eu nici măcar nu am menționat numele lui vreunuia dintre detectivi.

Gideon îi aruncă o privire plină de neîncredere:

— Dacă te gândești că vreunul din echipa mea...

Simone clătină din cap:

— Nici măcar Logan?

— Logan ți-ar fi spus ție prima pentru a fi prevenită în caz că informația se întoarce împotriva ta. Oricine ar fi putut auzi amenințarea în seara aceea, Simone. Tu te-ai aflat întâmplător în câmpul vizual al lui Albright.

— Și acum la fel este și Drew.

Gideon tresări.

— Ce vrei să spui? întrebă el, strângând volanul cu putere.

— Sam Albright m-a amenințat. A spus ceva despre ce se poate întâmpla cu copilul, despre ce poate fi mai grav decât moartea.

Gideon înjură, iar Simone știa că motivul pentru care Sam Albright avusese nevoie de expertiza lui Al Cecchi era un lucru clar în mintea lui.

— Cred că e timpul să mă întâlnesc cu Sam Albright pentru a avea o scurtă discuție cu el.

— Nu! Te-ai expune problemelor.

— Mai bine eu decât Drew.

Apreciind faptul că s-ar pune în pericol pentru a-l proteja pe fiul lor, Simone îi spuse:

— L-am făcut să se mai gândească în privința amenințării.

Fără ezitare, Gideon murmură:

— Michael.

Simone dădu din cap. Deși tot nu era mândră de ceea ce făcuse, continua să creadă că acest lucru ce nu-i stătea deloc în fire — ceva ce jurase cu doar câteva zile în urmă că nu va face niciodată — fusese justificat. E teribil cum viața — și intențiile bune — se poate schimba atât de repede!

Zona DePaul nu era departe de locul din care o luase Gideon și câteva clipe mai târziu ajunseră pe strada lui Galen, căutând o posibilitate de parcare, ceea ce nu era deloc o corvoadă în acest moment al zilei. Simone îi telefonase directoarei de licitație pentru a se asigura că este acasă. Se folosise de pretex-

tul că voia să-i aducă niște pasaje dintr-un articol al societății.

Crăciunul Milionarilor și licitația cu ofertă deveniseră publice... la fel și crima. Nicicum n-ar fi putut reporterii să rateze detaliile picante.

Părăsind automobilul, Gideon și Simone se apropiară de clădirea din cărămidă ale cărei uși și ferestre de la primul nivel erau decorate cu ramuri de pin și funde roșii din catifea. Gideon deschise poarta din fier forjat, iar Simone se strecură înăuntrul a ceea ce știa că este o grădină aranjată în cea mai mare parte a timpului, deși acum era acoperită de un strat de zăpadă. Doar când se afla pe scări observă că ușa era deschisă și înlemni.

— Of, of!

I se tăie răsuflarea și se înecă:

— Ușa e deschisă.

Gideon se atinse de ea înainte de a se opri.

— Erai așteptată, spuse el.

Dar nu părea convingător.

Inima lui Simone bătea cu putere și de data aceasta Gideon nu avea nici o legătură cu acest lucru sau cu pulsul ei accelerat. Scena care îi amintea de vizita la Nikki Albright o făcea să-și dorească să se întoarcă și s-o ia la fugă. Dar cu siguranță Galen era în regulă — cu siguranță însă ea, una, devenise paranoică.

Când bătu la ușă și strigă, nu se auzi nici un răspuns de întâmpinare. Totul era foarte familiar, într-adevăr. Simone îi aruncă lui Gideon o privire îngrozită. Nu putea să i se întâmple din nou asta...

— Așteaptă aici.

O strânse scurt de umeri înainte de a deschide larg ușa.

— Intru.

— Să sun la Urgențe? întrebă Simone, scoțând celularul din buzunar.

Oprindu-se în pragul ușii, Gideon o privi:

— Mai bine să fiu pregătit. Hai să aflăm mai întâi ce se întâmplă.

Aceeași greșeală pe care o făcuse și ea cu o zi în urmă.

În plus, era Gideon cu adevărat pregătit pentru ce ar fi putut găsi? Mulțumită că ea și Cass nu dăduseră peste criminal în ziua precedentă, Simone se întreba dacă norocul va ține din nou cu ea.

— Dar dacă...

Gideon o întrerupse, aruncându-i o privire dură:

— Îți mulțumesc pentru grijă, dar pot să mă descurc și singur.

Sigur că putea — dintr-o dată era sigur pe sine, cu spatele drept, respirând adânc —, dar ea îl urmări oricum, având un nod în stomac.

— Alo, spuse el rapid.

— Ce-i?

Simone intră automat înăuntru. Deși Gideon încercă s-o oprească să se uite, femeia zări o cameră devastată... și un braț întins pe podea.

— O, nu, nu încă un...

Un geamăt dinspre trupul prăbușit îl făcu pe Gideon să se aplece pentru a verifica pulsul. Simone se repezi lângă el.

— E în viață, o asigură bărbatul.

— Slavă Domnului!

Amintindu-şi de telefonul mobil, Simone dădu apelul la Urgenţă. Până când ea închise, Galen se ridică, cu spatele sprijinit de canapea, pipăindu-şi tâmpla cu degetele. Gemu din nou.

— Aduc nişte gheaţă, spuse Simone.

— Nu, stai, spuse Gideon. Criminalul ar putea fi încă în casă. O aduc eu.

Încă o dată surprinsă de grija protectoare a bărbatului, Simone îl ascultă.

Apoi se aşează în genunchi şi o examină pe Galen. Pentru o femeie care fusese lăsată inconştientă, Galen nu arăta prea rău. Avea culoare în obraji, iar privirea ei arăta că era lucidă. În ciuda expresiei ciudate întipărite pe faţă, mintea femeii părea să funcţioneze bine.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Simone.

— Spune-mi tu mie.

Dându-se în spate, Simone zise:

— Crezi că eu am avut ceva de-a face cu atacul asupra ta?

— De unde să ştiu? *Eu* sunt *victima* aici.

Modul în care fuseseră spuse aceste cuvinte o enervă pe Simone

— Noi abia am ajuns aici, Galen. Uşa de la intrare era deschisă...

— Ca şi la Nikki! O, Doamne sfinte, am noroc că sunt în viaţă.

Galen se trase uşor în spate.

Simone îşi impusese să nu se lase insultată. Galen fusese victima cuiva — cineva pe care femeia nu-l

zărise. Fusese lăsată latã, astfel cã era normal sã fie derutatã şi nedemnã de luat în seamã.

Doar cã... nu prea părea derutată.

Studiind-o pe femeie cu atenţie, Simone spuse:

— Gideon a intrat primul în cameră şi te-a zărit pe podea. Eu eram în spatele lui.

— Nu este el alibiul tău şi pentru uciderea lui Nikki?

Expresia şi tonul viclean al femeii erau asemănătoare cu ceea ce observase Simone dimineaţa trecută la întrunirea din urma strângerii de fonduri.

— Nu-mi place încotro se îndreaptă conversaţia aceasta, Galen. Mai ales de vreme ce nu am nimic de ascuns.

Cel puţin nimic legat de crimă.

— Dar tu ai. Mă refer la Al Cecchi. Sau să-i spun Albert, cum îţi plăcea ţie?

Galen se schimbă la faţă, iar gura i se deschidea şi i se închidea ca unui peşte pe uscat.

— Nu... nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Ba sigur că ştii. Ai fost amanta lui Al. Întrebarea e când? Şi de cât timp? Şi cum s-a sfârşit? Se pare că sunt trei întrebări. Pardon.

— Delirezi!

Simone îl zări pe Gideon inspectând camera alăturată, cu o pungă de gheaţă în mână şi spuse:

— Poate că poliţia nu va crede asta.

— Nu trebuie să le spui! Mă vei nenoroci!

— Deci este adevărat.

— Bine. S-a întâmplat anul trecut. A fost pur şi simplu o scăpare, nici măcar o aventură. Dar dacă William ar fi aflat ar fi însemnat sfârşitul mariaju-

lui meu. Sau a acordului prenupțial... aș fi rămas fără nimic. Sunt prea bătrână să o iau de la capăt. Te rog, Simone.

Spunea Galen adevărul? Simone nu o cunoștea suficient de bine pentru a se hotărî.

Gideon își alese foarte prost momentul pentru a se face remarcat:

— Nici un semn că ar mai fi vreo persoană. Gheața ar trebui să ajute la retragerea hematomului.

— Mulțumesc.

Galen luă punga și și-o puse la ceafă. Simone ridică brusc din sprâncene. Femeia își mângâia tâmpla când se ridicase.

— Deci ce căuta intrusul? întrebă Gideon.

— De unde să știu? El nu a spus nimic.

— El? Știi că era bărbat? L-ai văzut, atunci?

— Nu! insistă Galen, privind în jur prin încăpere. Nu am văzut nimic. M-a lovit și am leșinat.

Mințea, oare, Galen? De ce? Pentru a se proteja? O lovise, dar cu ce? Nimic din jur nu părea a fi vreo armă.

Auzind ambulanța sosind, Simone hotărî să se abțină momentan.

— Nu voi spune nimic...

— Mulțumesc!

Simone nu avu vreme să adauge „pentru moment", întrucât se auziră pași tropăind pe scări.

Medicii de la Urgență intrară, iar în fața lor erau doi polițiști în uniformă. În timp ce Galen era examinată, ofițerul îi punea întrebări despre cine ar fi putut da buzna și de ce. Galen susținea că nu avea nici o

idee. Ofițerul femeie luă declarațiile sumare de la Simone și Gideon și notă inclusiv temerile lor privind posibilitatea unei legături cu ceea ce se întâmplase la Nikki Albright.

Ceea ce o făcu pe Simone să se gândească la Galen și la Sam. Dacă Sam Albright era legătura dintre primele două crime, care ar fi fost legătura lui cu Galen?

Nu că avu ocazia să întrebe.

Nu că ar fi *făcut* acest lucru, cel puțin nu de față cu poliția. Nu voia ca Sam să știe că ea vorbea despre el. Dacă ar fi aflat, ar fi putut ignora avertismentul și ar fi putut veni după Drew.

Odată ce ofițerul își luă suficiente notițe despre caz, ea îi chemă și merseră să arunce câte o privire sus, în vreme ce medicii terminaseră de dat primul ajutor lui Galen.

— Ai mare noroc că prietenii au fost iuți și ți-au adus gheața, îi spuse doctorul. Nici măcar o mică umflătură.

— Ei bine, mă doare ca și cum aș avea una! zise Galen, zărind ofițerul în apropiere.

Simone observă că femeia ținea punga cu gheață într-un loc ușor diferit de cel de mai devreme.

Hmm...

— Dacă vii cu noi, te ducem la cel mai apropiat spital.

— Nu pot să plec acum.

Galen arătă dezordinea din jurul ei:

— Doar nu am nici o contuzie, nu?

— Nu din câte îmi pot da seama.

— Și nu sângerez.

— Nu la exterior. Trebuie să ne asigurăm că sunteţi bine, doamnă.

— Dar casa mea...

— Vom fi aici până vă veţi întoarce, spuse ofiţerul. Poate că vreţi să vă uitaţi în jur să vedeţi ce lipseşte înainte să mergeţi la camera de gardă.

— Un doctor va trebui să te consulte mai întâi, spuse medicul de la Urgenţe.

Simone ştia că femeia nu putea fi forţată să meargă la spital. Dar, cu siguranţă, cineva care fusese rănit ar fi fost dispus să fie examinat. Galen a fost cuprinsă de frustrare, dar, într-un final, se conformă, deşi insistă să-şi sune soţul pentru a-l pune la curent.

Apoi, în ciuda sfaturilor medicului, făcu un mic tur la primul nivel.

Rotindu-se până unde ceilalţi aşteptau, Galen păru derutată:

— Văd că nu lipseşte nimic.

Simone observase că operele de artă preţioase erau încă pe pereţi, iar pe şemineu un sfeşnic din argint era la locul lui. Dar, ca şi în cazul lui Nikki, pernele de pe canapea fuseseră aruncate, iar sertarele deschise, hârtii erau împrăştiate peste tot, iar suportul pentru instalaţia audio şi biblioteca fuseseră golite.

Poliţistul care inspectase etajul superior coborî spunând:

— La etaj sunt tot soiul de lucruri de valoare împrăştiate. Cel care a făcut asta probabil căuta ceva anume. Poţi merge la camera de gardă, doamnă O'Neill. Trebuie să aşteptăm tehnicienii care culeg probe. Unul dintre noi sau un detectiv va veni după tine

fie la spital, fie aici. Dacă va trebui să părăsim locuința înainte ca tu sau soțul tău să sosiți, încuiem, bine?

— Bine.

Galen se îndreptă către ușă, urmată de medicul de la Urgență.

— Hai, să mergem, spuse Gideon încet.

Polițistul își drese glasul:

— Mi s-a cerut să vă reținpe voi doi.

— Nu ai motive să ne arestezi, spuse Gideon.

Oofițerul de poliție îi aruncă o privire tăioasă:

— Nu am spus nimic despre arestare.

— Detectivul care se ocupă de caz vrea să vă vorbească, zise partenera lui.

— V-am spus tot ce știm, protestă Simone, simțind cum cad pereții casei lui Galen peste ea.

— Nu este decizia mea, doamnă. Eu doar respect ordinele.

Câteva minute mai târziu, sosiră criminaliștii, iar polițiștii plecară, aruncând din când în când câte o privire către Simone și Gideon ca și cum se așteptau ca ei să încerce să fugă.

— Trei lovituri și ies din joc, îngână ea.

— S-ar putea să te hărțuiască, dar nu te vor aresta, o asigură Gideon. Pur și simplu te afli la locul nepotrivit la momentul nepotrivit.

— Din nou!

Cum se putea să i se întâmple tocmai ei asta? se întrebă Simone. Cel puțin nu intrase singură în casă. Desigur, acest lucru nu-i fusese însă de prea mare ajutor cu Norelli ieri. Dar, în cele din urmă, el nu o arestase.

Pur și simplu trebuia să spere că norocul va fi de partea ei.

Era deja după-amiază târziu când reușiră să ia prânzul la Johnn Barleycorn, un bar-restaurant din apropiere, despre care Simone spunea că are cei mai buni hamburgeri din oraș. Localul era întunecat, dar primitor — bar clasic din lemn sculptat și o mulțime de vapoare în miniatură așezate pe pereți. Gideon știa că nu este o persoană prea sociabilă când are stomacul gol, astfel că așteptă până înfulecă jumătate de hamburger înainte de a aborda subiectul.

— Deci ce au în comun Cecchi, Nikki Albright și Galen O'Neill?

Detectivii nu întrebaseră, fără îndoială, pentru că nu erau încă pe fir. Deoarece casa lui O'Neill era într-un district diferit al orașului față de celelalte două, cazul ajunsese la un alt birou și la alți detectivi. Gideon era sigur că investigațiile poliției se vor concentra repede, astfel că el îl sunase pe Logan pentru a-i cere să-l pună la curent cu ce se întâmpla.

— În comun? Vrei să spui în afară de faptul că mă cunoșteau pe mine?

Simone ridică din umeri și sorbi din ceaiul cu gheață pe care-l comandase.

— Al este numitorul comun al celor două femei.

— Trebuie să mai fie ceva. Amintește-ți că polițistul a spus că intrusul trebuie să fi căutat ceva anume, deoarece lucrurile de valoare nu fuseseră luate. Dacă era doar un *obiect* ceea ce căuta persoana, de ce ar omorî pe cineva din cauza acestuia?

De ce fusese omorât propriul lui tată? se întrebă Gideon.

Încercând să-şi menţină tonul vocii neutru, bărbatul spuse:

— Cine ştie ce se petrece în mintea unui criminal.

— Galen nu a fost omorâtă, zise Simone.

— Nu, dar a fost doborâtă. Nikki probabil că l-a surprins pe cel care a intrat şi a încercat să se lupte cu nenorocitul, spuse Gideon muşcând din hamburger şi luând o gură de bere ca să alunece mai bine.

Simone se juca acum cu mâncarea din farfuria ei. Rămase tăcută pentru o clipă, după care întrebă:

— Dar ce-i cu Al, totuşi? El a fost omorât la petrecere. Nu a existat nici o pătrundere prin efracţie în locuinţa sa.

— Poate criminalul s-a gândit că are ceva de valoare la el.

— Ce lucru ar putea fi suficient de valoros astfel încât cineva să fie dispus să ucidă pentru a pune mâna pe el? murmură Simone.

— O probă a unei crime e primul lucru care-mi vine în minte. Cecchi era avocat criminalist.

— Dar slujba lui este de a-şi proteja clienţii.

— Dacă nu-i era client criminalul? Dacă un client îi dăduse ceva ce dovedea că *altcineva* comisese o crimă? El este posibil să fi intenţionat să predea dovada pentru a-şi scăpa clientul.

— Iar cel vinovat a decis să-l oprească! zise Simone, cuprinsă dintr-o dată de entuziasm, astfel că obrajii i se înroşiră.

Gideon privea fix. Ea era atât de implicată, atât de determinată să facă tot ceea ce o persoană obișnuită ar fi lăsat pe mâna autorităților! Sau în seama cuiva pe care îl putea angaja. Simone ar fi putut să încredințeze cazul lui Gideon și echipei sale, dar nu făcuse acest lucru. De ce? Oare nu avea încredere în el că va duce treaba la capăt?

Sau pentru că avea?

Era posibil ca și Simone să-și fi dorit să-i fie aproape?

Știind că acele gânduri trebuiau să mai aștepte — avea multe lucruri din trecut de clarificat — Gideon spuse:

— Acum trebuie să aflăm de ce criminalul ar fi crezut că Nikki Albright sau Galen O'Neill aveau acel lucru.

— Sam Albright are votul meu.

— El, evident, avea o legătură atât cu Cecchi, cât și cu fosta lui soție, dar ce legătură ar fi avut cu Galen? Pe lângă asta, el a fost clientul lui Cecchi, ceea ce exclude speculația noastră privind proba.

— Toate astea îmi dau dureri de cap, spuse Simone, încruntându-se. De fiecare dată când credem că am ajuns undeva...

Apoi își schimbă expresia:

— Nu sunt foarte sigură că și pe Galen o durea capul.

Derutat de remarca ei, Gideon o întrebă:

— Unde vrei să ajungi?

— Când am găsit-o prima dată, Galen se ținea de tâmplă. Apoi, când i-ai adus punga cu gheață, și-a

pus-o la ceafă, iar mai târziu, în alt loc. Medicul de la Urgență a spus că nu are nici o contuzie sau măcar vreo umflătură. Și nu a vrut să meargă la spital. Îți amintești, medicul a insistat.

Gideon se mândrea că este un bun observator, dar se pare că-i scăpase chestiunea legată de punga cu gheață.

— Nu crezi că era rănită?

— Părea... suspect de sigură pe ea.

— Ca și cum și-ar fi devastat singură casa și s-ar fi prefăcut că a fost atacată? Care ar fi scopul?

— Galen știa că voi veni, argumentă Simone. Dacă a vrut să convingă pe toată lumea că și ea este o victimă? Amprentele ei se aflau pe pumnalul înfipt în pieptul lui Al, ține minte. Avea o legătură cu Al și era îngrijorată că soțul ei ar putea afla. Poate că el a amenințat-o că-i va spune bărbatului și ea a intrat în panică.

— În regulă. Dar atunci care este rolul lui Nikki în toate astea?

Simone scoase un sunet de frustrare și se lăsă pe spătarul scaunului. Mușcă din hamburger și mestecă tacticos, pentru ca apoi să bea niște ceai pentru a înghiți mai bine.

— Biroul! șopti Simone. De ce nu ne-am gândit noi până acum? Al și Nikki se luptau pentru biroul pe care îl donase Teresa fără știrea lui și care avea un compartiment secret. Un loc potrivit pentru a ascunde ceva de valoare. Astfel se explică de ce Al era furios. Cumva, criminalul trebuie să fi descoperit ascunzătoarea lui Al.

— Biroul era în camera de zi a lui Nikki, spuse Gideon. Dar era spart.

— Deci ceea ce trebuia să se afle în el dispăruse înainte să caute criminalul în acel loc, concluzionă Simone.

Gândeau la fel, își spuse Gideon. Și înțelese că, în cele din urmă, păreau să fie pe o pistă bună.

Bărbatul continâ:

— Nikki probabil că a găsit obiectul și l-a scos de-acolo.

— Sau nu. Lucrul acela poate că dispăruse înainte ca biroul să fie scos la licitație. În calitate de directoare de licitație, Galen avea acces la el, lucru care o făcea o țintă. Poate că nu se prefăcea.

Gideon o vedea pe Simone cum se simțea din nou frustrată, dar era sigur că descoperiseră ceva.

— Mai avea și altcineva acces la birou?

— Nu, din câte știu eu. Cei de la compania de transport, presupun, dar ei au fost pur și simplu angajați, nimic legat de Al. Și totuși... mă tot întreb de ce Josie Ralston s-a aflat la petrecere. Dacă Al i-a spus despre birou, iar ea a fost acolo pentru a vedea?

— Ne-ar fi de ajutor să știm ce ascunsese Cecchi în drăcia aia.

— Nu putem să-l întrebăm acum, dar *putem* să o întrebăm pe Teresa, zise Simone, iar șovăielile îi dispăruseră.

— În seara aceasta, la priveghi.

Capitolul XII

Capela îi era foarte familiară lui Simone — acolo fusese depus și David pentru priveghi. Era singurul lucru la care se putea gândi în timp ce purta conversații formale cu cei care veniseră să-i aducă un ultim omagiu lui Al Cecchi.

Șemineul sălii principale ardea puternic, iar canapelele din jurul lui erau pline. Căldura începea să o afecteze, dar evita să meargă în salonul în care era Al — același pe care îl folosiseră și pentru David. În cele din urmă, s-a văzut nevoită să nu mai amâne și a intrat înăuntru. Singură.

Dacă se hotăra să meargă la înmormântare peste două zile, ar trebui să se decidă dacă să-l ia pe Drew cu ea. Pentru seara aceasta, din fericire, băiatul își făcuse planuri să doarmă la un prieten.

Din păcate, o criză de ultim moment îl împiedicase pe Gideon să se întâlnească cu ea. Spusese că va întârzia, dar Simone aștepta de ceva vreme. Nu avea nici o idee dacă — sau când — va veni și era nerăbdătoare să audă unele răspunsuri. Ura să facă aceste lucruri singură, nu pentru că se temea, ci pentru că nu-i plăcea să nu-l aibă pe Gideon alături. Începea să depindă de el prea mult. Câteva zile de ajutor din partea lui nu puteau șterge trădarea sa.

Trăgând adânc aer în piept, Simone intră în Salonul A şi semnă rapid în caietul de condoleanţe.

Aruncă o privire în jur prin încăperea spaţioasă, cu locuri confortabile, canapele, scaune şi lămpi cu lumină slabă, exact ca într-o sufragerie normală.

Michael stătea la rând pentru a vorbi cu văduva. Şi el era singur – ei bine, dacă nu-l punea la socoteală pe Ulf, umbra lui, care stătea deoparte, supraveghind camera. Nici urmă de Josie. Femeia spusese că nu are de gând să vină la priveghi şi se pare că se ţinuse de cuvânt.

Gândindu-se să i se alăture lui Michael, Simone se răzgândi imediat. Voia să vorbească cu Teresa între patru ochi, fără ca fratele ei să se afle prin preajmă. Ce ascunsese Al în birou nu era treaba lui. Putea aştepta.

Îşi umplu timpul uitându-se la pozele pe care le adusese văduva. Fotografii de familie cu Teresa, Al şi copiii lor în diferite etape ale vieţii. Simone pusese poze similare cu ea, David şi Drew la priveghiul soţului. Amintirile vieţii lor împreună păleau deja, ceea ce o făcea să intre în panică. Se întreba ce influenţă avea Gideon asupra acestui fapt. Nu voia să-l uite pe David niciodată, iar Drew cu siguranţă nu l-ar uita.

Deşi mintea îi spunea să menţină lucrurile dintre ea şi Gideon la nivel profesional, părea să nu poată lăsa la o parte sentimentele, ce păreau să fie la fel de puternice ca în timpul liceului. Erau neverosimile pentru ea, având în vedere mărturia lui împotriva tatălui ei; erau periculoase pentru Gideon. Michael întotdeauna îşi punea în practică ameninţările.

Când privi din nou în sus, fratele ei discuta de zor cu Teresa, care nu părea prea încântată. Avea spatele țeapăn, iar expresia feței era cu siguranță furioasă. Și mai era ceva... teamă?

Ce naiba îi spunea Michael?

Orice ar fi fost, Michael fusese succint. Se îndepărtă de fereastră și se duse la coșciug, unde se opri să privească mortul. Apoi se întoarse și, fără să se uite în direcția lui Simone, părăsi încăperea, urmat ca de obicei de Ulf.

— Cât de curajos din partea ta, Simone, să apari la priveghiul lui Albert! se auzi o voce din spate.

Simone se întoarse și o zări pe Galen O'Neill, înfățișându-se extrem de fragilă, dar adorabilă într-o rochie gri-deschis.

— Aș putea spune același lucru despre tine.

Dacă ea suferise în vreun fel din cauza traumei de dinainte, cu siguranță nu arăta acest lucru.

— William și-ar fi pus întrebări dacă nu aș fi venit, spuse Galen.

Simone aruncă o privire către soțul încornorat care stătea la câțiva metri întreținându-se formal cu câțiva bărbați și se întrebă câte secrete avea Galen față de el.

— Îți aduci aminte de înțelegerea noastră, nu? spuse Galen, vorbind încet.

— Îmi aduc aminte, zise Simone confruntând-o direct. În funcție de circumstanțe, înțelegerile pot fi însă anulate.

Nările lui Galen se lărgiră, iar ochii i se aprinseră, semn că era furioasă, apoi făcu stânga-mprejur

și se îndepărtă, lăsând-o pe Simone să se întrebe ce are de ascuns.

Simone se întoarse și o zări pe Teresa venind spre ea. Sam Albright o opri.

— Teresa, draga mea, îmi pare nespus de rău pentru pierderea suferită, îl auzi Simone spunând în timp ce-i mângâia mâna văduvei.

Se uită în sus și întâlni privirea lui Simone.

— Amândoi am pierdut pe cineva drag, dar, dacă se va face dreptate, ucigașul va plăti.

Deranjată de faptul că făcea referire la ea, Simone strânse din dinți zâmbind forțat și stătu dreaptă.

— E tragic ce i s-a întâmplat sărmanei Nikki, spuse Teresa. Mă surprinde faptul că te afli aici, Sam.

Uitase ea că Nikki divorțase de el? se întrebă Simone.

— Mda, ei bine, circumstanțele fiind cele știute, sora lui Nikki m-a exclus de la aranjamente sau de la a mă afla lângă familie.

— Într-un asemenea moment!

Teresa mângâia acum ea mâna lui Sam.

Simone se gândi că nu mai auzise niciodată în viața ei atâtea falsități. Albright îi zâmbi viclean, o îmbrățișă tandru pe văduvă și apoi își găsi altă companie. Simone îl urmări până când realiză că Teresa se apropiase de ea. Pentru o proaspătă văduvă aflată la priveghiul soțului ei, femeia părea extrem de împăcată. La fel ca seara precedentă, nu avea nasul sau ochii umflați ori pielea iritată, semn că ar fi plâns.

Cu toate acestea, Simone totuși credea că jelise. Ceva din zvâcnirea ochilor ei îi spunea acest lucru.

Fiecare are propriul său mod de a se comporta în fața morții, iar ea știa acest lucru.

— Teresa, încă o dată, îți prezint condoleanțele mele, spuse sincer Simone.

— De aceea te afli aici? Vreau să spun, tu nu te înțelegeai bine cu Al, cel puțin nu în ultimul timp.

Simone nu comentă. Avea destul timp să trateze problema banilor.

În loc de asta, ea zise:

— De ce nu mi-aș prezenta condoleanțele? Al a fost partenerul soțului mei timp de șaptesprezece ani.

— Vrei să spui că Al l-a dus în spate pe soțul tău?

Simone rămase înmărmurită, necrezând că Teresa poate spune aceste lucruri la priveghiul soțului ei. Îi umblau prin minte tot felul de întrebări. Sintagma *crimă pasională* i se ivi în minte. Teresa știa că Al avea o amantă; îl pedepsise scoțând la licitație biroul. Se poate ca ea să-l fi omorât pentru acest lucru?

Când își recăpătă glasul, Simone admise:

— David a învățat multe de la Al. Pentru acest lucru l-am respectat pe soțul tău. Și nimeni nu ar trebui să moară în felul în care a murit el. Poliția a descoperit vreun posibil făptaș?

— În afară de tine?

— Nu l-am ucis eu, Teresa. Cred că știi asta.

— Dacă au descoperit ceva, pe mine nu m-au informat.

— Tu l-ai cunoscut mai bine decât oricine. Dar instinctul tău? Ai vreo idee despre *motivul* pentru care a fost omorât?

Teresa o privi fix.

— Nici una.

Simone o fixă și ea, căutând să surprindă reacția văduvei când spuse:

— Cred că a fost omorât din cauza biroului.

— Ce?

Teresa tresări. Era ea într-adevăr surprinsă că biroul ar putea ascunde vreo probă... sau doar surprinsă că Simone ghicise adevărul?

— Biroul pe care l-ai donat pentru licitație, continuă Simone. Avea un compartiment secret. Cred că Al ascunsese ceva important în el — posibil, dovada unei crime. Ceva suficient de periculos pentru a fi omorât din cauza asta.

Chipul Teresei se schimonosi și ea părea îngrozită.

— Nu, nu se poate.

— Se pare că Nikki a fost omorâtă pentru ce se afla înăuntru, dar, aparent, obiectul fusese deja luat de-acolo înainte de sosirea criminalului la ea acasă, continuă Simone. În dimineața aceasta, locuința lui Galen a fost răvășită în același mod și ar fi o coincidență prea mare ca să credem că toate cele trei crime nu au nici o legătură între ele.

— Întotdeauna am detestat biroul acela — ceea ce reprezenta el, spuse Teresa mai mult pentru sine decât pentru Simone. Mama lui Albert nu era sfânta despre care vorbea el. Am vrut doar să-l fac să sufere cum m-a făcut și el pe mine.

— Astfel că ai dat biroul și odată cu el ceea ce ascunsese Al acolo. *Acesta* era motivul pentru care era atât de furios pe tine în seara în care a fost omorât.

O lacrimă stingheră curse pe obrazul văduvei:

— Deci *eu* sunt responsabilă de moartea lui Albert. Şi a lui Nikki. O, Doamne!

Simone se fâstâci:

— Nu am spus asta. Ceea ce Al ascunsese în birou i-a provocat moartea.

— Dacă nu aş fi fost atât de supărată pe el...

Teresa lăsase garda jos. Simone îşi dădea seama că ea era pe cale să izbucnească în plâns.

— Ce se putea ascunde în birou, Teresa? întrebă încet Simone, regretând că-i cauzase suferinţă văduvei, dar, cu toate acestea, având nevoie de răspunsuri. Ai vreo idee despre ce ar fi vrut să obţină criminalul de la Al, Nikki şi Galen?

— Nu... nu ştiu.

— Gândeşte-te, Teresa, te rog, o imploră Simone. Ar putea fi important.

Privirea tulbure a Teresei se îndreptă către un punct aflat deasupra umărului drept al lui Simone. Aceasta se întoarse şi îl zări pe Ulf care stătea în apropiere. Iar de undeva, de aproape, Sam Albright o fixa... auzise şi *el* conversaţia?

— Ulf, ce este? întrebă Simone.

— Fratele tău doreşte să-ţi vorbească. Se află în maşină.

— Spune-i lui Michael că vin în câteva minute.

— Vrea să vorbească *acum* cu tine.

Se părea că bodyguardul fratelui ei nu avea de gând să se dea înapoi. Deranjată de faptul că fusese întreruptă când tocmai se părea că ajungea undeva cu Teresa, Simone înţelese însă că deja pierduse ocazia.

— Teresa, murmură ea și plecă cu Ulf.

Își luă haina din dulap, o îmbrăcă și se strecură afară. Fratele ei stătea pe bancheta din spate a unei limuzine negre parcate vizavi de intrarea în capelă. Ulf se așeză de veghe lângă mașină. Se părea că fratele ei voia să-i vorbească între patru ochi.

Deschise una dintre portierele din spate și întrebă:

— Ce este, Michael?

— Urcă.

Chiar și în lumina slabă a becului unui felinar Simone putu să observe că el era posomorât, așa cum o arăta și vocea lui. Acum ce se mai întâmplase? Se strecură lângă el și închise ușa.

— Am intrat. Ce era atât de important?

— Am auzit tot felul de bârfe despre tine. Cum că ai încerca să-l prinzi pe ucigașul lui Al Cecchi.

— Unde ai auzit așa ceva?

Simone își menținu vocea degajată, deși nu era deloc încântată de faptul că Michael știa ceva despre asta.

— De unde am auzit nu are importanță. Ce contează este dacă-i adevărat.

Fără îndoială că informația provenea direct de la Teresa. Acesta fusese subiectul discuției de mai devreme purtate cu văduva și ceea ce îi deranjase pe amândoi?

— Doar am întrebat unele lucruri...

— Ei bine, încetează!

— Am un interes direct în aflarea adevărului, Michael. Încă sunt suspectată de uciderea lui Al.

Ca să nu mai vorbim de uciderea lui Nikki. Ca fostă deținută, Cass cu siguranță nu va fi luată în considerare ca martoră.

— Și care e treaba cu tine umblând cu patronul Clubului Undercover? Cum îl cheamă?

— Gideon, spuse Simone, simțind că inima îi bubuie cu putere.

Cu siguranță Michael nu-i văzuse împreună, altfel ar fi știut că Gideon era de fapt Joey Ruscetti, la fel cum și ea îl recunoscuse imediat ce-l întâlnise.

— Și el e direct interesat, de vreme ce Al a fost omorât în clubul lui.

— Nu-mi place. Vei suferi. Ce știi despre tipul ăsta?

Ce nu-i plăcea — faptul că lucra cu Gideon sau că ea era cu un bărbat pe care nu i-l alesese el? Nu putea să uite acuzația lui Gideon că Michael i-l cumpărase pe David. David o *iubise*, își repetă.

— Știu că pot avea încredere în Gideon să-mi păzească spatele.

În ciuda trecutului, chiar avea încredere în el mai mult decât în fratele ei, se gândi Simone. Ce ironie perfectă!

— Vreau doar ce e mai bine pentru tine, Simone.

— Știu.

— Tu însemni totul pentru mine — tu și Drew. Voi sunteți singurii pe care mă pot baza. Singurul lucru stabil din viața mea. Nu vreau să vi se întâmple nimic rău.

— Idem.

— În regulă, atunci. Dacă vrei ca ucigașul să fie găsit pentru ca tu să fii absolvită, lasă-l pe mâna mea.

Simone înmărmuri. Nu ar fi fost mare lucru ca Michael să inventeze un criminal doar pentru a o absolvi pe ea.

— Nu pot să te las să faci asta, Michael.

Bărbatul scoase un sunet de exasperare şi lovi portiera cu podul palmei.

— Eşti cea mai încăpăţânată femeie pe care o cunosc.

— Credeam că diversele tale soţii aveau onoarea asta, spuse Simone.

Michael zise scârbit:

— Nu-mi aduce aminte.

— Tu întotdeauna crezi că oricine nu e de acord cu tine e încăpăţânat.

— Bine, bine. Am înţeles. Nu ai de gând să te opreşti.

A fost prea uşor! gândi Simone, spunând:

— Nu, nu mă opresc.

— Atunci măcar promite-mi că vei avea grijă.

— Promit.

— Vrei să te conduc acasă?

— Sunt cu maşina. Dar îţi mulţumesc.

— Dispari de-aici. Am de umblat. Şi lume de văzut.

— Femeia de la petrecere? întrebă Simone, prefăcându-se că nu cunoaşte numele lui Josie.

— Nea, am terminat-o cu ea.

— Deja?

— Am scos-o la cină şi pescuia după un împrumut. Bănuiesc că şi damele de societate au grijă de bunăstarea lor financiară.

Nu că Josie ar fi o damă de societate. Ciudat că ea se afla totuşi la petrecere. Simone nu-şi imagina că Al ar fi dorit-o acolo. Venise ea să-şi vadă concurenţa

— pe Teresa — cu ochii ei? Atunci ce a determinat-o să plece cu un alt bărbat?

Simone continua să se gândească la Josie în timp ce conducea spre casă, întrebându-se dacă ea știa mai multe despre răsăritul soarelui pe strada lui Al decât lăsase să se creadă. Din nou, se întrebă de ce Josie apăruse la strângerea de fonduri. Îi scăpase ceva lui Al despre comoara ascunsă din birou, iar ea venise să vadă cu ochii ei?

Pe Simone o măcina ideea că Josie Ralston știa ceva ce nu le spusese.

Gideon simțea că e pe punctul să explodeze când Cass ajunse în biroul lui. Puloverul ei roșu sclipitor îi aminti de sărbătorile ce se apropiau și de faptul că probabil le va petrece din nou singur.

— Îmi pare rău șefu', dar a fost o nebunie acolo. Mags nu putea face față singură mulțimii.

Dorind să termine cu toate astea pentru a putea pleca la capelă și la Simone, Gideon spuse:

— Stai jos.

Logan îi zisese că, dacă scandalul se amplifica, urma ca FBI-ul să intervină, așa cum face de obicei atunci când între crime există unele conexiuni. Aceasta îi aducea aminte prea mult de trecutul comun al lui și al lui Simone, iar el spera s-o dezvinovățească repede.

Așezându-se pe un scaun din fața biroului lui, Cass îi aruncă o privire curioasă:

— E vreo problemă?

— Personală.

— Cu ce te pot ajuta?

— Ajută-mă să dau uitării un coşmar.

— Ăm, ar trebui să iau asta *ad litteram*?

— Mă tem că da. Mai întâi, trebuie să-mi promiţi că tot ce discutăm rămâne între noi.

— Jur.

Gideon nu dezvăluise niciodată de bunăvoie ceva din toate astea, dar nu numai că avea încredere în Cass, dar el spera şi că femeia îl poate ajuta.

— Trecutul meu este puţin înceţoşat, începu el. Numele meu real este Joseph Ruscetti şi, cu mult timp în urmă, tatăl meu, Frank Ruscetti, a fost un cap al mafiei din Chicago. Eram adolescent când am asistat la uciderea lui. Richard DeNali l-a împuşcat pe aleea din spatele casei noastre.

Cass căscă ochii, arătându-i astfel că ştia cine era DeNali.

— Gideon, îmi pare rău.

— Richard DeNali este tatăl lui Simone, îi spuse Gideon.

— O, Doamne! Am simţit eu o legătură puternică între voi.

— Dintre cele mai puternice, recunoscu bărbatul.

Cu siguranţă nimic nu era mai puternic decât dragostea... sau astfel crezuse el până când Simone îl părăsise.

— Ei bine, cel puţin a fost până când mărturia mea l-a băgat la închisoare pe tatăl lui Simone. Ea nu crede că el e vinovat. În fiecare noapte, vreme de luni de zile am tot avut un coşmar despre ce am văzut, până când am reuşit să-l alung. De când a reapărut Simone în

viața mea, în fiecare noapte revăd în vis uciderea tatălui meu.

— Trebuie să fie îngrozitor pentru tine! Ce pot face?

— Ajută-mă să scap de coșmarul ăsta blestemat.

Cass se încruntă:

— Visele pornesc de la un motiv.

— Dar nu același mereu și mereu.

— Cine spune asta? Subconștientul este complicat. Se pare că al tău încearcă să-ți spună ceva.

— Mda, că Simone și cu mine nu avem nici o șansă împreună.

— Poate.

— Ce altceva ar putea fi? Tu ești medium. Nu îți poți da seama?

Cass se afundă în scaun, vizibil stânjenită, cum făcea de obicei atunci când i se cerea să facă apel la calitățile ei de medium.

— Nu este coșmarul meu, Gideon. Nu sunt trăirile mele. Și, oricum, treaba cu puterile mele nu este chiar cum se spune. Știi că nu văd pur și simplu lucrurile.

— Nu poți să încerci?

Reticentă, Cass spuse:

— În regulă. Încerc dacă o faci și tu.

— Cum procedăm?

— O modalitate de a înțelege cu un vis urât e de a-l expune și de a-l examina atunci când ești treaz. Analizează-l. Ia-l bucată cu bucată. Închide ochii și derulează-l în mintea ta ca pe-un film.

Dând din cap, Gideon închise ochii și se concentră asupra acelei nopți de acum șaptesprezece ani.

Zări maşina. Bărbaţii. Lumina reflectată în ochelarii criminalului. Flama albastră. Plăcuţa de înmatriculare. Pulsul i se acceleră în vreme ce reexamina fiecare secundă din oribila scenă.

Nu i se ivi nimic nou.

În cele din urmă, deschise ochii şi scutură din cap:

— Nimic. Totul este la fel.

Privirea lui Cass părea tulbure:

— Nu eşti cu adevărat sigur de asta. Înăuntrul tău îţi este teamă.

— De ce anume?

— Eu nu-ţi pot da nici un răspuns, Gideon, îmi pare rău. Va trebui să faci acest lucru tu însuţi. Analizează coşmarul din diferite unghiuri. Nu te mai reţine. Dă-i un final diferit dacă e nevoie.

— Un final diferit...

Cum îşi dorise.

— Tatăl încă în viaţă... acest lucru ar fi schimbat totul.

— Dar el este viu în inima ta, nu-i aşa? întrebă Cass.

— Poate despre asta e vorba. Tata mă bântuie pentru că m-am încurcat din nou cu fiica criminalului său.

După cum spusese, poate că trebuia să-şi dea seama că el şi Simone nu erau meniţi să fie împreună.

— Mulţam, Cass. Am să mai încerc.

Între timp, el trebuia să ajungă la locul unde se ţinea priveghiul — fără îndoială Simone se întreba ce se întâmplă cu el.

Dar lui tot nu-i venea să creadă că ei ajunseseră din nou împreună în urma unor circumstanţe neobişnuite,

doar pentru ca apoi să fie despărțiți. Soarta nu putea fi atât de crudă — să i-o ia pe Simone în două rânduri, și acum și pe fiul său. Cumva toate acestea trebuiau să se aranjeze...

Ajungând la capelă în timp-record, el cercetă parcarea căutând mașina lui Simone, dar nu o văzu. Nu se afla nici în zona din afara capelei, așa că intră în salonul în care era depus Al Cecchi și se opri în dreptul caietului de condoleanțe pentru a vedea dacă ea se semnase. Numele femeii se afla la începutul listei — ajunsese devreme. Gata să pornească în căutarea ei, Gideon se opri înlemnit când îi căzu privirea pe un alt nume ce-i era familiar.

Anthony Viglio.

Cineva se ținea de astfel de glume? Cine ar fi semnat cu numele unui mort? Sau mortul era, de fapt, în viață?

Gideon privi în jur ca și cum omul s-ar fi arătat de bunăvoie. Dacă vreun borfaș se afla în încăpere, el l-ar fi identificat — nimeni nu ieșea însă în evidență. Nu că ar fi știut că Viglio ar fi fost un borfaș. Acesta putea fi un om de afaceri respectabil. Sau ar fi *arătat* cel puțin astfel. Nimeni care să plătească unui avocat criminalist jumătate de milion nu putea fi considerat respectabil... presupunând că într-adevăr era în viață.

Gideon se reorientă și se deplasă prin încăperea aglomerată în căutarea lui Simone. În loc de asta, dădu peste Teresa Cecchi.

— Ce cauți aici? întrebă ea.

— Îmi prezint condoleanțele. Soțul tău a fost ucis în localul meu. Condoleanțele mele pentru pierderea suferită.

Văduva dădu din cap:

— Mă surprinde că tu și Simone ați venit separat.

— De fapt, i-am promis că ne vom întâlni aici.

— Tocmai ai ratat-o.

— Cu cât timp în urmă a plecat?

— Cam cu o jumătate de oră. Bodyguardul fratelui ei ne-a întrerupt pentru a spune că Michael vrea să-i vorbească.

— Michael a fost aici?

Deși acest lucru era normal, având în vedere faptul că fratele lui Simone finanțase firma Cecchi și Burke.

— Îl cunoști pe Michael DeNali?

Gideon evită adevărul, spunând:

— Nu chiar, dar Simone mi-a vorbit despre el. Deci a plecat și nu s-a mai întors?

— Nu am mai văzut-o.

Presupunând că Simone se îndreptase către casă, Gideon se scuză și plecă. Odată aflat pe drumul către nord, el își scoase mobilul și o sună. Dar îi răspunse mesageria vocală. Nu reuși s-o găsească nici la telefonul de acasă.

De ce nu răspundea?

Și de ce nu-l așteptase? Aflase ceva nou?

Îngrijorat, Gideon se îndreptă direct către casa ei. Îi spusese că Drew învăța cu un prieten, astfel că nu avea nici o grijă că fiul lui o să-l vadă.

Casa era cufundată în întuneric. Parcă neregulamentar şi ocoli prin spate. În bucătărie, lumina era stinsă. Verifică în garaj — maşina ei se afla înăuntru. Nici un răspuns când sună la sonerie.

Pe unde naiba era Simone?

Capitolul XIII

În vreme ce ascensorul o ducea către apartamentul lui Josie Ralston, Simone trase de câteva ori aer în piept pentru a se calma. Din fericire, prietenul lui Gabe, paznicul, era de gardă și o recunoscuse de la ultima lor vizită.

Ușile se deschiseră cu viteză, iar inima începu să-i bată cu putere când coborî și auzi colindele care răsunau pe coridor. Făcu vreo câțiva pași și ajunse la ușa lui Josie, acolo unde Simone se opri brusc.

Nu, nu, nu! Nu putea să se întâmple asta din nou.

Drăcia nu era închisă!

Lumina întrezărită prin ușa crăpată și colindele o invitau înăuntru. Simone își simți inima bubuind nebunește, iar sângele gonindu-i prin vene.

Deși i se uscase gura, reuși să strige:

— Josie?

Nici un răspuns.

Se aștepta într-adevăr la vreunul?

Simone nu se putea abține. Întinse mâna și împinse ușa. Dezordinea care o întâmpină nu era o mare surpriză. Mobila răsturnată. Sertarele smulse din dulapuri. Hârtii împrăștiate peste tot.

Totul foarte cunoscut...

— Josie! strigă ea mai tare, deşi îşi dădu seama că vorbea singură.

Cel puţin nu era nici un cadavru... ei bine, cel puţin nu în camera de zi. Nu intenţionase să intre din nou într-un loc unde se petrecuse o crimă... nu până când auzi un strigăt încet din camera alăturată.

Apoi nu ştiu ce să facă.

Se auzi o căzătură şi un alt ţipăt.

Era Josie care se împiedica, rănită?

Blestemând în sinea ei, Simone nu putea pleca. Intră şi se îndreptă în direcţia zgomotelor, apucând o armă improvizată — o sculptură mică mult mai grea decât crezuse.

— Josie, unde eşti?

Simone se afla la jumătatea drumului către uşa dormitorului când privi către camera de zi. Zări o reflexie vagă în oglinda imensă — ceva mare şi roşu — când luminile se stinseră. Să tragă aer în piept îi era aproape imposibil; trebuia să se concentreze pentru a respira.

Inima i se izbea de coaste şi rămase înlemnită până când auzi paşi în dreapta sa. Apoi se întoarse şi fugi cât de repede putu către uşa de la intrare. Aceasta era deschisă, holul slab luminat fiind ţinta ei, dar auzi intrusul exact în spatele ei şi simţi cum o mână îi prinde haina.

Întorcându-se, smuci sculptura şi lovi fără să vadă unde. Şi, brusc, încleştarea slăbi. Un geamăt de durere o asigură că lovise în plin şi îşi permise să iasă în fugă pe uşă. Apăsă butonul ascensorului, dar sunetele

împleticite de dincolo de uşa lui Josie îi spuseră că nu avea timp să aştepte.

Zărind semnul de „Ieşire de urgenţă" la capătul holului, Simone fugi către scări.

În timp ce cobora, una... două... trei trepte deodată, ghetele ei produceau un zgomot ce răsuna în jur. Fără să-şi poată da seama dacă se mai auzeau alţi paşi deasupra sau dacă era doar ecoul paşilor ei, Simone fugea fără să privească măcar o dată în urma ei.

Nimic nu o putea face să încetinească, nici măcar durerea din spate sau lipsa aerului în plămâni. La început, numărase scările, dar imediat le pierduse şirul. Practic, zbură jos către semnul roşu de Ieşire care îi indica faptul că ajunsese la primul etaj.

Cu un strigăt de uşurare, femeia deschise brusc uşa şi alergă direct în zidul uman.

— Ah! icni ea, zbătându-se lângă persoana care încerca s-o prindă.

— Simone, ce naiba?

Vocea cunoscută îi domoli panica şi îşi simţi genunchii cedând.

Gideon o prinse şi o ridică în braţe, cărând-o către biroul paznicului. Simone avea o apăsare în piept; fiecare răsuflare o durea. Sângele îi trecea atât de rapid prin vene, încât îi simţea înţepăturile.

Dar Gideon era acum aici. Era în siguranţă. El nu va lăsa pe nimeni să-i facă vreun rău...

— Cumva am ştiut că te voi găsi aici, spuse el, aşezând-o pe unul dintre scaunele din hol.

— Apartamentul lui Josie, spuse Simone cu răsuflarea tăiată. Răvăşit. El era încă acolo, totuşi.

— Intrusul? întrebă Gideon.

Femeia dădu din cap afirmativ.

— L-ai văzut? întrebă paznicul care-şi părăsise biroul.

— În oglindă.

Imaginea roşie îi reveni în minte:

— Moş Crăciun.

Cu mintea răvăşită, ea îi puse la curent pe Gideon şi pe paznic — prietenul lui Gabe — în legătură cu spargerea. Portarul le spuse să stea pe loc şi, desfăcându-şi teaca pistolului, luă liftul pentru a investiga.

— Nu trebuia să vii aici singură, spuse Gideon.

— M-am gândit că Josie ar putea şti ceva despre ascunzătoarea secretă a lui Al. Evident, la fel a crezut şi criminalul.

— Ţi-am spus că voi întârzia, nu că te voi abandona. De ce nu m-ai aşteptat?

— Nu am vrut să mă întorc înăuntru.

— Puteai să păţeşti ceva, spuse el încet, simţind cum i se face pielea de găină.

Îi păsa de Simone, realiză acest lucru. Lui Gideon îi păsa de ea. O cuprinse o căldură. Şi confuzie. Nu trebuia s-o intereseze că îi păsa, dar o interesa. Poate că îl exclusese din viaţa ei, poate că îşi suprimase vechile sentimente, dar acestea îi aminteau mereu că dragostea era singura lor şansă.

Înainte ca liniştea dintre ei să devină stânjenitoare, paznicul reapăru.

— Nu mai este nimeni acolo sus, spuse el. Nu ştiu cum a pătruns nenorocitul, dar uşa nu a fost distrusă.

Nu a intrat cu forța. De asemenea, nici urmă de duduia Ralston. Fie că era afară, fie că a ieșit. Acum voi doi plecați cât mai aveți timp. Poliția nu trebuie să afle că ați fost aici. Mă descurc eu.

Nu le mai trebui o a doua invitație. Gideon o conduse afară din clădire, spunându-i bărbatului:

— Gabe va lua legătura cu tine.

Apoi o conduse către mașina pe care o lăsase în parcare.

Nu-i luă mult timp lui Simone să înțeleagă că Gideon nu o ducea acasă — trecu de strada ei fără să încetinească măcar.

— Unde mergem?

— La mine. Vreau să-ți vorbesc și nu vreau să fiu întrerupt.

Simone nu se împotrivi. Nu voia să fie singură, iar Drew oricum nu era acasă.

Când ajunseră în apartamentul lui Gideon și ea se simțea mai bine sorbind un brandy, încălzită de căldura focului cu lemne, Gideon spuse:

— Moș Crăciun, deci?

— Am zărit doar o clipă — dar jur că el era.

— Tu și cu copilul de lângă locuința doamnei Albright.

Erau pe aceeași lungime de undă, se gândi Simone, cu spatele lipit de câteva perne așezate direct în fața șemineului.

— După cum spuneam, oamenii îi subestimează pe copii.

Ezită doar o clipă înainte să adauge:

— A, Gideon, mai e ceva! După ce am vorbit cu Josie, am avut sentimentul că mă urmărește cineva.

— De ce nu ai spus nimic?

— Pentru că am crezut că devin paranoică din cauza încordării. Am auzit pași în urma mea, dar nu am putut zări pe nimeni. Am mers mai repede, iar pașii la fel.

— Dar nu s-a întâmplat nimic?

— M-am lovit de tipul care trecea pe lângă mine, asta e tot. Apoi am început să mă simt amețită.

— Ce-nseamnă asta?

— Tipul care a dat peste mine purta un costum de Moș Crăciun.

Vorba de duh ce ieși din gura lui Gideon o făcu pe Simone să tresară:

— De ce oare nu-și ascultă femeile instinctele? se întrebă el.

— Ei bine, am fugit, spuse Simone încet. Și m-am asigurat că nu mă îndrept către casă singură.

Gideon rămase tăcut cât timp își termină băutura și apoi umplu din nou paharul.

— Intrusul de la Cecchi și Burke – îți amintești când am spus că nu am putut cuprinde persoana. Probabil că și acolo el purta un costum de Moș Crăciun.

Un fior o cuprinse pe Simone:

— Sau ea.

— Chiar crezi că ar putea fi vorba despre Galen?

Simone se gândi un moment, apoi scutură din cap:

— Nu știu. Doar am zărit o clipă imaginea din oglindă înainte ca luminile să se stingă.

— Aşadar, tot ce trebuie să facem este să găsim pe cineva care comite fărădelegi îmbrăcat în costum de Moş Crăciun.

Nu-i scăpă ironia.

— Ceea ce va fi un lucru extrem de uşor în această perioadă a anului.

Mai luă o înghiţitură de coniac şi îşi întinse picioarele către foc. Decorul era atât de intim, aproape ca şi cum ar fi fost la o întâlnire amoroasă. Gideon stătea tot pe covor, suficient de aproape încât să se poată întinde şi să...

— Dar dacă este Anthony Viglio? întrebă el dintr-odată.

— Dar Viglio este mort.

— Atunci cineva are un simţ al umorului bolnav — i-am găsit numele pe lista oaspeţilor la priveghi.

Simone tresări.

— Ciudat, murmură ea, terminându-şi băutura. Anthony Viglio! Încă nu am reuşit să-mi amintesc unde am mai auzit numele ăsta. Mă întreb dacă el a fost clientul lui David la un moment dat.

— Dar dosarele nu indicau că el era un client *nou*?

— Nou pentru Al. Cine ştie dacă toate dosarele sunt în ordine? Ar trebui să pot afla totuşi. Rebecca ar trebui să ştie.

— Rebecca?

— Rebecca Finley, şefa de birou. Lucrează la firmă încă de la început. Voi vorbi cu ea mâine. Să văd dacă acel cont fantomă avea vreo legătură cu ceea ce ascundea Al. Dacă erau probe...

— Ce?

— Banii din contul lui Viglio ar putea proveni din șantaj. Dacă Al îl șantaja pe Viglio?

— Șantaj. Hm! Pentru că este încă în viață? Trecând numele lui Viglio pe cont ar contrazice scopul prefăcutei sale morți.

Simone oftă:

— O vom scoate vreodată la capăt?

— De-acum încolo ar trebui să nu te mai implici.

— Nu pot să nu mă implic atunci când sunt suspectă.

— Mă refer la partea de investigație. Vorbește cu șefa de birou, dar lasă restul în seama mea.

— Ce ți-a venit?

— Credeam că e evident. Te-ai expus pericolului astăzi. Iar acum aflu că te-a și urmărit cineva seara trecută.

— Dar sunt bine.

Cu toate că trăsese o sperietură zdravănă, simți că-i sare inima din piept doar gândindu-se la ceea ce pățise.

— Data viitoare s-ar putea să nu mai fii atât de norocoasă. Nu vreau să ți se întâmple ceva, Simone.

Nu se putu abține să spună:

— Îmi sună mai mult decât o grijă amicală.

— Și dacă așa ar fi?

Asta era! Întrebarea la care nu putea răspunde. Tatăl ei putrezea în pușcărie din cauza lui. Și cu toate acestea...

— Ce este, mai exact? întrebă ea.

— Sentimentele mele pentru tine nu s-au schimbat, Simone. Tu ești singura femeie care mi-a răpit o parte din inimă.

— Doar o parte?

— Mai putem negocia.

El îi dădu la o parte șuvița care-i căzuse pe față. Simone tremură și simți că se-nfioară. Pecetluise trecutul de atâta vreme! Dar acesta nu era trecutul, era prezentul. El nu era Joseph Ruscetti, fiul capului mafiot. Gideon era un bărbat în toată puterea care trecuse prin viață de unul singur pentru a deveni omul care era. Omul care putea uita rănile trecutului pentru a ajuta o femeie a cărei viață era pe cale să fie distrusă.

Și pentru asta, ea lăsă garda jos:

— O, Gideon, am nevoie de tine...

— Simone...

Îi șopti numele înainte ca buzele lui să le atingă pe-ale ei. Dorința o cuprinse și îi cedă, se prinse cu brațele de gâtul lui, primindu-i căldura. Nu se împotrivi când el o lăsă pe podea și îi băgă mâna pe sub pulover.

Atingerea lui era la fel de familiară pe cât o simțise ieri. Își amintea totul — felul în care îi atingea sânii, atât de tandru încât o făcea să se înfioare, felul în care îi mângâia sfârcul cu degetele până când acesta se trezea și valuri de plăcere o inundau.

Senzațiile puseră stăpânire pe ea și se simți prinsă între lacrimi și pasiunea crescândă pe care o adunase în toți acești ani. Cedase dorinței pentru el atunci, dar era tânără și îndrăgostită.

Poate că nu mai era tânără, dar, în ciuda rațiunii, acea iubire de demult o cuprindea din nou.

Știind că nu îl putea primi pe Gideon în viața ei, nu fără a-l distruge pe Drew, Simone înțelese că aceasta

ar putea fi unica lor ocazie de a fi împreună. Se putea ca o alta să nu mai existe.

Atraşi împreună în pericol... atât de palpitant... atât de incitant!

— Simone, îngână el cu gura lipită de-a ei, dacă vrei să te opreşti, fă-o acum.

— Nu te opri.

Cuvintele îi ieşiră înainte de a se gândi. Adevărul fie spus, Simone îl dorea şi nu încetase să-l dorească. Nu putea să reziste şansei de a fi cu el, chiar dacă avea să fie pentru ultima oară.

Pentru o clipă o cuprinse un sentiment de vină.

David...

David ştia că nu are inima ei în întregime. David voia ca ea să fie fericită pe cât o făcuse el în timpul vieţii lor împreună. David nu mai era acum, era mort de ceva vreme, iar Gideon era aici.

Şi ah, cât îl dorea!

Pentru o clipă, nimic altceva nu mai conta. El îşi spălase toate păcatele în ochii ei prin felul în care încercase să o ajute, respectându-şi promisiunea de a nu-şi dezvălui identitatea fiului lor; cu siguranţă era de-ajuns.

Dorinţa o invada în vreme ce el o dezbrăca de pantaloni şi de pulover, sărutând-o pe măsură ce o dezgolea. Ea îi trase de haine şi el o ajută să îl dezbrace. În curând ajunseră goi unul în braţele celuilalt, iar pentru ea, momentul părea atât de potrivit!

Lumina focului pâlpâia pe trupul lui seducător. Căldura se împrăştie şi se intensifică atunci când el o pătrunse. Ea îi privi faţa — pasiunea, plăcerea pe

care o simțea — pentru că o excita la fel de mult ca și lucrurile pe care el i le făcea trupului ei.

O sărută din nou și se rostogoliră mai aproape de foc, lăsând-o pe ea deasupra. Căldura țâșnea prin ea în timp ce făcea dragoste cu el. El îi cuprinse sânii cu căușul palmelor și strânse până când ea icni. Apoi își duse mâna în jos pe abdomenul ei până când ajunse la locul unde trupurile lor se uneau. Când îl atinse, senzația deveni atât de pătrunzătoare, încât ea atinse orgasmul și gemu.

Un geamăt ce fu urmat de-al lui.

Se opriră pentru o clipă când el îi cuprinse fața cu palmele și o sărută cu pasiune. Apoi, în continuare în ea, el o cuprinse cu brațele și o trase în jos până când ea simți că plutește.

Șterse interiorul parbrizului aburit pentru a putea vedea mai bine și își dădu seama că tatăl lui stătea în fața garajului discutând cu un bărbat în pardesiu și cu o pălărie cu bor lat. Bărbatul își întoarse puțin capul, iar ochelarii cu ramă de culoare închisă străluciră în lumină.

Richard DeNali! Ce căuta aici tatăl lui Simone?

Joey strânse volanul și se întrebă dacă nu e mai bine să iasă de pe alee. Dacă aveau afaceri de discutat? Bătrânul nu amesteca afacerile cu familia. Fără bodyguarzi, totuși! Poate că afacerile erau personale. Despre el și Simone.

Dacă asta încercase ea să-i spună — că tatăl ei se străduia să-i împiedice să se mai întâlnească? Tații lor erau rivali de ani de zile.

Începu să transpire, dar se hotărî să nu fugă ca un copil. La 17 ani era deja bărbat, şi îşi asuma responsabilitatea pentru acţiunile sale. Şi pentru viitorul lui.

Înainte să apuce să iasă din maşină, o flamă albastră îl făcu să tresară şi să înlemnească pe scaun. Încă o flamă. Nici un zgomot. Tatăl lui se clătină în faţă şi căzu în zăpadă. Ţinând în continuare arma în mână, DeNali îşi aprinse o ţigară înainte de a se urca în maşina sedan de culoare închisă.

Cu inima bătându-i puternic, Joey deschise brusc portiera şi sări afară.

— Tată! strigă el, picioarele afundându-i-se în zăpadă, apoi alunecând pe gheaţa de sub stratul de nea abia aşternut.

Maşina de culoare închisă trase pe alee.

Strânse din ochi pentru a observa plăcuţa de înmatriculare — RDN 1 —, apoi căzu pe trotuar lângă tatăl său care stătea nemişcat într-o baltă de sânge.

— Tată! strigă el în timp ce îşi întorcea părintele pe spate.

Tatăl lui fusese împuşcat în burtă şi în piept.

— Mă auzi? Te rog, spune că mă auzi.

Tatăl lui deschise ochii şi îşi îndreptă încet privirea:

— Joey...

Gideon se trezi, scârbit de vis ca şi cum ar fi fost un blestem puternic.

Ce îi scăpa?

Visul îl bântuia cu un motiv. Era ceva acolo, trebuia să fie. El trebuia să-şi dea seama despre ce este vorba, apoi să-l examineze cum îi sugerase Cass.

Înainte de a putea face acest lucru, Simone se întoarse înspre el şi, deschizând ochii, scoase şocată un sunet scurt:

— Ah!

— Nu te aşteptai să mă vezi? o tachină el, cea mai mică mişcare a femeii, excitându-l. Eşti la mine acasă, nu uita.

Confuzia lui Simone dispăru şi pe chipul ei suav se succedară repede sentimente contradictorii. Lui Gideon îi pieri curajul la fel de repede ca şi erecţia. Ea nici măcar nu putea face dragoste cu el fără să aibă regrete.

Disperată, ea îşi luă hainele şi începu să se îmbrace:

— Nu putem să facem din nou asta.

— Nu putem?

— E o greşeală.

Întinse mâna şi o împiedică să-şi îmbrace puloverul.

— Trebuie să plec.

Gideon îşi îmbrăca deja lenjeria intimă:

— Uau! Mai încet. Deja mi-ai luat-o înainte.

— Nu te mai deranja să te îmbraci, voi lua un taxi.

— La fel ai făcut şi data trecută. Acum mă voi asigura că ajungi în siguranţă acasă.

Observându-i expresia încăpăţânată, Gideon spuse:

— Este miezul nopţii, aşa că nu încerca să mă faci să mă răzgândesc. Nu pleci fără mine.

Simone termină să se îmbrace, iar el chiar înaintea ei, astfel că erau gata să iasă pe uşă.

Cu fiecare clipă, supărarea lui creştea. Nu putea să creadă că ajunseseră atât de departe doar pentru ca ea să oprească din nou totul.

Cum putea fi atât de rece?

Îi trebuise mult timp să înveţe să fie astfel? Ea chiar credea că el va fi de acord cu această răzgândire subită? Că el pur şi simplu o va lăsa să plece din nou din viaţa lui, la fel cum făcuse acum şaptesprezece ani?

Acest gând îl înmărmuri. Fără îndoială era exact ceea ce-şi propusese ea să facă.

Simone simţea tensiune radiind dinspre Gideon, care a tăcut aproape întregul drumul.

Tocmai vira spre strada ei când întrebă:

— De ce-ţi este ţie atât de uşor, mă întreb?

— Uşor?

Nu era nimic uşor în faptul că îl iubea.

— Să mă părăseşti, spuse el. Asta faci din nou, nu-i aşa?

— Încercam doar să ajung acasă.

— Fără un zâmbet măcar, o vorbă bună sau un sărut? Am făcut dragoste, Simone.

— Am făcut sex.

Ea avea nevoie să-i dea o tentă impersonală pentru liniştea ei sufletească:

— Nu încurca lucrurile.

În momentul în care se trezise, cu mintea limpede, îndoielile ei cu privire la el — *la ei* — ieşiseră din nou la suprafaţă. Şi nu se hotărâse ea să facă dragoste cu el doar pentru o singură dată?

Gideon parcă neregulamentar în fața casei ei. Simone își desfăcu centura de siguranță și deschise portiera:

— Mulțumesc că m-ai adus.

— Am spus că te conduc înăuntru.

Emoționată de tonul lui calm și hotărât, femeia o luă pe alee înaintea lui, dar Gideon o prinse din urmă în timp ce deschidea ușa; când Simone intră, el o urmă. Ea clipi des privindu-l, simțind agitația lăuntrică. Dar învățase să ascundă ceea ce nu dorea să observe ceilalți.

— Am intrat. Sunt în siguranță.

Gideon o privi intens:

— Ce s-a întâmplat, Simone? Cel puțin ai putea fi sinceră în privința asta.

— Pot fi într-adevăr sinceră cu tine, Gideon? În regulă. Fantomele trecutului rămân mereu între noi.

Acesta era adevărul, chiar dacă ei îi displăcea foarte mult. Simone crezuse că toate celelalte lucruri bune despre el vor putea șterge trecutul, însă primul gând care i se ivise în minte când deschisese ochii fusese că se culcase cu bărbatul care îl trimisese în spatele gratiilor pe tatăl ei.

— Credeam că am trecut peste asta, spuse Gideon.

— Nu vom putea trece peste asta decât dacă faci o vrajă cu o baghetă magică. Mă gândesc că șansele ca acest lucru să se întâmple sunt inexistente. Și apoi mai este...

Era pe punctul să spună *Drew* când îi zări ghiozdanul lângă canapea. Băiatul nu petrecuse noaptea la prietenul lui, până la urmă. Știind că el se afla în

casă, pe Simone o cuprinse neliniștea. Nu voia ca tatăl și fiul să ajungă față în față.

— Și apoi ce mai este? întrebă Gideon

— Ce mai contează? Trebuie să pleci.

— Trebuie să nu te mai agăți de ceea ce s-a întâmplat acum șaptesprezece ani.

— Cum aș putea, când Papa încă se află la închisoare?

— L-am văzut când mi-a omorât tatăl. Trebuia să mint autoritățile pentru a-ți face ție pe plac?

Simone auzi un zgomot. Cu pulsul ridicat, ea cercetă scările, dar nu văzu nimic. Drew nu stătea niciodată treaz atât de târziu. El dormea, iar ea auzea zgomote. Chiar și așa, nu voia să riște.

— Noapte bună, Gideon.

Ea îi ținu ușa, sugerându-i că ar trebui să plece.

— Nu am terminat, Simone.

O trase către el atât de repede, încât ea nici nu avu timp să reacționeze. Sărutul lui a fost furios. Și scurt.

Apoi ieși pe ușă.

Un val de căldură o cuprinse în timp ce încuia ușa în urma lui, apoi se sprijni de ea pentru o clipă. Imagini scurte de când făcuseră dragoste îi umblau prin minte când auzi un murmur ușor la etaj, deasupra.

Drew...

În timp ce se repezea pe scări, îi auzi vocea șoptind. Când ajunse pe hol și privi în camera lui, el închidea telefonul. Cu cine vorbise la ora aceasta? Nu lăsa niciodată ușa deschisă când se culca, deci cu siguranță auzise ce se întâmplase jos și venise să vadă ce se petrece.

Cu nervii încordați, Simone îi spuse:

— Drew, iubitule, nu credeam că vei fi acasă în seara aceasta.

— Mi-am schimbat planurile, mamă. Noa'te bună!

Înainte ca ea să apuce să-l întrebe ce se întâmplase, băiatul îi închise ușa în față.

Simone rămase privind fix placa de lemn, întrebându-se ce auzise oare băiatul.

Capitolul XIV

Când Simone se trezi a doua zi — dormise până târziu — Drew era deja plecat la școală. Nu avea cum să afle dacă băiatul mâncase, dar acest lucru nu o supăra. Ceea ce o deranja era faptul că nu-i spusese că pleacă.

Un lucru neobișnuit pentru fiul ei extrem de grijuliu.

Fiind sigură că el stătuse pe scări când ea vorbise cu Gideon, Simone se întrebă din nou ce auzise Drew.

Știind că va trebui să se ocupe de el mai târziu, Simone încercă să scape de acest nou motiv de îngrijorare în vreme ce-și făcea cafeaua, apoi se reîntoarse la etaj. Chiar și așa derutată, femeia observă că sufrageria era vraiște — ce făcuse Drew în dimineața aceasta? Dacă încăperea ar fi fost la fel noaptea trecută când ea sosise acasă, cu siguranță ar fi observat.

Simțindu-se vinovată de reacția violentă a fiului ei, Simone se duse să facă un duș.

Se îmbrăcă apoi într-un costum cu pantalon verde-închis potrivit muncii de birou. Mai exact, birourile firmei de avocatură Cecchi și Burke. Pe urmele eva-

zivului Anthony Viglio, femeia dorea să afle cât mai multe despre contul fantomă.

Pentru a nu ajunge la pauza de prânz fără a se întâlni cu directoarea biroului, Simone luă o brioșă și o mâncă la o cană de cafea.

Ieși pe ușa din spate și încuie, însă gândurile la Gideon nu-i dădeau pace. Indiferent ce-i dicta rațiunea, inima îi spunea că o dată nu e de-ajuns. Acel sărut de despărțire o convinsese de acest lucru. Nici măcar loialitatea față de tatăl ei nu o împiedicase să cadă din nou în mrejele lui Gideon.

Măcinată de ceea ce o aștepta, Simone deschise distrată ușa către garajul întunecat. Apoi, un zgomot ascuțit îi făcu inima să tresară. Din portiera din spate a unei mașini se ivi un picior.

— Hei, ce cauți acolo? strigă.

Din mașină se auzi un blestem, iar persoana din interior aproape explodă în afară, într-o mare de culoare aprinsă.

— Moș Crăciun! strigă femeia în timp ce personajul durduliu se năpusti asupra ei, dărâmând-o.

Omul îmbrăcat în roșu sări la ea cu o bucată de sfoară în mână.

Pentru a o strangula așa cum făcuse cu Nikki?

Amețită, Simone lovi cu bocancul cât de tare putu. Contact. Mâna îi sări brusc în aer, aruncându-i celuilalt sfoara.

Moșul porni din nou către ea, dar Simone se îndepărtase deja. Însă o mână o apucă de picior și trase astfel încât femeia căzu pe spate, cu o bufnitură. Ea pipăi podeaua garajului și găsi ceva tare și rotund

— o bucată de țeavă. Lovi cu ea și îl atinse zdravăn pe atacator, dar Moșul purta perne și era protejat.

Când însă țeava ajunse în mâna acestuia situația se schimbă.

Gândind rapid, Simone își găsi șiragul de chei și apăsă unul dintre butoane, astfel ca alarma mașinii să pornească, iar luminile să se aprindă intermitent. Moșul tresări și scăpă țeava. Zgomotul ce răsună în întreaga clădire era atât de puternic, încât o asurzea. Atacatorul nu irosi nici o clipă, sări peste trupul ei întins pe podea și fugi pe ușa garajului.

Simone se ridică imediat și, fără să se gândească, fugi după cel care încerca să scape. Când ea ajunse pe alee, atacatorul nu se mai întrezărea. Nici urmă de autovehicul pe care să-l poată identifica.

Cu o apăsare în piept, cu inima bătându-i cu putere în încercarea de a-și recăpăta suflul, Simone rămase privind în gol pentru o clipă.

Nu era de mirare că sufrageria era vraiște. Persoana în costum de Moș Crăciun — criminalul, presupuse ea — intrase în casa ei, fără îndoială în același mod în care ea și Gideon intraseră în biroul lui Al Cecchi. Din fericire, Drew plecase deja la școală.

De data aceasta, când intră în garaj, Simone aprinse lumina. Portiera din spate era încă deschisă. Ce căuta nenorocitul în mașina ei?

Privind înăuntru, rămase nedumerită. Compartimentul în care ținea muzica era deschis, iar casetele și CD-urile erau aruncate peste tot. Moșul era meloman? Mai mult, casetele erau scoase din carcase, ca

şi cum intrusul încercase să se asigure că fiecare era aşezată corespunzător.

Apoi îşi dădu seama. O casetă! Poate criminalul căuta o casetă. Acum singura întrebare era — o casetă pe care fusese înregistrat ce anume?

— Gata cu investigaţiile pe cont propriu, e clar? mârâi detectivul Norelli către Simone, după ce îi ascultă povestea.

— Pur şi simplu îmi apăr interesele. Nu vreau să fac închisoare.

— E mai bine decât să mori.

— Asta spui tu.

Acesta scutură din cap:

— Am terminat aici pentru moment, dar te voi contacta.

Simone nu recunoscuse că fusese la Josie Ralston cu o seară în urmă, dar îi spusese cum ajunsese la concluzia că ucigaşul căuta o casetă care l-ar fi incriminat. Ea era sigură acum că era vorba de un bărbat. Moşul era prea mare şi prea puternic pentru a fi femeie. Ei bine, cel puţin nu una de dimensiunile lui Galen — nu că i-ar fi spus această concluzie lui Norelli.

Ceea ce sugerase ea era că acea casetă fusese ascunsă în biroul care trecuse prin mai multe mâini — motivul pentru care diferiţi membri ai clubului fuseseră atacaţi, iar casele lor percheziţionate.

Norelli îi ascultase teoriile fără să comenteze. El îşi luase numeroase notiţe, dar nu dăduse de înţeles că ar fi impresionat de raţionamentul ei.

— Dar ei? întrebă ea despre criminalişti.

Erau doi bărbați. Unul începuse din garaj, celălalt din casă. Acum, ei căutau amândoi amprente în sufragerie.

— Aproape că au terminat, spuse Norelli. Nu-ți face griji, vei putea face curat în curând.

Cât va mai dura? se întreba Simone, nerăbdătoare să ajungă la firma Cecchi și Burke.

— Poftim cartea mea de vizită. Dacă afli ceva, folosește-o.

Cu siguranță avea altă atitudine față de cea pe care o avusese ultima dată când se întâlniseră și el încercase s-o acuze de uciderea lui Nikki. Simone luă cartea de vizită și îl conduse pe Norelli către ușa de la intrare. Apoi merse sus și se schimbă într-o bluză și jeanși. Când se întoarse în sufragerie, cei doi bărbați se pregăteau să plece. Și apoi rămase singură. Simone se gândi că era suficient de sigur să rămână singură. Că Moșul umblase deja prin lucrurile ei și nu avea nici un motiv să se mai întoarcă. Trebuia să creadă acest lucru, altfel își va pierde mințile.

În timp ce făcea curățenie în sufragerie, se gândi să-l sune pe Gideon și să-i spună ce se întâmplase. Cum nu se despărțiseră în termeni amiabili noaptea trecută, Simone nu se atinse însă de telefon. Dacă el ar fi știut, ar fi venit fără îndoială la ea, dar Simone nu era încă pregătită să dea ochii cu el. Avea nevoie de un timp să se liniștească. Un timp de gândire.

Ce avea de gând să facă în privința lui? Până termină de făcut curățenie, nu reuși să clarifice situația legată de Gideon, astfel că amână să-l sune.

Ajunse la birourile Cecchi și Burke după-amiaza târziu. După ce schimbă amabilități cu recepționera, o tânără studentă la Drept pe nume Penny care era nouă în firmă, ea se duse direct către biroul Rebeccăi Finley.

— Simone, ce surpriză!

Rebecca își scoase ochelarii pentru citit și îi puse la o parte pe birou. Deși se apropia de 50 de ani, era încă atrăgătoare și chiar puțin cochetă. Ca de obicei, purta un costum de firmă, unul din buclé crem cu roz.

— Sper că nu ești șocată să mă vezi.

— Având în vedere faptul că ambii asociați au trecut în neființă, m-am gândit că vei apărea în cele din urmă.

— De fapt, nu de aceea mă aflu aici. Nu chiar, și Simone se așeză pe scaunul din fața celui directorial.

— Ar putea avea legătură cu moartea lui Al.

Rebecca nu putu să-și ascundă surprinderea:

— Le-am spus polițiștilor tot ce știu. Ceilalți avocați și restul angajaților, la fel.

— L-ai cunoscut pe Anthony Viglio?

— Viglio?

— Un client.

— Da, știu numele. Cum l-aș putea uita când el are un avans uriaș în registre?

Simone notă modul în care Rebecca se exprimase. *În registre.* Nu că ar mai fi existat efectiv banii.

— Era ceva neobișnuit legat de avans?

— Altceva în afară de sumă? Să fii sigură. A plătit cu bani gheață. Cine umblă cu jumătate de milion în bani gheață?

Lui Simone începu să-i bată inima mai repede. Se apropia de adevăr; simțea acest lucru.

— Spuneai că știi acest nume. Dar pe client?

— Nu l-am întâlnit niciodată. Sunt sigură că nu a fost vreodată aici. Dacă Al a avut vreo întâlnire cu Viglio aici, aceasta nu se afla în calendar.

— Dar la telefon?

— Nu. Nu a vorbit niciodată cu el.

Simțindu-se dezamăgită, Simone întrebă:

— Se poate să fi venit cât timp ai fost tu plecată?

— Haide să aflăm.

Deși întrebară angajații și asociații, nimeni nu părea să-l fi văzut pe acel om. Ceea ce însemna, practic, că el într-adevăr era mort.

În timp ce pleca, recepționera spuse:

— Ăm, întrebai de Anthony Viglio...

— Știi despre cine vorbesc?

— A fost doar o dată aici, dar da.

Deci fusese aici! Sau nu?

— Cum arăta, Penny?

— Superb pentru un infractor, spuse ea, ca și cum ar fi crezut că toți criminalii ar trebui să fie respingători. Mare și blond, cu ochii albaștri.

— Vârsta?

Penny ridică din umeri:

— Mult mai în vârstă decât mine.

Ceea ce probabil înseamnă peste treizeci de ani, se gândi Simone.

— Era ceva neobișnuit la el?

Penny clătină din cap:

— Nu l-am văzut suficient de bine ca să-l cercetez cu mare atenție. Al l-a dus în birou imediat. Și când a plecat, bărbatul s-a îndreptat direct către ușă, fără să-mi arunce măcar o privire.

— Ca și cum ar fi fost furios?

— Mda. Se poate spune și așa.

— Și nu l-ai mai văzut sau nu ai mai auzit despre el de atunci?

— Nu.

Simone îi mulțumi recepționerei și părăsi birourile.

Conducând către casă pe întuneric, se gândi la discrepanțele dintre această descriere și poza pe care Logan o imprimase de pe necrologul on-line. Anthony Viglio era scund și brunet. Un bărbat micuț. Așadar, cine îi furase identitatea? Mare și blond, cu ochii albaștri. Doi bărbați care se potriveau descrierii îi veniră în minte — Sam Albright, fostul soț al lui Nikki, și Ulf Nachtmann, bodyguardul lui Michael. Oricare dintre ei putea fi criminalul.

După ce îi dădu mai multe telefoane lui Simone și îi răspunse căsuța vocală, Gideon se hotărî să-i facă o nouă vizită surpriză. Deși lucrurile fuseseră stânjenitoare între ei când se despărțiseră noaptea trecută, cu siguranță ea avusese destul timp să-și schimbe atitudinea. Știa că Simone îl iubește la fel de mult cât o iubea și el pe ea. Dar era suficient acest lucru? Parcă neregulamentar mașina în fața casei ei și observă o singură lumină aprinsă, ca și cum nu ar fi fost nimeni acasă. Alergă către ușă și sună la sonerie. Nici un răspuns. Pentru a fi mai sigur, se duse prin spate.

Luminile din bucătărie erau stinse, garajul era deschis, iar maşina lui Simone nu se afla acolo.

Înjurând, Gideon alergă din nou către stradă tocmai când un nătâng începuse deja să-l claxoneze. Era suficient loc pentru a-l ocoli, dar era evident că tipul nu-şi putea manevra jeep-ul pe o străduţă lăturalnică.

Pe unde era Simone? se întrebă Gideon în timp ce se îndepărta de locuinţa ei. Singurul lucru despre care ştia că-l are planificat era o vizită la Cecchi şi Burke, dar cu siguranţă asta nu o putuse reţine atât de mult. Putea foarte bine să plece, să ajungă la club şi să se ocupe de hârtii. Cine ştie când avea ea să se întoarcă?

Se îndreptă către strada Clark şi verifică în oglinda retrovizoare cum un autovehicul de culoare închisă porneşte de pe loc, îl ajunge din urmă repede şi virează după el. Gândurile legate de Simone îl tulburau. Intenţionase să-i spună verde-n faţă, să o facă să recunoască faptul că momentele lor de tandreţe însemnaseră ceva şi pentru ea.

Farurile din spate îl determinară să îşi fixeze oglinda retrovizoare pe viziune nocturnă. Idiotul! De ce naiba ar avea nevoie cineva de faruri pe o stradă bine luminată din oraş? Gândindu-se că nu ar vrea să se întoarcă încă la club, Gideon se hotărî să facă o tură pe bulevard. Întotdeauna gândea mai bine când conducea cu viteză. Vină spre est pe Fullerton, iar farurile îl urmară — zări luminile în oglinda laterală. Acceleră, dar farurile rămaseră aţintite în oglinzile lui.

Cu siguranţă, celălalt şofer va vira şi o va lua prin parc, speră Gideon. Doar că acesta nu făcu astfel, iar farurile deveniseră de-a dreptul enervante. Sperând

să-l intimideze pe celălalt șofer și să-l determine să-l ocolească, Gideon încetini. Farurile rămaseră fixe în oglinzile lui. Un sentiment ciudat și niște furnicături prin tot corpul îl avertizară pe Gideon că era urmărit. Astfel că, atunci când trecu pe lângă grădina zoologică și se apropie de șoseaua Lake Shore, făcu acest lucru pe banda stângă.

Și urmări semnalul de stânga din spatele lui. În ultimul moment, cu pulsul accelerat, Gideon viră către banda stângă și intră pe șosea îndreptându-se către sud mai degrabă decât către nord. Autovehiculul de culoare închisă îl urmă.

Una dintre numeroasele slujbe avute în existența sa bizară fusese cea de șofer la cursele de mașini. Condusese mașini de viteză la fiecare ocazie ivită. Gândind rapid, el acceleră brusc, doar pentru ca mașina ce îl urmărea să rămână lipită de el. Dintr-o dată, aceasta rulă în lateral, împingându-l spre parapet. Gideon se lăsă în spate, dar nu înainte ca vehiculul celălalt să-l lovească, zdruncinându-l. Gideon văzu roșu în fața ochilor. Nu era vorba de vreun accident. Această mașină îl urmărise de când plecase de la Simone. Când celălalt automobil rămase în urmă ca și când s-ar fi pregătit pentru un nou atac, Gideon călcă până la podea pedala de accelerație și nu încetini până când nu ajunse la următoarea ieșire de pe drum, acolo unde viră către partea de sud a parcului Lincoln. Nu era singur. Să-l încolțească pe tipul din spatele lui fără a se sfârși totul printr-un accident — acesta era scopul lui. Din fericire, traficul era lejer. Gideon luă curba. Celălalt vehicul viră larg și

se apropie pentru un alt atac, fără îndoială intenționând să-l arunce către parc. Gideon acționă primul, rotind brusc volanul și lovind cealaltă mașină. Apoi, la următoarea intersecție, Gideon viră din nou dreapta, pe artera principală ce tăia parcul.

În timp ce trecu pe lângă iaz și cafenea, căută cu privirea drumul de serviciu care fusese o alee pentru vizitatori. Îl urmă și acceleră pe lângă gardul de fier ce separa grădina zoologică de restul parcului. La jumătatea distanței către parcarea dinspre est, zări în spate farurile de-acum familiare. Gideon strânse din dinți, țâșni înainte și viră din nou dreapta. Voia să vadă cine era acest nenorocit. Merse până la tunelul din piatră care duce către lac și drumul de acces, făcu rondul, viră încă o dată spre dreapta și stinse farurile. Întoarse mașina. Se opri. Așteptă, cu motorul pornit și sângele înfierbântat, întinzându-i celuilalt o capcană. Vehiculul de culoare închisă se opri cu scârțâit de roți și intră imediat în iaz. Iar Gideon aprinse farurile, luminând sedanul negru, care, dintr-o dată, dădu cu spatele înspre bolta din piatră.

Acum Gideon era urmăritorul. Nu reușise să vadă mai bine mașina sau pe nenorocitul care o conducea, dar nu avea de gând să renunțe până nu afla cine îl urmărea și din ce motiv.

Planurile cele mai elaborate deseori se complică... în special când era implicată poliția. O mașină de patrulă apăru de nicăieri, cu sirenele sunând și îndreptă farurile spre Gideon. *Prins*! Dezamăgit, privi

cum maşina neagră se îndepărtează în viteză fără ca el să-l fi putut zări pe şofer.

— Drew, trebuie să stăm de vorbă, spuse Simone în timpul mesei.

Ea gătise nişte *fetuccini* cu sos picant, salată şi pâine cu usturoi — una dintre mâncărurile preferate ale băiatului. Nu că acest lucru s-ar fi cunoscut după cum se juca acesta, indiferent, cu mâncarea.

— Păi, vorbeşte, spuse el, ursuz.

— Tu eşti cel care trebuie să vorbească. Spune-mi ce te frământă.

Simone nu voia să facă greşeala de a deschide subiectul, sugerând că ar fi supărată din cauza a ceea ce auzise noaptea trecută.

— Dacă nu ştii, atunci nu are importanţă, nu-i aşa?

Îşi trânti şervetul şi se ridică în picioare.

— Drew, stai jos! Termină de mâncat!

— Nu-mi mai este foame. Poate îi oferi resturile noului tău iubit.

— Gideon nu este iubitul meu.

— Atunci ce este, mamă? L-am văzut când te-a sărutat. Era miezul nopţii. Nu sunt un naiv. Am 17 ani.

Nu chiar. Încă avea 16, dar Simone nu avea de gând să-l contrazică. Trebuia să găsească o explicaţie cu privire la Gideon.

Începu tacticos:

— E greu să fii singură atât de mult timp când eşti obişnuită cu prezenţa unui bărbat. David a murit de ceva vreme...

— Opt luni amărâte. Mama lui Charlie a aşteptat mai mult după divorţul de tatăl lui.

Simone se linişti dintr-o dată. Asta fusese, atunci? Drew credea că Gideon era noul ei iubit şi era supărat că-l înşală pe tatăl lui?

— Eşti sigur că asta e tot ceea ce te deranjează?

Drew o privi insistent, răceala din ochii lui amintindu-i de Michael:

— Ce altceva ar putea fi, mamă? Ce-ai mai făcut?

Fără să mai aştepte urmarea, Drew se întoarse şi părăsi bucătăria. Încercând să-şi păstreze calmul, Simone îl urmă:

— Drew, aşteaptă puţin!

Însă băiatul îşi continuă drumul pe scări, spunând:

— Am terminat de vorbit. Trebuie să învăţ.

Şi astfel luă sfârşit conversaţia. Frustrată, simţind nevoia de a vorbi cu cineva, Simone cedă în cele din urmă impulsului de a-l suna pe Gideon. Ştia că el îi lăsase câteva mesaje atât acasă, cât şi pe mobilul pe care şi-l închisese, deci măcar el voia să-i vorbească.

Îşi puse jacheta şi ieşi cu mobilul pe veranda din spate. Noaptea era plăcută, aerul proaspăt de iarnă, iar Simone nu putea să nu se gândească la sentimentul de confort pe care îl simţea când Gideon stătea în spatele ei, cuprinzând-o cu braţele.

Cu inima bătându-i puternic la gândul acesta, ea îl sună pe mobil:

— Tu eşti? răspunse Gideon. Mă întrebam dacă îmi vei răspunde la mesaje.

— Am fost prinsă cu treburi.

— La propriu?

Se gândi să glumească, dar se răzgândi și îi spuse despre atacul lui „Moș Crăciun" asupra ei de dimineață.

— De ce nu m-ai sunat?

— Te-am sunat acum.

— Vreau să spun atunci când s-a întâmplat!

— Nu eram sigură că vrei să auzi de mine.

— Pentru cum ai plecat noaptea trecută?

Simone oftă:

— Încercam să-mi păstrez controlul, Gideon. Când m-am trezit, am înțeles că nu-mi permit asemenea complicații în viața mea.

— Asta e tot ce însemn eu pentru tine? O complicație?

Ea nu avea de gând să-i spună că era cu mult mai mult, așa că schimbă subiectul.

— Am fost, în cele din urmă, la Cecchi și Burke în după-amiaza asta. Tocmai am ajuns acasă.

— Și?

— Am aflat două lucruri. Jumătatea aceea de milion de la Anthony Viglio? A fost plătită în bani gheață.

Gideon fluieră:

— Curajos omul, să aibă la el atâta bănet. Presupun că toți cei din birou își aminteau de el.

— Se pare că a fost acolo doar o dată și singura care l-a văzut a fost recepționera. Descrierea oferită de ea — mare, blond și cu ochii albaștri.

— Nu era Anthony Viglio.

— Nici pe departe, aprobă Simone. Dar Sam Albright se potrivește descrierii. Și Ulf Nachtmann.

— Cine?

— Bodyguardul lui Michael.

Lucru care o îngrijora mai mult decât voia să admită.

— Albright avea legături cu Cecchi, dar credeam că era un client mulțumit. Și nu l-ar fi văzut recepționera de mai multe ori?

— Ea e relativ nouă. Poate că nu.

— Iar toți ceilalți ar fi acceptat prezența lui Albright fără să-i pună la îndoială identitatea pentru că îl văzuseră în alte ocazii.

Raționamentul lui o făcu să se simtă ceva mai bine. Dacă Ulf ar fi fost implicat însemna că și Michael era, pentru că altfel de unde ar fi avut un bodyguard cinci sute de mii de dolari?

Gideon întrebă dintr-o dată:

— Ai vreo idee ce fel de mașină conduce Sam Albright?

— Un fel de sedan, cred.

— De culoare închisă?

— Neagră. De ce?

— Deoarece un ins într-un sedan negru a încercat să mă scoată de pe șosea, spuse Gideon.

— Doamne, îngrozitor! Ce te face să crezi că era Sam Albright?

— Persoana respectivă m-a urmărit de la tine de-acasă.

Cu inima strânsă – aceasta nu era pură coincidență — întrebă:

— Ce căutai aici?

— M-am gândit că trebuie să stăm de vorbă. Încă mai cred asta. Ne întâlnim în fața casei tale în cinci minute. Sunt deja pe drum spre tine.

Simone nu se împotrivi. El era hotărât. Şi, oricum, voia să-l vadă cu ochii ei pentru a fi sigură că nu păţise nimic. În nici un caz nu era responsabil Sam Albright. În sufletul ei, ştia despre cine era vorba. Bătu la uşa dormitorului lui Drew şi, fără să aştepte invitaţia lui, intră.

— Ce-ai făcut, Drew? întrebă Simone. Ce anume ai auzit noaptea trecută?

— Ţi-am spus...

— Nu totul. Spune-mi. Acum!

— În regulă. El este tipul care l-a trimis pe bunicul la închisoare, spuse Drew ţâfnos. Ce cauţi cu tipul ăsta, mamă? Ce cauţi cu bărbatul care ne-a trădat familia?

Simone se sprijini de uşă şi începu să-i ia apărarea:

— Gideon a fost convins că Papa l-a omorât pe tatăl lui. A făcut ceea ce a crezut că este drept.

Nu acelaşi lucru îl spusese şi el încă de la început? De ce nu luase toate astea în considerare? De ce îl îndepărtase din viaţa ei?

Drew se încruntă, cu o expresie atât de asemănătoare cu a lui Michael, încât o sperie:

— A minţit!

— Nu a minţit.

— Acum schimbi povestea şi spui că bunicul a minţit?

— Nu!

— Trebuie să fie una din variante, mamă. Unul dintre ei trebuie să fi minţit. Ce altă explicaţie ar putea exista?

Și ea crezuse la fel, dar știa că Gideon era convins că spusese adevărul.

— Nu știu. Ce ai făcut, Drew? Cu cine ai vorbit la telefon noaptea trecută? întrebă ea ca și cum nu și-ar fi dat seama deja.

— Cu unchiul Mike!

— Drew! Nu vorbim multe despre acest lucru, dar știi că unchiul tău poate fi un om foarte periculos.

Ar fi dat orice să nu aibă dreptate în acest moment.

— Cu ceva vreme în urmă, Gideon aproape că a suferit un accident de mașină. Cineva a încercat să-l scoată de pe șosea.

— Unchiul Mike este devotat familiei noastre.

Fără să gândească, Simone se răsti:

— Și Gideon este rudă cu tine! Cum poți să crezi că este corect să fie atacat? Te-am crescut în așa fel încât să poți face diferența între ce e rău și ce e bine, Drew. Nimic nu poate să justifice tentativa de a face rău cuiva intenționat!

— Gideon *nu este* rudă cu noi!

Înțelegând ce zisese, Simone simți că acum este momentul pentru a spune întregul adevăr. Greșise când își închipuise că ar fi putut să-i ascundă adevărul... să-l țină pe Gideon departe de fiul despre care nu știuse.

Trăgând aer în piept, Simone zise:

— Gideon e rudă *cu tine*, Drew! El este tatăl tău, iar unchiul tău știe acest lucru.

Drew sări de pe pat, cu pumnii încleștați:

— Tatăl meu e mort!

— Da, cel care te-a crescut, cel care a ales să-ți fie tată, care te-a considerat ca pe un fiu și care nu putea să te iubească mai mult — *el* e mort. Gideon este tatăl tău *natural*. Nici măcar nu a știut de tine până acum câteva zile. Am fost îndrăgostită de el pe vremea când se numea Joey Ruscetti, Drew. Și eram însărcinată cu tine când tatăl lui a fost omorât. Dacă nu s-ar fi întâmplat... dar s-a întâmplat și totul s-a schimbat.

— Nu te cred!

— Nu te-aș minți în privința asta.

Înainte ca Simone să găsească o modalitate de a-l calma, Drew se repezi pe lângă ea și ieși din cameră.

— Drew, stai!

Băiatul coborî valvârtej scările și își luă jacheta.

Simone îl urmă, întrebând:

— Unde te duci?

— La singura persoană în care pot avea încredere.

Capitolul XV

— Nu l-am putut împiedica să fugă la Michael.

Privind-o pe Simone — o luase din fața casei și găsise un loc, aproape pustiu în apropierea parcului Lincoln unde puteau sta de vorbă —, Gideon era înmărmurit:

— Nu pot să cred că i-ai spus. Tu erai cea care nu dorea ca el să știe că sunt tatăl lui. Erai convinsă că l-ar putea distruge.

— Ar fi putut, Gideon. Tu nu l-ai văzut, spuse Simone, cu vocea tremurândă. Tu nu l-ai auzit.

— Liniștește-te! Nu va păți nimic. Pare un puști rațional.

— De obicei.

— Va fi și în privința asta. A suferit un șoc. Are nevoie de timp pentru a se gândi la ce i-ai spus.

— Mai e ceva.

Lui Gideon nu-i plăcu ce auzi:

— Doar nu a amenințat că-și face singur ceva?

— Nu! Motivul pentru care i-am spus despre tine... el a fost răspunzător de urmărirea ta de mai devreme.

— Vrei să spui că el conducea sedanul negru?

Simone clătină din cap.

— I-a spus lui Michael despre tine. Noaptea trecută ne-a auzit, cel puțin suficient cât să știe că ești cel care l-a trimis în spatele gratiilor pe Papa.

Gideon înjură. Nici măcar nu reușise s-o scoată pe Simone din încurcătura și acum Michael complica lucrurile. Se gândise să-l înfrunte personal, dar se răzgândi. Dacă Michael ar fi trimis pe cineva după el, fără îndoială ar fi fost prea târziu. Poate că trebuia să vorbească totuși cu Logan, să vadă dacă pot pune la cale un plan. Fiind detectiv al Departamentului de Poliție din Chicago, Logan ar putea fi persoana potrivită pentru a-l aborda pe Michael. *Între timp...*

— Trebuie să găsim caseta.

Gideon era sigur că Simone își dăduse seama ce se ascundea în birou. Cel puțin acum știau ce să caute; pur și simplu trebuiau să descopere cine fusese în posesia casetei.

— Vreo idee?

— Criminalul i-a vizat pe toți cei care aveau acces la birou — Nikki, Galen, Josie, eu.

— Dar Teresa Cecchi?

— Ce-i cu ea?

— Dacă ea știe ceva ce nouă nu ne-a spus? sugeră Gideon. Ea a fost ultima persoană care a pus mâna pe birou înainte de a fi trimis la licitație.

— Cu siguranță, dacă știa de casetă, ar fi spus ceva. Mai ales de vreme ce era atât de supărată la priveghi noaptea trecută.

— Nu ai menționat niciodată acest lucru.

— Am sugerat că obiectul care se aflase în acel birou a reprezentat motivul pentru care au fost uciși Al și Nikki. Ideea a cutremurat-o și a spus că moartea lor a fost vina ei. M-am gândit că se simțea vinovată pentru că a dat biroul. Dar poate că era ceva mai mult la mijloc.

— Nu există decât o singură cale de a afla.

Știind că priveghiul urmase și a doua noapte, Gideon spuse:

— Ar trebui să se fi întors de la capelă.

— Înmormântarea are loc mâine-dimineață. Nu cred că se va bucura să ne vadă prea curând.

— Din câte am văzut, Teresa Cecchi e o văduvă care se ține tare. Și dacă știe ceva despre casetă sau dacă o deține efectiv trebuie să aflăm înainte să fie ucis cineva din pricina blestemăției ăleia.

Simone îl aprobă.

Un sfert de oră mai târziu se aflau în fața reședinței Cecchi. Văduva însăși răspunse la ușă.

— Ce doriți?

— Vrem să aflăm despre casetă, Teresa, spuse Simone. Ce se află pe ea?

— Nu... nu știu despre ce vorbești, mormăi femeia încercând să le trântească ușa în nas.

Gideon puse repede piciorul în ușă pentru a o împiedica s-o închidă.

— Poți să vorbești cu noi sau direct cu poliția.

Nu-i veni să creadă că asta fusese tot ce-i trebui Teresei Cecchi pentru a ceda. Trebuie să fi fost măcinată de vinovăție pentru a ceda atât de ușor. Odată intrați, Gideon observă ochii umflați și machiajul

întins al văduvei și se simți stânjenit. Dar ce făcuseră era bun făcut. Acum, ei ajungeau undeva, iar faptul că puteau preveni uciderea a încă unei persoane era mai important decât sentimentele Teresei.

Simone întrebă:

— Ce este pe casetă, Teresa?

— Informații care ne-ar putea aduce moartea noastră, a tuturor.

— Știai toate acestea și nu ai spus nimic? întrebă Gideon.

— Am crezut că, dacă mă prefac că nu știu nimic, voi fi protejată.

— De ce anume? întrebă Simone. Față de cine?

Teresa clătină din cap:

— Nu-ți va plăcea.

— Nu trebuie să-mi placă dacă ajută la pedepsirea criminalului lui Al.

Teresa dădu din cap.

— Trebuie să asculți și tu.

Văduva îi conduse la subsol și traversă încăperea către un tablou pe care îl luă de pe perete, apoi deschise seiful pe care îl ascundea opera de artă. Tastă un cod, iar seiful se deschise. Din el Teresa scoase o casetă ce părea inofensivă. Gideon simți un flux de adrenalină. Teresa o prevenise pe Simone că nu-i va plăcea ceea ce va auzi. Însemna că David Burke fusese implicat în ceva ilegal?

Dar când Teresa introduse caseta în sistemul audio și apăsă butonul de pornire, vocea de pe casetă nu era a lui David. Chiar și după toți acești ani, Gideon o recunoscu imediat.

— *Voi avea nevoie ca tu să-l ţii ocupat, să nu bănuiască nimic.*

— Michael! spuse Simone cu răsuflarea tăiată.

Teresa opri caseta:

— Ţi-am spus că nu-o să-ţi placă.

— Porneşte-o!

Teresa dădu din cap şi făcu ce o rugase Simone.

— *Atâta vreme cât nu trebuie să mă murdăresc pe mâini...*

— *Crezi că le ai curate, Al? Tu mi-ai spus că are de gând să mă scoată din cărţi, să-şi ia alt locotenent.*

— Vorbeşte despre Papa. Simone se încruntă: Papa cerea mereu mai mult, indiferent de cât făcea Michael pentru el. De pe vremea când Michael era copil, Papa îi cerea să fie bărbat.

— *El nu are încredere în tine, Michael. Eu de ce aş avea?*

Michael râse:

— *Poate că ar fi trebuit să înregistrezi această conversaţie ca asigurare.*

— *Nu la asta m-am referit. Mă referam la finanţarea firmei de către tine. Te vei ţine de cuvânt în privinţa asta, nu-i aşa? Voi face cum spui tu cu privire la abordarea cazurilor pe care le vrei.*

— *Al, crezi că-l voi uita pe cel care a făcut posibile toate astea?*

Ultimele cuvinte se stinseră, şi apoi se lăsă liniştea.

— Stai, trebuie să mai fie ceva! strigă Simone. Ce a făcut?

Ce făcuse Michael? se întrebă Gideon. Cecchi avusese grijă de bătrânul DeNali pentru ca Michael să facă ce anume?

Visul îi reveni...

Tata şi un bărbat cu un pardesiu şi pălărie ninse. Bărbatul îşi întoarse uşor capul şi ochelarii săi cu ramă neagră reflectară lumina. O flamă albastră îl ţintui în loc în vreme ce tatăl lui căzu în zăpadă.

Ţinând în continuare arma în mână, DeNali îşi puse o ţigară în gură şi o aprinse cu o mână înainte de a se urca înapoi în maşina şi de a demara.

Numărul de înmatriculare — RDN 1.

Tatăl lui deschise ochii şi îşi îndreptă încet privirea:

— DeNali...

Şi-atunci îşi dădu seama, după toţi aceşti ani, motivul pentru care visul nu-i dădea pace.

Derulă înainte până la seara din club când fusese omorât Cecchi. Îl evitase pe Michael, păstrând distanţa. Stătuse cu ochii pe nenorocit, mai ales când Simone încetase să-i mai vorbească. Îşi aminti că Michael ţinea în mână o băutură, iar cu stânga...

Îndoise un băţ de chibrit şi îi atinsese vârful de cremene, apoi îl împinsese cu degetul mare şi acesta se aprinsese.

La fel ca în vis!

Tata spusese *DeNali*, dar nu spusese *Richard*.

— Îmi pare rău, asta e tot, spuse Teresa Cecchi în timp ce Gideon se întoarse în încăpere.

Simone părea foarte tulburată. Fără îndoială că trăsese aceeaşi concluzie ca şi el. Gideon o luă în braţe, iar ea îi înconjură mijlocul cu braţul. Pieptul bărbatului o apăsă la gestul ei, ca răspuns la compasiune.

— Ești sigură că nu mai există nimic pe casetă? întrebă Simone în vreme ce văduva scotea caseta din casetofon.

— Sigur. Dacă vrei să afli restul, spuse Teresa, întreabă-l pe fratele tău.

— Asta voi face.

În vreme ce Simone se depărtă de el, Gideon întinse mâna:

— Caseta.

Teresa ezită pentru o clipă, apoi i-o înmână.

Gideon observă că Simone părăsise deja încăperea. Auzi zgomot de pași pe hol și se gândi că avea nevoie de un moment de singurătate.

Vârî caseta în buzunar și o asigură pe văduvă:

— Voi avea grijă ca aceasta să ajungă pe mâini bune înainte ca altcineva să mai aibă de suferit.

Apoi porni după Simone. Se aștepta s-o găsească pe veranda din față, dar femeia se afla deja pe stradă, în dreptul mașinii. Luminile licăriră și Gideon își aduse aminte că avea cheile la Simone — probabil că i le luase din buzunar când l-a cuprins în brațe!

— Simone, ce faci? strigă Gideon în vreme ce femeia deschidea portiera.

El coborî scările câte două trepte odată:

— Așteaptă-mă!

Dar, înainte ca el s-o ajungă, Simone pornise motorul și se îndepărta. Înjurând, Gideon se așeză în mijlocul străzii, știind exact încotro se îndrepta ea. Luând-o pe jos — Michael locuia la mai puțin de un kilometru distanță —, el își scoase celularul și îl sună pe Logan.

— Am ceea ce căuta criminalul, spuse Gideon. O casetă. Michael DeNali punea ceva la cale împotriva tatălui său, iar Al Cecchi era implicat.

— Ce punea la cale?

— Aceasta este întrebarea la care trebuie să răspundă DeNali.

Deşi Gideon era sigur că ştie deja.

La fel şi Simone.

— Pari epuizat, observă Logan.

— Merg pe jos.

De fapt, alerga uşor şi îi era din ce în ce mai greu să vorbească:

— Simone mi-a luat cheile maşinii şi se îndreaptă către locuinţa fratelui ei în acest moment. Aş avea nevoie de întăriri. Du-te la reşedinţa DeNali de la intersecţia Eighteen cu Prairie.

— S-a făcut!

Gideon îşi băgă celularul înapoi în buzunar şi alergă mai tare.

Strada pe care copilărise Simone era aproape de nerecunoscut. Acum circa douăzeci de ani, doar câteva case care aparţinuseră celor mai înstăriţi la sfârşitul secolului al XIX-lea erau încă folosite drept case sau sedii de firme; restul rămăseseră goale. Majoritatea clădirilor vechi dispăruseră, fiind înlocuite de locuinţe noi, cu trei etaje, un complex de apartamente şi un alt şantier de construcţii către est.

— Cum pot să fac asta cu Drew de faţă? spuse Simone cu voce tare.

Simţea cum cade cerul peste ea când opri în faţa vilei ce fusese odată căminul ei. Simone se simţea prin-

să în capcană de adevărul pe care avea să i-l spună Michael. *Dacă* îi va spune ceva.

Simți pentru o clipă regretul că-l lăsase în urmă pe Gideon. El fusese stâlpul ei de susținere în aceste câteva zile, iar ea știa că el o putea ajuta să treacă prin toate acestea. Dar prezența lui aici i-ar putea aduce moartea; având în vedere această posibilitate, luase singura decizie corectă. Michael nu i-ar fi făcut niciodată vreun rău ei, dar cu Gideon era altă poveste. El spusese că fratele ei îl vânase acum câțiva ani — motivul pentru care își părăsise mama și sora pentru siguranța lor și plecase de unul singur.

Ea presupusese că Michael căuta să-l răzbune pe tatăl lor, dar, în realitate, probabil încerca să elimine unicul martor al crimei pe care o făptuise.

Înghițind fierea pe care o simțea în gură, Simone ieși din mașină și urcă repede treptele. Furia o determină să sune la sonerie încontinuu până se deschise ușa.

Spre surprinderea ei, Michael, și nu Ulf, se afla în partea cealaltă.

— Intră. De ce ești așa de nervoasă?

Îl împinse la o parte și intră în foaier, căutându-l pe fiul ei prin saloanele de la parter, imagini parcă din altă eră, cu șeminee din marmură, podele cu parchet, pereți cu lambriuri din lemn de stejar și ferestre cu vitralii. Ambele încăperi erau goale.

Simțindu-se înfierbântată și rece în același timp, Simone se îndreptă către fratele ei:

— Drew este sus, în pat?

— Drew? Ce te face să crezi că se află aici?

— Nu este?

— Nu l-am văzut. Jur. Voi doi v-aţi certat?

— Cam aşa ceva, aprobă Simone, întrebându-se ce s-o fi întâmplat cu fiul ei.

Poate că şi-a venit în fire şi s-a întors acasă.

— Mulţumită ţie.

Ea observă zâmbetul complice a lui Michael înainte ca acesta să şi-l poată reprima.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, surioară.

— Trecutul, frăţioare! Totul se leagă de trecut!

Michael îşi încrucişă braţele şi se sprijini de pragul uşii. Încerca să pară degajat, se gândi Simone. Nevinovat. Ea putea să-l citească însă ca pe-o carte.

— Vrei să fii mai exactă? întrebă el.

— Pe cine ai pus să-l accidenteze pe Gideon mai devreme, Michael? Pe Ulf? Sau pe altcineva din aşa-zisa ta echipă de pază?

— Dacă tu crezi că Ulf a făcut ceva ce nu trebuia, voi vorbi cu el despre acest lucru.

— Cu mine vorbeşti acum, Michael. Am ascultat caseta pe care o căutai. Acum ştiu cine eşti!

Michael se repezi din uşă, urlând:

— Sunt fratele tău, capul acestei familii!

Simone rămase pe loc şi îl privi:

— Dacă tu crezi că acest lucru îţi aduce garantat respectul, te înşeli! Respectul trebuie *câştigat*, nu furat omorând pe cineva şi apoi înscenându-i crima tatălui tău.

Nu se mai auzi decât bătrânul ceas din foaier. Tic... tac... tic... tac... Simone urmărea cum figura fratelui ei împietreşte. Nici măcar nu încerca să nege. Deci era adevărat — el fusese acel DeNali care îl

ucisese pe Frank Ruscetti. El se îmbrăcase în hainele lui Papa şi îi purtase ochelarii şi îi condusese maşina. Ce altceva putuse să creadă Gideon când asistase la scena crimei, mai ales că tatăl său aflat pe moarte murmurase *DeNali? Atât el, cât şi Papa spuseseră adevărul sub jurământ...*

Acel Michael care putea regiza aşa ceva îi era străin. Ochii lui Simone se umplură de lacrimi în timp ce-l privea:

— Cum Michael? Cum ai putut face asta?

— Bătrânul a meritat-o. Ştii bine că aşa e.

— El ne-a iubit.

— Te-a iubit *pe tine.* Pe mine m-a tratat ca pe-un gunoi. Spunea că va face din mine un bărbat, indiferent de ce ar fi însemnat asta. Ei bine, în cele din urmă a reuşit, nu-i aşa? Avea de gând să mă înlocuiască, Simone, ca şi cum aş fi fost un nimic! M-a forţat prea mult atunci. Ar trebui să fie într-adevăr mândru de ceea ce am făcut.

— Eşti mândru că i-ai înscenat totul?

— Mi s-a părut un plan inteligent. Chiar am şi aranjat ca Joey Ruscetti să vadă totul. Unul dintre oamenii mei m-a informat când te-a adus acasă, apoi l-a urmărit pe Joey şi m-a anunţat când acesta se afla în apropiere.

— Dumnezeule, nu ai inimă! L-ai omorât pe Frank Ruscetti...

— Un criminal renumit.

— ... în faţa fiului său! exclamă Simone. Iar Al Cecchi nu era un criminal şi nici Nikki Albright!

— Poate Nikki nu, dar cu Al e altă poveste. El m-a ajutat, nu-i așa? Și cum se cheamă ceea ce a făcut el cu banii firmei? În plus, nu eu i-am omorât.

— Și presupun că nici nu urmăreai caseta, spuse Simone amintindu-și înfruntările ei cu Moșul.

Oare intenționase Michael să-i facă și ei rău? Sau poate chiar s-o omoare?

— Nici măcar nu am aflat despre casetă până de curând, când Al s-a hotărât să mă șantajeze. S-a plâns și a spus că are nevoie să pună la loc fondurile firmei pe care le pierduse la jocuri de noroc înainte de a fi investigat. A fost suficient de prost încât să pună caseta în biroul acela blestemat pe care l-a donat soția lui. Trebuia s-o recupereze și să i-o dea lui Ulf.

— Ulf!

— Nu am fost de față când Al Cecchi a fost ucis, Simone. Am fost cu Josie Ralston, jur.

— Vrei să spui că Ulf este criminalul?

— Ai presupus că eu am fost? întrebă Michael jignit. Când Al nu a putut scoate caseta, Ulf și-a pierdut cumpătul.

— Și Nikki?

— Se pare că l-a surprins când făcea bucăți biroul.

Zgomotul de pași venind din spatele casei îi atrase atenția lui Simone. Ulf umplu spațiul ușii dintre sufragerie și bibliotecă.

— Nu încerca să faci pe nevinovatul, Michael, spuse bodyguardul. Mi-ai spus să fac orice este necesar pentru a lua caseta.

— Nu și o crimă.

— De ce nu? Tu *ai omorât* pentru ea.

— Ajunge! răcni Michael.

— Iar acum a venit vremea să plătești.

Înțelegând că Ulf nu se referea la Frank Ruscetti, Simone întrebă:

— Ce spune?

Dar Michael fie nu o auzise, fie o ignorase. Cu privirea fixată asupra bodyguardului, continuă:

— Vorbim despre asta mai târziu.

— Acum! insistă Ulf. Sora ta știe, deci acest Gideon trebuie să știe și el. Și urmează ca și poliția să afle în curând dacă nu au aflat deja. E timpul ca eu să dispar.

— Michael, pe cine ai mai ucis? întrebă Simone, țipând suficient de tare încât ambii bărbați să se întoarcă spre ea.

— Simone, cred că ar fi mai bine să pleci! se răsti Michael.

— Nu până-mi primesc banii, spuse Ulf scoțând o armă. Nimeni nu pleacă până atunci. Jumătate de milion de dolari îmi va ajunge pentru o vreme.

Michael începu:

— Nu îi am...

— Întreabă-l cum a murit soțul tău.

— Ulf!

Simone își luă privirea de la bodyguard pentru a și-o îndrepta către fratele ei:

— Michael, despre ce vorbește?

Bărbatul rămăsese mut. Nu și bodyguardul lui însă:

— Se pare că soțul tău a mirosit ceva legat de banii care lipseau de la firmă și a umblat prin biroul

lui Cecchi pentru a afla de ce partenerul lui îl înşală. Al făcuse copii ale casetei pe care o folosise pentru a-l şantaja pe Michael. Soţul tău a ascultat-o şi a venit aici să vorbească cu Michael, cerându-i să afle întregul adevăr.

Simone căscă ochii şi suspină:

— Michael, nu!

Fratele ei părea smerit, dar se apără:

— A trebuit să fac asta, Simone. Avea de gând să se ducă la poliţie. I-am oferit bani, dar nu a acceptat. Am făcut singurul lucru pe care îl *puteam* face.

Simone simţi că leşină. *David*! Doamne Dumnezeule, nu!

— Tu eşti cel care l-a omorât pe David?

— Nu am avut de ales.

— Şi ai încercat să faci acelaşi lucru cu Gideon în seara aceasta!

Ea simţi cum se învârte camera şi se sprijini de un scaun.

— Banii mei! zise Ulf.

Când văzu că Michael nu se conformează, oftă:

— Văd că ai nevoie de un stimulent.

Se dădu în spate, către uşa de la hol şi, fără să îndepărteze arma dinspre ei, deschise larg uşa şi lăsă să se vadă.

— Drew! zise Simone, suspinând, în vreme ce Ulf îl ridică în picioare.

Femeia încercă să se apropie de fiul ei, dar criminalul îi făcu semn cu arma să se retragă.

Drew avea mâinile legate la spate, un căluş în gură şi îi tremurau genunchii. Privirea îngrozită din

ochii lui îi spuse lui Simone că băiatul auzise totul. Trebuia să fie tare de dragul lui.

— După tot ce am făcut pentru tine, mă trădezi amenințându-mi familia? răcni Michael. Lasă băiatul în pace! Acum!

— Tu nu mai dai ordine, Michael. Băiatul în schimbul banilor.

— Nu, te rog, îl imploră Simone, apropiindu-se de armă, care acum era îndreptată către ea.

Cu siguranță, soarta nu putea fi atât de crudă încât să-i ia și fiul. Nu va îngădui una ca asta!

— Drew nu are nici o vină în toate acestea. E doar un copil! Lasă-l să plece și ia-mă pe mine în locul lui, te rog!

— Rămâi pe loc! porunci Ulf, ațintind pistolul către ea.

— Simone, nu! strigă Michael, aruncându-se în fața glonțului ce ieși pe țeava armei.

Capitolul XVI

— Michael!

Țipătul ascuțit al lui Simone îi făcu părul măciucă lui Gideon. Ocolind clădirea, el găsi în cele din urmă o intrare prin spate, unde o ușă era deschisă. În continuare, fără răsuflare — fusese probabil kilometrul pe care-l parcursese cel mai repede în viața lui —, se strecură în încăperea cufundată în întuneric și se îndreptă către locul din care se auzeau voci.

— Pleacă, Ulf, înainte ca poliția să sosească aici, spuse Simone cu o voce disperată. Cineva trebuie să fi auzit focul de armă.

— Mda, probabil. Dar cui îi mai pasă? întrebă bodyguardul.

Gideon se strecură tiptil din ceea ce se dovedise a fi bucătăria și înmărmuri. Înaintea sa era bodyguardul stând cu spatele. Nenorocitul îl ținea pe Drew! Băiatul se zbătea, dar evident fusese rănit sau drogat, deoarece părea amețit. Ulf îl ținea în picioare sprijinindu-l cu o mână, iar cu cealaltă flutura o armă către Simone, care îngenunchease lângă Michael pe podea. Mâinile îi tremurau în timp ce-i verifica pulsul. Sângele țâșnea din mâna bărbatului și Gideon observă că părea mort.

Simone privi în sus către Ulf cu o expresie temătoare:

— Michael e încă viu! Trebuie să sun la Urgență!

— Nu înainte să-mi primesc banii! Fratele tău ține teancuri de bancnote în seif. Le-am văzut.

— Eu nu știu cifrul seifului.

— Păcat. Ar fi bine să găsești o cale să deschizi blestemăția înainte ca el să moară. Și, a, mda, dacă nu primesc banii în trei minute, puștiul o încasează.

Gideon avea speranța că, privind-o fix, o va determina să se uite la el. Și așa s-a și întâmplat. Bărbatul zări în ochii ei că înțelesese ce avea el de gând să facă. Speranța i se citea pe chip, iar Gideon știa că ea va încerca ceva, astfel că intră în alertă.

— În regulă, voi încerca câteva combinații posibile, spuse Simone, ridicându-se cu greu. Poate că Michael a folosit datele noastre de naștere. Dar trebuie să-mi acorzi un timp.

— Tic-tac!

Pășind înainte, trăgându-l pe Drew după el, Ulf flutură arma către femeie.

— Așteaptă puțin! strigă Simone, oprindu-se dintr-o dată. Ce i-ai făcut fiului meu?

— N-are...

Înainte ca Ulf să poată termina, Gideon se aruncă între ei, forțându-l să-i dea drumul lui Drew.

— De ce nu te iei de cineva pe măsura ta? mârâi Gideon în timp ce îl lovi pe Ulf peste mână, astfel că arma sări pe podeaua holului.

— Cu plăcere!

Ulf își coborî umărul și îl lovi pe Gideon direct în piept. Cu răsuflarea tăiată, Gideon nu se putu redresa. Se lovi cu spatele de ușă și căzu într-un genunchi. Ulf nu ezită și se repezi către armă. Iar Simone nu pierdu timpul și încercă să ajungă înaintea lui. Ulf o prinse de braț și o lovi cu pumnul în stomac. Femeia căzu. Furios, Gideon sări către el tocmai când Ulf era pe punctul să apuce arma. Se rostogoliră în salon, lovindu-se cu pumnii.

Ulf încerca să-l împingă pe Gideon cu căușul palmei, dar acesta reuși să fie mai rapid. Prinse brațul bodyguardului și îl răsuci atât de puternic, încât acesta răcni și se rostogoli, ajungând lângă Simone, care avea în mână arma pe care o ațintise către pieptul lui. Pentru un tip solid, Ulf era rapid. Sări în picioare și ieși pe ușa din față. Gideon îl urmă îndeaproape.

Criminalul ajunsese aproape la capătul scărilor. Gideon sări și-l lovi cu picioarele în spate. Amândoi căzură pe trotuar. Ulf îl lovi în spate cu cotul suficient de puternic încât să-l determine pe Gideon să-i dea drumul și scăpă de sub el. Dar Gideon îl prinse de picior și i-l răsuci. Ulf căzu pe spate și lovi cu celălalt picior, izbindu-l pe Gideon în cap. Rămase năucit și pentru o clipă nu se putu mișca. Eliberat din nou, Ulf se ridică cu greu și fugi. Chinuindu-se să vadă clar, Gideon se ridică în picioare și alergă împleticit după el.

Îl prinse pe Ulf în timp ce încerca să sară gardul din fier forjat de la marginea parcului. Gideon îl trase cu putere, astfel că hainele i se prinseră în țepușele de fier. Ulf rămase agățat acolo, cu brațele și picioa-

rele zbătându-se în zadar, în vreme ce maşinile de poliţie soseau cu sirenele în funcţiune. Urmă o altă maşină — una pe care Gideon o recunoscu.

Logan sosise cu întăriri.

La mai puţin de douăzeci şi patru de ore, Simone desfăcea cutiile cu podoabe pentru bradul de Crăciun pe care le ignorase în ultima săptămână. Le aşeză pe mesele de lângă pom, oprindu-se să ridice una care-i amintea de David. O cumpăraseră ca suvenir într-o vacanţă la schi. Ochii i se umplură de lacrimi la gândul morţii inutile, săvârşite de propriul ei frate.

Michael supravieţuise, iar ea era recunoscătoare pentru acest fapt. Poliţiştii îi păzeau acum salonul de spital. Michael avea de înfruntat mai multe acuzaţii în faţa tribunalului. Simone ştia că el îşi merita pedeapsa pe care urma s-o primească. Cine ştia dacă se va face într-adevăr dreptate? Caseta îi ajutase pe ea şi pe Gideon să descopere rolul lui în înscenarea uciderii lui Frank Ruscetti, dar va fi suficientă, oare, pentru a-l condamna? Nu existau dovezi că el îl omorâse pe David. Nu existau martori. Doar speculaţii. Şi, desigur, Ulf îl turnase deja pe patronul lui pentru a-şi uşura sentinţa.

Simone detesta faptul că va trebui să depună mărturie împotriva propriului frate. Michael comisese acte îngrozitoare, curmase vieţi, dar, în final, şi-o riscase pe-a lui pentru a o salva pe-a ei. El o susţinuse întotdeauna în felul lui ciudat; chiar dacă mărturia ei avea să-l bage la închisoare, Simone va fi acolo pentru el,

dacă acesta va mai dori s-o vadă. Indiferent de ce făcuse el, o parte din ea încă îl iubea. La fel cum îl iubea pe tatăl ei, care, dacă sistemul judiciar funcționa cum trebuie, avea să iasă în curând din închisoare.

— Hei, mamă, spuneai că vine, zise Drew intrând în sufragerie, cu mâinile vârâte adânc în buzunare.

Era cumva o undă de nerăbdare în vocea lui?

— Trebuie să sosească.

Se auzi soneria.

— Răspund eu.

Simone îl urmări pe Drew cum deschide ușa și apoi se dă înapoi. Era nerăbdător, dar nu dorea să afișeze acest lucru. Gideon intră și își salută fiul, apoi îi înmână două cadouri frumos împachetate.

— Vrei să le pui într-un loc ferit până împodobim pomul?

— Da, sigur.

Drew luă pachetele și cercetă pe furiș etichetele înainte de a le așeza pe șemineu. Simone zâmbi. Ea nu și-ar fi închipuit vreodată că acest lucru va putea fi posibil — toți trei în aceeași încăpere, împodobind bradul de sărbători. Dar după ce auzise confesiunile lui Michael noaptea trecută, Drew hotărâse să-l cunoască mai bine pe Gideon. Probabil că nu îl accepta pe deplin drept tatăl lui — poate din loialitate față de David nu va face acest lucru niciodată —, dar era un început promițător.

Inima i se umplu de bucurie în vreme ce împodobeau bradul, vorbind și râzând toți trei, în camera

în care răsuna muzică de Crăciun, iar în sobă ardea mocnit focul.

Simone se întinse pentru a îndrepta un șir de beculețe, iar mâna lui Gideon se întâlni cu a ei în vreme ce el încerca să facă același lucru. Se simți emoționată. Aceasta era o intimitate ce nu avea nimic sexual. Iar când ultimul ornament își găsi locul și Gideon declară că bradul e o adevărată capodoperă, Simone se gândi că nu mai văzuse vreodată unul atât de frumos.

— Mama a făcut prăjituri înainte ca tu să ajungi aici, îi spuse Drew lui Gideon. Dacă vrei, pot să fac niște ciocolată caldă să meargă cu ele.

— Sună bine!

Simone nu putea descrie expresia lui Gideon decât ca fiind... drăgălașă în timp ce își privea fiul îndreptându-se către bucătărie.

— Un început bun, murmură Simone.

— N-am crezut vreodată...

— Nici eu.

Pentru o clipă, căzură într-o tăcere plăcută. *Apoi...*

— Dar tu? întrebă Gideon. Mă vei putea ierta vreodată că l-am băgat pe omul nepotrivit la închisoare?

— Este vina lui Michael, nu a ta. Tu nu ai mințit. Atât Papa, cât și tu ați spus adevărul până la urmă. Nu e nimic de iertat. Nu trebuia să te fi abandonat.

— Uneori, lucrurile se îndreaptă așa cum ar trebui, spuse Gideon. Se poate vedea cât de mult ai ținut la David. Iar el te-a ajutat să crești un copil minunat. Cum mi-aș putea dori ca toate acestea să dispară?

Simone clipi des — nu voia ca lacrimile să strice momentul:

— Îți mulțumesc.

— Problema este dacă atunci când el va ieși din închisoare vei mai fi dispusă să te vezi cu mine.

— Îmi iubesc familia, dar nu am de gând să mai las pe cineva să-mi dirijeze viața.

— Vasăzică, după toate cele întâmplate, mai avem totuși o șansă să fim împreună?

Simone aprobă:

— Dar s-o luăm cu încetul, să-l lăsăm pe Drew să se obișnuiască.

Gideon îi zâmbi și își putea da seama că are de gând s-o sărute, când Drew strigă din bucătărie:

— Ciocolată caldă și prăjituri pentru toată lumea!

Râseră împreună în timp ce fiul lor intră în cameră cu o tavă în mână, iar Simone era convinsă că nu s-ar fi putut simți mai împlinită.

Epilog

— Așadar, visul tău avea totuși o semnificație, spuse Cass, dând din cap în vreme ce echipa Undercover dezbătea detaliile cazului în biroul lui Gideon.

— Ciudat, spuse Gideon. Felul în care Michael aprindea acea țigară cu o mână pentru a putea ține arma în cealaltă îmi rămăsese în minte în tot acest timp și nu am reușit să mă concentrez asupra acestui detaliu până când a fost aproape prea târziu.

— *Aproape* fiind cuvântul-cheie, spuse Gabe.

— Am dat de urma lui Josie Ralston. Și-a luat zborul acum câteva zile, astfel că nu mai era prin preajmă când Ulf Nachtmann a pătruns în apartamentul ei. De vreme ce DeNali s-a legat de ea, m-am gândit că ar avea cheile de la apartament. Așa că Ulf le-a luat de la DeNali, spuse Logan și își îndepărtă o scamă invizibilă de pe costum. Se pare că nu a făcut nimic pentru care ar putea fi pusă sub acuzare. Și nu cred că poate să returneze vreo parte din fondurile firmei de avocatură.

— Odată ce Simone trimite o copie a raportului oficial către compania care îl asigura pe David, ea și Drew nu vor mai avea niciodată vreo problemă financiară, spuse Gideon.

— Plus că te au și pe *tine* acum.

Gideon îi zâmbi lui Cass.

Blade desfăcu o sticlă de șampanie — așa cum făceau întotdeauna pentru a bea în cinstea succeselor lor.

— Pentru următorul suflet sărman care va avea nevoie de noi, spuse Gabe, ridicând paharul.

— Succes! îngânară toți.

O versiune rock a unui cântec de Crăciun răsună dinspre club. Gideon fredonase întruna colinde de când împodobise bradul cu Simone și Drew. Urma să meargă împreună la biserică de Ajun, iar el fusese invitat la cina de Crăciun. Trecuseră prea mulți ani de când nu se mai aflase în sânul familiei de sărbători.

Pentru el, acesta era într-adevăr un Crăciun de milioane.

HARLEQUIN® INTRIGUE

CARTEA DE WEEKEND

www.carteadeweekend.ro

Trecutul dureros i-a despărțit. Gideon, devenit acum proprietarul clubului Undercover, o va ajuta însă pe Simone să dovedească faptul că este pe nedrept acuzată de crimă. Iar pasiunea care îi unise cândva reizbucnește mai înfocată ca niciodată.

În curând:
Jessica Andersen • *Foc încrucișat*
Privește în trecut

Cineva care să mă apere
04 39546 63335 7
A RL 150000 RN 15

ISBN 978-973-88270-9-7
9 789738 827097

7 plus

Seroussi T.M.